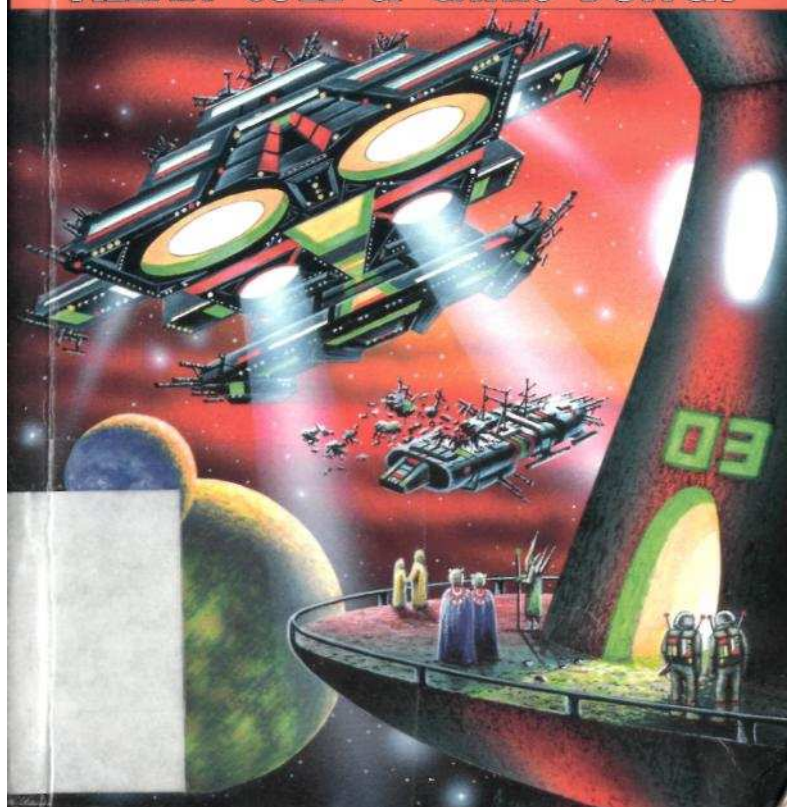

CÍSAŘOVA OBLÍBENÁ POTĚŠITELKA BYLA
ZAVRAŽDĚNA. ZA TO BUDE MUSET NĚKDO **PYKAT.**

Dvůr tisíce sluncí

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

V NAKLADATELSTVÍ PERSEUS VYŠLO:

Timurova trilogie:

Když bohové spali

Vlci bohů

Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten

Vlčí světy

Dvůr tisíce sluncí

Připravujeme:

Flotila zatracenců

Pomsta zatracenců

Císařův návrat

Allan Cole and Christopher Bunch

Dvůr tisíce sluncí

Text copyright © 1985 by Allan Cole a Chris Bunch
Cover copyright © 1999 by Petr Bauer
Translation copyright © 1999 by Petr Černý
All rights reserved
Edition © 1999 by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN 80-86030-88-1

Pro

Elizabeth R. & Leo L. Bunche

a

*čtveřici bratrů: Charlese, Phillipa, Drew
a Davida*

POZNÁMKA

Názvy knih 1,2,3 a 4 jsou pařížské slangové výrazy pro různé části gilotiny. „Bascule“ je stůl, na nějž je pokládána hlava odsouzence; „lunette“ je oblouková svorka kolem jeho krku; „mouton“ je čepel s osmdesátikilovým závažím a „declic“ je páka, za níž popravčí musí zatáhnout, aby čepel spustil dolů.

Název knihy 5, „Rudá mše“, pochází z fráze používané francouzským zmocněncem v dobách hrůz l.p. 1790, jistým Monsieurem Amarem v dopise, kdy zve své kolegy, aby se stali svědky „konání Rudé mše...”

-AC a CRB

KNIHA PRVNÍ

BASCULE

KAPITOLA PRVNÍ

BANTH zavrčel na dikobraza, který se nevzrušeně nacpal ještě hlouběji do dutého kmene.

Instinkt banthovi napovídal, že dikobraz je jedlý, ale výcvik radil šestinohé kočce něco jiného. Ráno a večer jí maso dávají dvojnožci a doprovází to laskavými slovy. Třebaže měl dikobraz ten správný pach, jako maso se v žádném případě nechoval. Banth se posadil na zadnici a přední tlapkou si vytáhl dvě jehly z nosního krunýře.

Nato si zvíře lehlo. Znovu uslyšelo ten zvuk, jakési vrčení z lesa. Než se banth rozhodl, polekaně pohlédl na kopec a znovu směrem, odkud přicházel ten podivný zvuk.

Navzdory vypěstovanému instinktu vyběhl z okraje lesa a hnál se po holém, kameny posetém úbočí hory. Po dvou stech metrech úprku po vertikálním suťovitém útesu se skryl za hromadou kamení.

Vrčení zesílilo, když se gravisaně zvedly nad zakrslé stromy, zakroužily nad nimi, jako by něco hledaly, a přistály poblíž dutého kmene.

Terrence Kreuger, náčelník taktického útvaru policie Původního světa zkontroloval zaměřovací panel připevněný nad ovládáním gravisaní. Ručička ukazovala nahoru přímo do kopce a detektor vzdálenosti mu sdělil, že banth je zhruba půl kilometru od něj.

Kreuger sundal projektilovou zbraň z držadla za svým sedadlem a ještě jednou ji zkontroloval: byla nabitá a odjištěná; zaměřovací dalekohled přednastaven na jeden metr, což byla přibližná velikost banthovy hrudi.

Prohlédl si svah dalekohledem a po několika vteřinách zahlédl nějaký nepatrný pohyb. Kreuger vzdychl a namířil si to s gravisaněmi po úbočí kopce nahoru. Dnes už mu banth jednou utekl; lovec se sebou nebyl vůbec spokojen.

Kreuger se považoval za skvělého a úspěšného lovce. Čas, kdy jej nebylo zapotřebí u jeho policejních jednotek, trávil lovem nebo přípravou na něj. Drahý koníček, zvláště na Původním světě. Na hlavním světě Říše nežila ve volné přírodě žádná zvěř a obě lovecké rezervace si účtovaly tolik, že si to nemohl dovolit dokonce ani náčelník taktické skupiny - až donedávna.

Kreugerovy předchozí lovy byly omezeny na mimosvět a převážně na drobnou jedlou zvěř nebo na škodnou. To bylo správné a dobré, ale Kreugerovi to poskytovalo jen velmi málo trofejí, zvláště pak trofejí, jejichž existenci dokládaly gamebooky. Ale vše se rázem změnilo. O to se postarali jeho přátelé. I po třiceti letech u policie si Kreuger stále velmi vážil poctivosti. Prostě se jen domníval, že to, co po něm jeho noví přátelé chtějí, není nepoctivé. A navíc to bylo výhodné! Tři týdny volna znamenaly vysvobození z každodenního šílenství Říše. Tři týdny v lovecké rezervaci, všechny výlohy placeny. Kupóny na čtyři nebezpečná zvířata - jeden pozemský nosorožec, banth, jelen a obří ot.

Již si naplánoval, na jakou zeď ten který půjde. Samozřejmě, že Kreuger svým udiveným známým nikdy neprozradí, *odkud* tyto trofeje pocházejí. Gravisaně se nárazníkem odrazily od balvanu, což Kreugera vytrhlo z rozjímání. Soustřed' se, člověče, soustřed' se. Zapamatuj si každou vteřinku dnešního dne. Ten čerstvý vzduch. Vůni stromů tam dole. Oblak prachu kolem gravisaní.

Kreuger vedl gravisaně nahoru po svahu, podle ručičky zaměřovače natáčející se k senzoru implantovaném v banthovi.

Dole se mezi stromy vyhouply druhé jednomístné saně. Clyff Tarpy ke sledování Kreugerových saní ani nepotřeboval triedr. Vyzrazil za lovcem do kopce.

Banth byl v úzkých. Napravo před ním zem prudce padala, příliš prudce dokonce i pro jeho drápy, aby po ní sestoupil. Nalevo byla holá stěna. Banth se krčil za kamenem a nevěděl, co má dělat.

Kreugerovy gravisaně zastavily těsně před hnízdem. Se zbraní ve střehu Kreuger vylezl ven.

Bantha to šokovalo. Po podobném hluku už jednou předtím následoval hlasitý výbuch a palčivá bolest, bolest, která bantha vyhnala na cestu lesem do hor.

Ale ten pach patřil dvojnožci. Udělal snad banth něco špatného? Dvojnožec ho jistě pozná, nakrmí ho a vrátí do tepla jeho ohrady. Banth vstal a vykročil vpřed.

Jakmile se objevil v Kreugerově zorném poli, lovec pozvedl zbraň. Teď žádné chyby. Kreuger odjištěnou zbraní zamířil.

Banth mňoukl. Tohle není jeho dvojnožec.

„Bastarde!“

Kreuger se otočil a na bantha úplně zapomněl. Neslyšel, že by za ním přistály druhé gravisaně.

Z pěti metrů byla hlaveň pušky obrovská. Tarpy posečkal jen tak dlouho, aby spatřil, jak se vztek v Kreugerově obličeji proměnil v děs. Poté zmáčkl spoušť. Měkká kovová kulka se krásně roztrhla, když prorazila Kreugerovu hrudní kost, provrtala hrudní koš a zasáhla srdce taktického náčelníka. Na místě mrtvý Kreuger se nejprve posadil na malý kámen a potom se pomalu skácel dopředu na obličej.

Tarpy se usmál, z torny u opasku vytáhl velký sojový stejk a hodil jej banthovi. „Máš ještě osm životů, kočičko.“

Vytáhl z ruksaku plechovku aerosolu a pozpátku se pomalu sunul ze svahu dolů. Zastavil se u Kreugerových gravisaní, vypnul napájení a odpojíl maják. Čím déle bude trvat, než bude tělo nalezeno, tím lépe. Tarpy nasedl do svých saní a namířil si to z kopce dolů.

Banth mrskl ocasem. Pach neznámého dvojnožce se mu nelíbil. Popadl kus sojového masa, přeskočil kamennou stěnu a rozběhl se po úbočí dolů. Maso sní až na území, které zná, a teprve potom se možná pokusí rozluštit záhadu toho druhého stejku, co má na sobě jehly a chodí.

KAPITOLA DRUHÁ

MUŽ v modré kombinéze držel nůž pod krkem admirála Mika Ledoha. Druhou rukou tlačil vrchního komorníka Věčného Císaře k okraji cimbuří.

„Budťo okamžitě splníte naše požadavky, nebo tento muž zemře!“ Jeho elektronicky zesílený hlas se odrazil o kamenné zdi hradu, snášel se do sedmisetmetrové prázdnoty a rozléhal se po přehlídkové ploše.

Sto metrů mírně napravo pod nimi hledal Sten pevné body pro ruce a nohy. Prsty se sotva udržely ve spárách mezi kameny. Jedna noha šátrala do prázdna, druhá se zapírala o obličej havildar-majora Lalbahadura Thapa. Willypuška se Stenovi houpala u karabinového popruhu jeho hnědého bojového obleku. Sprej s lezeckým vláknem měl připnutý na paži. Na konci vlákna byl hák.

Shora se znovu ozval teroristův hlas: „Musíte se rozhodnout během několika vteřin, jestli chcete tomuto muži zachránit život!“

Sten natahoval prsty nahoru a do stran, hledaje pevný úchyt. Už si myslel, že ho má, ale vtom se mu malta rozsypala pod rukou a on málem spadl. Instinktivně se tělem přitiskl ke zdi, ale zase se trochu odtáhl a zhluboka se nadechl.

„Kaphar hundu bhandu marnu ramro,“ ozvalo se bolestivé zamumlání pod ním.

„Ale zbabělci žijí déle, zatraceně!“ hekl Sten a zvedl se na jedné ruce, takže mu obě nohy visely ve vzduchu. Potom našel nohou pevný bod a na chvíli byl v bezpečí. Dýchat... dýchat... poručil si a znovu se z něj stal lezecký stroj. Lalbahadur spolu se zbytkem čtyř Gurkhů šplhali po vertikální žulové zdi za ním.

Pět metrů pod parapetem Sten našel dobrou pozici - vystoupilý kus kamene. Dotkl se druhé plechovky s lezeckým vláknem upevněné k sedacímu postroji; na hladkou kamennou stěnu vystříkla bílá pavučina a přilepila se k ní.

Sten pokynul rukou nahoru a potom si ukázal k pasu na znamení, že je připoután a může jistit vojáky pod sebou. Ze třetí plechovky na zadní části sedacího postroje viselo vlákno pro Gurkhy pod ním.

Lalbahadur se okamžitě vyšplhal po vlákně ke Stenově pravici.

Sten si toho nevšímal. Zmáčkl spoušť spreje na paži a vypustil asi třináct metrů vlákna s kotvou na konci. Uvolnil si jednu ruku a vsunul ji do rukavice pro vlákno připnuté k opasku. Poté začal rytmicky houpat kotvou sem a tam. Náhle ji vymrštil nad sebe.

Dvacetigramový hák vyletěl do vzduchu, dvakrát se obtočil kolem starodávného děla vystupujícího z cimbuří a zasekl se.

Sten připnul na vlákno speciální žumary a šplhal nahoru, zatímco muž v kombinéze hleděl do světla. Stena, který se proplazil kolem děla na opevnění, si vůbec nevšímal.

„Už jsme čekali dost dlouho,“ zahřměl varovný hlas. Ruka s nožem se napřáhla ke smrtícímu úderu. Sten vyskočil ze stínu a narovnal se, přičemž jednou rukou zasáhl muže do obličeje a druhou vykryl úder nožem.

Muž v modré kombinéze se zapotácel a komorník na okraji zdi zavrával do prázdna, ale potom opět získal rovnováhu. Muž s nožem se vzpamatoval a znovu se rozpřáhl dlouhou čepelí.

Sten mu však již vstoupil do rány a máchl spojenými pěstmi. Uder zasáhl teroristu do spánku, takže se svalil na zem.

Ostatní teroristé za cimbuřím vyběhli k narušiteli, ale bylo už pozdě. Ze tmy se vyrojili Gurkhové a blížili se s blyštivými třiceticentimetrovými čepelemi svých kukri v rukou. A hradem se opět rozeznělo „Ayo Gurkhali“ - bojový pokřik, který přiměl již celé generace násilníků upustit od svého původního záměru.

V momentě leželi teroristé do posledního muže na zemi.

Lalbahadur zkontroloval ležící útočníky, aby se ujistil, že jsou zneškodněni. Naik Thaman Gurung sundal ze zad raketovou střelu a zaměřil. Sten kývl a z rakety vyšlehl plamen, jak vylétla vysoko do tmy a poté se obloučkem snesla na přehlídkovou plochu hluboko pod nimi.

Gurung upevnil lano a shodil je dolů po zdi až na přehlídkovou plochu. „Padáme, kapitáne.“

„Četo, vztyk,“ vykřikl Sten. „Po číslech - *přesunout!*“

Jako první šel Thaman. Připevnil žumary na vlákno, které končilo někde 700 metrů pod nimi, přehodil nohu přes okraj a po téměř neviditelném vláknu svištěl do bezpečí.

Sten zasalutoval komorníkovi. „Pane.“

Admirál Ledoh se ušklíbl, narazil si slavnostní třírohý klobouk pevněji na hlavu, chopil se žumarů, které mu Sten podal a i on zmizel někde dole.

Další byl na řadě Sten. Odjistil brzdu a spouštěl se na pevnou betonovou plochu. V poslední chvíli zabrzdil, pustil se madel žumarů a dopadl v dvojnásobném parakotoulu.

Za ním po vlákne sestupovali Lalbahadur a ostatní. Postupně dopadali, zvedali se a četa se sbíhala do tvaru. Admirál Ledoh, tak trochu bez dechu, udělal dva kroky vpřed a zasalutoval. Nad nimi aplaudoval Věčný Císař. Půl milionu diváků na tribunách, které lemovaly pětikilometrovou přehlídkovou plochu, začalo jásat - tleskali Gurkhům, Ledohovi a Stenovi, stejně jako „teroristům“, kteří se klaněli vysoko nahoře.

Ledoh spustil salutující ruku a šinul se ke schůdkům, jež vedly na Císařovu tribunu. Než se dostal na své místo, Císař už pro něj měl přichystané pití. Když do sebe Ledoh kopl sklenku alkoholu, Císař se s úsměvem zeptal: „Čí to byl nápad s tím přiblblým kloboukem?“

„Můj, Vaše Veličenstvo.“

„Aha,“ uchichtl se Císař. „A jak vám, zatraceně, držel na hlavě, když jste se dolů spouštěl jako o život?“

„Výborné lepidlo - vodou ředitelné.“

„To doufám. Nemíním snášet, aby někdo, koho musím vidět každý den, chodil s - nočníkem - na hlavě.“ Aniž by čekal na odpověď, dodal: „Dejte si ještě jednu, Miku, proboha! Tarzana si člověk nezahraje každý den.“

Druhý rozkaz byl rychle a s radostí splněn.

Císař oslavoval svátek, který sám vymyslel. Den Říše.

Poprvé s tímto obřadem začal už někdy před pěti sty lety na počest vítězství ve válce, na kterou již od té doby zapomněl.

Scénář byl jednoduchý: Každoročně se jednou za rok všechny imperiální jednotky představily na světě, na který byly momentálně přiděleny, a všichni byli vítáni.

Den Říše se samozřejmě nekonal pouze kvůli přehlídce, ale měl i hlubší smysl. Všechno, co Věčný Císař dělal, mělo svůj druhý, nebo dokonce třetí smysl. Nejen že přehlídka ozbrojených sil ujistila občany Říše, že jsou ochráněni a bráněni, ale Den Říše měl také odradit potencionální zloduchy od spřádání plánů a spiknutí proti imperiálním zájmům.

Největší přehlídka ke Dni Říše se konala na Původním světě. V průběhu mnoha let se Den Říše stal jakýmsi vyvrcholením čtrnáctidenní přehlídky atletiky, umění a vojenské moci. Bylo to něco mezi Saturnalií, Oktoberfestem, Olympijskými hrami a Prvním májem. Na tuto jedinou noc se imperiální palác otevřel všem, což bylo samo o sobě skvělým lákadlem.

Císařova hlavní rezidence a velící středisko na Původním světě se nacházelo uprostřed kruhové zahrady o průměru pětapadesát kilometrů. Rozměr pětapadesát kilometrů byl obzvláště významný, protože na Původním světě to byl limit obzoru. Císař nerad zakopával o lidi, jejichž přítomnost si nenaplánoval.

Uprostřed kruhu udržovaného a divoce se měnícího parku stál samotný palác s věžemi

a hradbami o rozloze šestkrát dva kilometry.

„Opevnění“ se skládalo z vysokých šikmých zdí, svažujících se pod úhlem padesáti stupňů, které se klikatily od hlavního vchodu až k samotnému paláci. Zdi byly dvě stě metrů vysoké a skrývalo se za nimi velké procento Císařovy byrokracie. Nebyly sice docela nukleovzdorné, ale k rozboření stavby by bylo zapotřebí mnoha přímých zásahů a Císař mohl řídit operace, dokonce i kdyby byl jeho palác kompletně odříznut; pod zdi byly zásoby jídla, vody a vzduchu na několik desetiletí pro něj i pro personál.

Samotný palác, velká kopie pozemského hradu Arundelu, stál na vzdáleném konci pětikilometrové přehlídkové plochy, která tvořila střed opevnění.

Hrad byl ještě důsledněji než opevnění postaven na principu ledovce. Imperiální velitelská kasárna byla umístěna v podzemí a jejich chodby měřily více než 2000 metrů.

Plášť hradu tvořily kamenné kvádry, za nimiž se nacházely nukleární štíty a metry izolace. Císař měl rád středověký vzhled, ale dával přednost bezpečí a pohodlí, jež umožňovala současná věda.

O Dni Říše byl palác otevřen široké veřejnosti, kdy turisty dovnitř vozily velké gravičluny Imperiální gardy. Po zbytek roku směli do vysokorychlostního pneumetra ve třicet kilometrů vzdáleném Fowleru nastupovat pouze zaměstnanci paláce, kteří odtud byli vystřelováni do stanic své služby.

Vzhledem k tomu, že účast na Dni Říše měla zhruba představovat audienci u dvora, Císař si již dávno uvědomil, že bude chtít přijít o mnoho milionů lidí více, než kolik bude místa. A tak účastníky rozmístil -jak to vysvětlil jednomu nechápavému důstojníkovi -do „cirkusu se třemi ringy“.

Nejblíže k hradu byla nejžádanější místa. Ta byla s Císařovým svolením přidělena oblíbencům dvora, současným hrdinům, společenské elitě a tak dále.

Druhý „ring“, a bylo těžké rozeznat, kde je dělicí čára, patřila společenským šplhalům. Tato místa mohla být zakoupena, získána pomocí výhrůžek, skalpováním a jinými způsoby, lidmi, kteří věděli, že účast na Dni Říše je vrcholným bodem celého jejich života. Místa ve třetím a nejvzdálenějším okruhu od Císařovy tribuny byla spravedlivě rozdělena mezi obyvatele Původního světa. Samozřejmě, že mnoho z těch lístků skončilo v rukou lidí z vnějších světů spíše než v rukou lidí z Původního světa, pro něž byly určeny, ale Císař neměl nic proti tomu, aby si „místní lidé“ přivydělali pár kreditů.

Sedělo se v lavicích, které byly několik týdnů před akcí nainstalovány na svažitě hradební opevnění, které obklopovalo celé přehlídkové prostranství.

Z technického hlediska vůbec nezáleželo na tom, kde návštěvníci seděli; na hradbách byly rovnoměrně rozmístěny velké holografické obrazovky, které divákům poskytovaly detailní záběry v reálném čase, stejně jako občasné zabloudění k návštěvníkům v „prvním kruhu“, kteří byli nějakým způsobem zajímaví.

Některé disciplíny, jako například Stenova „záchranná akce“, byly prováděny na konci přehlídkového prostranství, těsně vedle hradu. Většina se jich však odehrávala průběžně po celé ploše a nakonec vyvrcholila na jejím vzdáleném konci.

Den Říše byl největší podívanou roku. Dvůr se stále prohlašoval za Dvůr tisíce sluncí, ačkoliv již Říše čítala mnohem více soustav, a o Dni Říše tato slunce zářila ze všech dnů nejjasněji.

Byla to také noc, při které se mohlo stát cokoliv.

Sten se celý udýchaný opřel o stěnu betonového tunelu - tunelu, který byl normálně utěsněn těžkými ocelovými dveřmi. Nyní byly dveře vytaženy nahoru, aby návštěvníkům umožnily vstup na přehlídkovou plochu.

Vedle něj trochu klidněji vzdychal havildar-major Lalbahadur Thapa. Ostatní Gurkhové byli pochváleni a dostali rozchod, aby pokračovali v zábavě pro ně mnohem přitažlivější, to jest hazardními hrami a pozměňováním vědomí jakoukoliv substancí, kterou si za tímto účelem zvolili.

„To bylo báječné představení," povzdychl si Lalbahadur.

„To jo," souhlasil Sten.

„Jsem si jist, že jestli se někdo někdy rozhodne zajmout našeho komorníka a žádat za něj výkupné, nikdy to neudělá na hradbách tohoto hradu."

Sten se usmál. Za tři měsíce, co velí Gurkhům z Císařovy ochranky, zjistil, že nepálský smysl pro humor se velmi podobá tomu jeho, zvláště pokud jde o naprostý nedostatek úcty k nadřízeným důstojníkům. „Jsi cynik. Tohle pro nás bylo velkou ctí."

„To je pravda. Ale nechápu, proč když jsem kdysi jednou rukou prováděl rituální omývání, čekal jsem, kdy se ta druhá naplní úctou." Lalbahadur se smutně zasmál. „Neměl jsem rovnováhu."

Alespoň jedno je jisté," rozzářil se Lalbahadur. „Naše hrdinství bude předvedeno parbitayům u nás doma a nebudeme mít problémy se sháněním nových bláznů, kteří chtějí pro Císařovu slávu šplhat po hradbách."

Stenova pohotová odpověď byla přehlušena kapelou za nimi, která právě spustila. Důstojník a roťák se napřímili, když čestná stráž Císařových pretoriánů vykročila vpřed. Sten s Lalbahadurem zasalutovali šarží a zase se opřeli o zeď, aby sledovali, jak více než šest set mužů palácové stráže v leštěné kůži a lesklé oceli s automaty procházejí kolem nich.

Pretoriánský velící důstojník Den Fohlee na Stena zasalutoval, poté blýskl očima před sebe a čestná jednotka vstoupila na přehlídkovou plochu, kde ji přivítal mohutný jásot.

„Otec mi kdysi řekl," spustil Lalbahadur, „že na světě jsou jenom dva druhy lidí. Obyčejně takové nesmysly neposlouchám, protože si myslím, že jediné dva druhy lidí na světě jsou ti, kteří vidí jen dva druhy lidí, a ti, kteří je nevidí." Zmlkl mírně zmatený.

„Tvůj otec říkal, že jsou jen dva druhy lidí," připomněl mu Sten, kde skončil.

„Ano. Jedni rádi leští kůži a ocel a ti druzí by raději jen pili. Do jaké skupiny patříte vy, kapitáne?"

„Vzdávám to, havildare," řekl Sten s lítostí. „Jsem ve službě."

Sten a roťák jeden druhému zasalutovali a podsaditý mužík odběhl. Sten měl několik minut před kontrolou stráží, a tak došel na konec tunelu, aby sledoval pretoriánskou parádu.

Byli velmi, velmi dobří, jak se sluší a patří na muže a ženy, jejichž výcvik se zakládal na naprosté oddanosti svým nadřízeným, na schopnosti stát celé hodiny bez hnutí a obřadně provádět čelem vzad.

Nebylo to od Stena fér, ale kdykoliv byl pověřen povinnostmi při přehlídkách, pěkně mu to lezlo na nervy. Přehlídkoví vojáci mohli někomu připadat zajímaví, a většinou těm, kteří by nikdy nedokázali strávit všechny svůj čas nekonečnými hodinami pilování a zkoušení, jichž je k přehlídkám zapotřebí.

Ačkoliv Sten musel připustit, že pretoriáni jsou opravdu velice zruční. Pochodovali s archaickými střelnými zbraněmi; krátká a velmi účinná willypuška nevypadá příliš zajímavě. Navíc willypušky nemají úchyt na bajonet. Ve čtyřicátém století byly výhody namontování otvíráku na láhve k pušce dávno pryč. Používaly se jedině z obřadních důvodů.

A tak se pretoriáni otáčeli sem a tam ve složitém obrazci s téměř metr a půl dlouhými puškami.

Původně měli vojáci pušky na ramenou. Na povel je však dali do polohy k pasu a bajonety se zaleskly jako les oštěpů.

Postupně se na povel každý rank otočil a pochodoval zpět k dalšímu ranku, který měl bajonety namířené k zemi. Sten se zalekl při pomyslení, co by se stalo, kdyby roťák ztratil rytmus nepřetržitého řetězce povelů.

Jednotka se otáčela zpět do vlastních řad a chvíli pochodovala v kruhu. Na povel zahájili předvádění manipulace se zbraní; jakmile boty nějaké určité řady zaduněly o asfalt, všichni vojáci v ní provedli na ruku zbraň, k poctě zbraň a na rameno zbraň.

Zároveň se skupiny roztrhly a začaly podle počítání pohazovat puškami, což bylo součástí jejich progresivního vystoupení, ale na povel k počtě zbraň každý voják vyhodil svoji zbraň do vzduchu za sebe, kde ji chytil další muž v řadě.

Sten to cynicky pozoroval. Nikdy nestudoval historii, aby narazil na staré pořekadlo: „Je to pěkné, ale co to má společného s válkou?“

KAPITOLA TŘETÍ

NĚKTERÁ STVOŘENÍ VŠICHNI zbožňují na první pohled: Vypadají, jako že žijí na trochu vyšších rovinách než všichni ostatní. A přesto v sobě tito vznešení tvorové nacházejí odraz všech živých bytostí. Vnímají život jako umění, takže mohou být trochu domýšliví. Nicméně se dokáží vysmívat i vlastní domýšlivosti.

Marr a jeho milenec Senn byli dvě taková stvoření a právě pěli ódy na pretoriánskou gardu.

„Ach, božíčku, jací jsou to silní hoši," rozplýval se Marr. „Ty jejich svaly a to pižmo. Jeden by z toho skoro chtěl být člověkem."

„Kdybys byl člověkem, nevěděl bys, co si počít dokonce ani s *jediným* z nich," ušklíbl se Senn. „Mohlo mě to napadnout. Už je to ale dlouho, co jsi ty své zvrhlosti zkoušel i na mě."

„Já jen obdivuji ty krásné mladé lidi. Je to pastva pro oči. Se sexem to nemá nic společného. Ale ty ho máš, jak se zdá, v kebuli pořád."

„Ach, ty hormony. Nehádejme se Marre, drahoušku. Je to náš společný večírek. A ty víš, jak večírky *miluju*."

Senn zjhl. Možná se teď chová jako nějaký hloupý člověk. Přitulil se k Marrovi a jejich tykadélka se propletla. I jeho večírky vždy dojímaly.

V celé Říši bylo vlastně jen málo bytostí, které o večírcích věděly víc než Marr a Senn. Oslavy všech druhů byly jejich specialitou - trochu pozlátka, trochu jídla, konverzační mišmaš zajímavých lidí. Jejich oficiální pověření na Původním světě bylo zprostředkovávat zábavu a zajišťovat pohoštění. Neustále žehrali na to, že je schůzky Věčného Císaře přivádějí do mínusu. Byli však velmi dobří obchodníci na to, aby žehrali příliš nahlas; Císařova „přízeň" byla hlavní příčinou, proč byly jejich služby zadané na několik let dopředu.

V době, která nijak neslula trvalými svazky, tito dva Milchenové velmi vyčnívali. Tvořili spolu sexuální pár již více než století a byli vášnivě přesvědčeni, že vztah bude pokračovat ještě nejméně jedno další. Nicméně taková stabilita nebyla u jejich druhu neobvyklá; pro Milcheny z Frederiku dvě se páry tvořily doslova na celý život - když jeden z páru Milchenů zemřel, druhý jej za několik dní následoval. Dlouhodobé vztahy tvořili vždy Milchenové stejného pohlaví. Pro lepší popisnost je nazývejme muži. Druhé pohlaví - „ženy", aby to bylo snazší - se jmenovaly Ursooly. Ursooly byly ty nejcitlivější a nejkrásnější bytosti vesmíru, jemné jako pavučinky a prodchnuté proměnlivými vonnými barvami. Žily jen několik krátkých měsíců a během této doby byly vysoce sexuálně aktivní. Když měl párek Milchenů štěstí, mohl za svůj život zažít dva nebo tři takové vztahy. Z každého takového spojení vzešel „mužský" pár a půl tuctu latentních Ursool. Matka ke svým potomkům pouze zašeptala několik posledních milujících slov a zemřela, aby péči o ně přenechala otcovskému páru.

Pro Milcheny byl život jedna nekonečná tragédie rozmnožovacího cyklu, z něhož vycházelo osamění, které milující rasu zabíjelo. A tak si vyvinuli jediný systém, který jim byl otevřen - svazky stejného pohlaví. Jako většina jejich lidí byli Marr a Senn naprosto oddáni sami sobě a všemu ostatnímu, co bylo krásné.

Byly to štíhlé bytosti vysoké zhruba metr a pokryté jemným, zlatavým kožichem. Měly obrovské vodnaté černé oči, které ve srovnání s lidmi vnímaly dvojnásobně velké spektrum. Na hlavách měli citlivá čichací tykadélka, která dokázala hladit jako peří. Jejich opičí ručky obsahovaly nejcitlivější chuťové pohárky v Říši a hlavně díky nim byli Milchenové nejlepšími imperiálními šéfkuchaři.

Oba Milchenové se k sobě přitulili a nasávali největší podívanou Dne Říše. Vzhledem k tomu, že Milchenové byli velcí všetečkové, bytosti kolem je zajímaly přinejmenším stejně

jako imperiální přehlídka.

Marrovy oči zabloudily k VIP lóžím. „Jsou tady všichni, ale úplně *všichni*.”

„Všiml jsem si,” ušklíbl se Senn. „Dokonce i ti, co by tu být neměli.”

Pro názornost ukázal na lóži naproti nim - seděl v ní Kai Hakone se svou družinou. „Po recenzích na jeho poslední hru nechápu, jak může vystrčit hlavu na veřejnosti.”

Marr se uchichtl. „Já vím. Nemí to báječné? A ten tupec dokonce přijal pozvánku čestného hosta na našem *večírku*.”

Senn se pobaveně přitulil blíž k partnerovi. „Už se nemůžu dočkat! Krev poteče proudem. Poteče proudem.”

Marr vrhl na partnera podezíravý pohled. „Co jsi na něj připravil, Senne? Jestli se smím zeptat?”

Senn se zasmál. „Pozval jsem také jeho největší kritiky.”

„No a?”

„Byli velmi potěšeni. Budou tam všichni.”

Oba se zasmáli svému malému ďábelskému žertu a znovu pohlédli na Hakona přemítající, jestli vůbec tuší, co se na něj chystá.

Marra a Senna čekalo zklamání. Kai Hakone, muž, jehož někteří nazývali největším autorem doby - jiní největším packalem - teď na večírek nemyslel.

Kolem sebe měl něco přes tucet fanoušků, všichni velmi bohatí a lichotiví. Souvislý proud exotických jídel a nápojů přicházel a odcházel z lóže. Sotva se to však dalo považovat za oslavu. Ještě než byly oslavy zahájeny, všichni si uvědomili, že Hakone je v „jedné z těch svých nálad”. A tak konverzace ustala a všichni jen nervózně pokukovali po svém zadumaném pánovi, obrovitánském muži s nemoderně mohutnými svaly, čupřinou neupravených vlasů, hustým obočím a hluboko posazenýma očima.

Hakone cítil svírání žaludku, každý sval měl napnutý a těžce oddychoval. Jeho nálady se prudce střídaly. Všechno je připraveno, pomyslel si v jednu chvíli a duše se vznášela. Ale co když dojde k nějaké chybě? Sestoupil na něj smutek. Co zůstalo opomenuto? Měl jsem to udělat sám. Neměl jsem jim to svěřovat. Měl jsem to udělat sám.

A tak pořád dál, jak procházel každíčký detail svého plánu. V davu to zahřmělo, když skončilo další báječné překvapení; Kai Hakone to sotva slyšel. Několikrát plácl dlaněmi předstíraje, že tleská spolu s ostatními. Jeho mysl však kypěla nepřetržitě se měnícími výjevy smrti.

Poslední pochodující kapely a tanečníci opouštěli plochu a dav pomalu utíchal do pouhého štěbetání.

Zadními branami prosvištěly dvojce gravisaně - gravisaně naložené ocelovými kryty, zdvihacími bloky a provazy. Pomalu projížděly prostranstvím pouze metr nad zemí a pravidelně zastavovaly. Při každé zastávce ze saní vyskočili zpocení, unavení vojáci a vyložili nějaké zdvihací bloky. Vedle každé skupinky byly navrženy kabely a lana. Než se saně zastavily před imperiální tribunou, vypadalo to, jako by po ploše nějaké dítě rozházelo své kostky. A nebo, což byl skutečný účel této činnosti, jako kdyby někdo postavil improvizovanou překážkovou dráhu. Když se saně zvedly nad hrad, z jeho zdí byly do výšky 400 metrů nad plochou spuštěny dva terče s pevnými ocelovými stěnami a tři metry tlustou vycpávkou. Branami napochodovalo šest kapel a spustilo. Někteří vojenští znalci věděli, že to je oficiální pochodová píseň imperiálního dělostřelectva, ale nikdo z nich nevěděl, že to je vlastně stará košilatá píseň „Kanónyři jsou chlupatí štíři”.

Dvojce menší gravisaně vjely branami na přehlídkové cvičiště. Každé z nich vezly dvacet bytostí a jedno dělo. Nebyly to však gigantické bojové masery, ani ty malé, ale vysoce vražedné laserové odpalovače, které imperiální dělostřelectvo ve skutečnosti používalo. Děla na kolech - horské zbraně - byly jen o málo mladší než v minulosti kanóny na černý prach, které se ládovaly hlavní.

Poté, co čtyřicet mužů vyložilo děla, seběhli se do tvaru a postavili se do pozoru. Velitel každé skupiny zasalutoval a zůstal stát, zatímco děla na cimbuří třeskala a celé cvičiště zahalil bílý mrak. Nato se čtyřicet kanonýrů pustilo do práce.

Disciplína byla označována výrazy jako „dělostřelecká soutěž“, „přenášení děla“ nebo „impozantní pitomost“. Soutěž mezi dvěma týmy byla poměrně prostá. Každý tým měl své dělo dopravit přes překážky do míst poblíž Císařovy tribuny. Tam mělo být nabito, zamířeno na terč a odpáleno. Tým, který to provede jako první a zasáhne terč, vyhrává.

Nebyla povolena žádná antigravitační zařízení, ani se nesmělo obíhat překážky. Namísto toho muselo být každé dělo rozebráno a poté vyneseno, vyzvednuto, vyhozeno na bloky. Soutěž vyžadovala téměř gymnastickou zručnost. Vzhledem k tomu, že každý z týmů musel přemístit zhruba tisíc kilogramů kovu, byla pravděpodobnost, že dojde k rozdrčení některých tělesných částí, vysoká. Přesto byly kvalifikační souboje o postup do finále velmi vypjaté a vojáci imperiálního dělostřelectva se jí účastnili v hojném počtu.

V tomto roce soutěž vzbuzovala obzvláště velký zájem, neboť poprvé se ve finále neutkají dva týmy z různých divizí gardy. Namísto toho vyzvala skupina nehumanoidů z XVIII. planetární výsadkové jednotky muže a ženy ze třetí divize gardy.

Dalším důvodem diváckého zájmu byla samozřejmě i skutečnost, že přenášení děl bylo jedinou atrakcí Dne říše, na níž se mohlo sázet. Oficiální kursy byly neobvyklé: osm ku pěti ve prospěch třetí divize gardy. Skutečné sázky však probíhaly za zcela jiných podmínek. Lidé z Původního světa měli pocit, že nehumanoidní N'ranyové jsou outsideři a podle toho také investovali své kredity. Nehumanoidi reagovali poněkud jinak a raději vsadili na favority.

Občas se stane, že se bohové přikloní na stranu sentimentality. N'ranyové byli poněkud antropoidní a vážili zhruba 300 kilo kus. Vyvíjeli se jako trojdomí masožravci džunglového světa a měli instinktivní oko pro geometrii a trigonometrii.

Proti N'ranyům však stála dlouholetá tradice ‚Jak na přenášení děla‘. Pro gardisty byl dril následovný: kapitán děla sundal hledí a běžel k první překážce. Tam na něj čekali dva muži, kteří již zajistili mířící podpěry děla. Doslova vyhodili kapitána děla i s hledím na zeď. On svým dvěma mužům pomohl nahoru a šel k druhé překážce.

To už bylo na úpatí zdi dělo rozloženo na hlaveň, oj, podvozek a zákluzný mechanismus. Prvním dvěma mužům byla hozena lana, ti se proměnili v lidské kladky a děla šla nahoru na zeď. Ostatní muži vylezli po zdi nahoru, popadli části děla a spustili je na druhé straně.

N'ranyové si však osvojili mnohem prostší postup. Spočítali si, že dva N'ranyové unesou každý komponent a podle toho se zařídili. Každá část děla byla přinesena k překážce a „hozena“ dalším dvěma N'ranyům, kteří čekali nahoře. Potom byly shozeny na druhé straně, kde čekali další dva.

A tak chytrá týmová práce stanula tváří v tvář hrubé síle. N'ranyové se dostali do vedení na síťové překážce, neboť n'ranští nosiči se prostě převalili přes síť, aniž by museli odkládat své součástky.

Gardisté se naopak ujali vedení na kovovém pavoukoví tým, že neopakovatelně vyzvedli skeletovou konstrukci a podsunuli dělo pod ní.

Ve chvíli, kdy se oba týmy převalily přes poslední překážku a začali skládat děla, gardisté byli o vteřiny vpředu.

N'ranyové měli dělo sotva poskládané, když gardistický kapitán zasunul hledí na dělo a nabíječi zasunuli střelu do otvoru pro nabíjení. Jediné, co gardistům stačilo k vítězství, bylo umístit mířící vzpěry, zapřít o ně hlaveň a vystřelit. Samozřejmě, že při této soutěži se nestřílelo ve „skutečné“ sekvenci.

Avšak vtom N'ranyové pozměnili pravidla. Kapitán děla zcela ignoroval zaměřovací sloupky a podobné detaily a zamířil hlaveň od oka. Uhnul hlavou, když byla zasouvána nábojnice, potom podle oka odhadl náměr. N'ranyové uskočili stranou a jejich kapitán střelu odpálil. Zasáhla přesný střed terče.

Samozřejmě, že byly vzneseny četné protesty, ale bookmakeři nakonec s nevolí vyplatili sázky na n'ranské šampióny.

Zároveň byl vydán rozkaz, že s okamžitou platností budou rekruti dělostřelectva trávit část výcviku na N'ranských světech.

Tanz Sullamora nebyl se stávající situací spokojen. Zvláště, když ho jeho patriotská služba právě stála takový balík.

Když se doslechl, že mimozemšťanům bylo poprvé povoleno účastnit se soutěže v přenášení děla, cítil to jako urážku. Měl pocit, že není příliš diplomatické, aby byli nehumanoidi veřejně ponižováni a ještě k tomu v Den Říše.

Jeho druhým šokem bylo zjištění, že Původní svět sází na N'range. Patriotství si žádalo, aby Sullamora vsadil na gardistický tým. V žádném případě mi nejde o vyhozené kredity, ujišťoval se Sullamora. Jde o to, že soutěž nebyla fér. N'rangeové žijí v džungli, jsou to šelmy, které jsou vývojově jen krok před kanibaly. Samozřejmě, že byli v naprosto nespravedlivé výhodě. Je jasné, že jsou lepší v nošení těžkých věcí a tak dále. Císař by si měl uvědomit, že přesto že jsou nehumanoidi důležitou součástí Říše, měli by chápat, jak nízko se nacházejí na společenském žebříčku.

To Sullamorovi nevyhnutelně připomnělo, kde sedí. Po všem, co pro Říši udělal, od dobročinných příspěvků až po financování patriotského umění a osobní asistenci u dvora, jej zaráželo, proč nebyl na Den Říše pozván do Císařovy lóže. Nebo alespoň do lóže poblíž Císařovy tribuny, namísto aby seděl takhle daleko v kruhu, téměř v prostoru pro druhou třídu.

Císař se začíná měnit, pomyslel si Sullamora, a to způsobem, který je náznakem narůstající korupce celé Říše, dodal v duchu obchodník.

Den Říše se Tanzi Sullamorovi tentokrát vůbec nelíbil.

Samozřejmě, že pro Den Říše se vždy plánovala hlavní atrakce. A samozřejmě, že každý rok musela být větší a lepší než loni.

V případě současné oslavy nebylo důvodu k obavám. Minulý rok měla hlavní číslo na starost osmá divize gardy, která chtěla předvést bojovou statečnost svých dělostřelců.

Za tímto účelem byly z gravisaní odmontovány McLeanovy jednotky, zapnuty na půl výkonu a zažehnuty do té míry, aby je pojal bojový ruksak jednoho muže. Konečný výsledek - létající člověk; létající bez skafandru nebo záchranného opasku.

Při zkouškách to vypadalo docela působivě.

Plán byl takový, že se osmá divize přiručí na plochu s tím, že každý voják bude fungovat jako kříženec mezi taktickým bojovým letounem a chroustem.

Osmá divize si však zapomněla ověřit, jaké bude počasí. Na Původním světě je větrno. Normální silné poryvy větru nad přehlídkovou plochou byly ještě umocněny povětrnostními vlastnostmi rozlehlých pozemků paláce. Takže nakonec vítr zavál spoustu pěšáků na tribuny - nebylo to tak zlé, protože mnozí z nich si okamžitě udělali vzácné přátele. Některé osobnosti ve druhém okruhu utrpěly na těle i na duchu a Císař propukl v burácivý smích.

Tento výbuch smíchu následně odvál vojáky osmé divize gardy až do Drakonického sektoru, kde trávili nudné dny tím, že se snažili udržet disidentský průkopnický svět v jakéms takéms pořádku.

Tentokrát byla na řadě dvanáctá divize. Po značně dlouhém přemítání objevila důstojnice v hodnosti kapitána unikátní způsob, jak zorganizovat obrovskou podívanou. Laserové paprsky létaly do arény jako šípy a odrážely se od předem nastavených ploch, aby neškodně mizely v atmosféře. Exploze hřměly a burácely. Nakonec se jednotky dvanácté probíjaly zpět do arény.

Císař pochvalně přikývl; jen zřídka kdy se chce někdo vytáhnout bojovým ústupem.

Vysunuly se antény a signalizátoři začali blýskat. Od horizontu se řítily taktické lodě a

realisticky bombardovaly prostor těsně za přehlídkovým prostranstvím.

Ústupové lodě se vplížily do protiletadlové palby všude kolem (balóny lehčí než vzduch nabarvené matnou černou barvou s časovanými náložemi). Letouny se snesly na plochu a vojáci naprosto disciplinovaně nastoupili na paluby. Lodě se zvedly, zůstaly viset ve vzduchu a najednou vzduch nad prostranstvím začal vibrovat, všude to bouchalo a rány se rozléhaly po celé ploše. Na tribunách propukla panika, a dokonce i Císař se málem vrhl na zem, ale nakonec se zase usadil a snažil se přijít na to, jak někdo může simulovat maserové dělo.

Potom zmizely hvězdy a nad hlavy publika se snesla dvě bojová plavidla třídy Hero, takže jejich kilometr dlouhé trupy zastínily oblohu. Z obou lodí šlehalo lasery a rakety vystřelovaly z otvorů v bocích lodí. Pozemní palba nepřítele nakonec utichla a lodě i s vojskem vyrazily obloukem k obloze, aby zalétly do zejících přistávacích otvorů bojových plavidel. Poté se lodě se zažehnutými Yukawami vertikálně zvedly k obloze a s ohlušujícím zvukovým třeskem zmizely z atmosféry Původního světa.

Publikum šílelo.

Věčný Císař si nalil panáka a rozhodl se, že dvanáctou divizi na Drakonii nepošle.

Godfrey Alain pozoroval, jak mu bitevní loď mizí nad hlavou a slabě se otřásl. V duchu viděl, jak se stejné kolosy zvedají nad ruinami jeho vlastního světa. V soukromých výpočtech docházel k závěru, že do takové invaze nezbyvá déle než rok. Smrt ve jménu míru.

Alain už se s imperiálními gardisty střetl jak osobně, tak strategicky - *znal* sílu Říše. Avšak pohled na to, jak se dvě bojové lodě zvedají s celou divizí o dvanácti tisících vojáků, jej zasáhl mnohem silněji.

A já jsem jediný, kdo této invazi může zabránit. Tahnové nic nedokáží. Moji lidé prostě zemřou. A můj cíl bude pro všechny příští generace ztracen.

Alain nebyl egocentrik. Veškeré projekce naznačovaly, že je skutečně jediný, kdo takovou invazi může zastavit.

Bohužel Geofreymu Alainovi zbývalo pouze dvacet hodin života.

Klauny a akrobaty zbožňují všichni. Téměř tisíc jich zaplnilo přehlídkovou plochu a začalo předvádět klaunská čísla.

Skupinka „opilých“ nováčků se rozhodla, že pozdraví Císaře, ale nevěděla, jak na to. Nakonec se mezi nimi rozpoutala bitka, která skončila ukázkou pyramidy s „nejopilejším“ mužem na svém vrcholu, který perfektně zasalutoval a jako mrtvý se zřítíl dolů, aby udělal tři salta a dopadl přesně na balóny na nohou.

Muži v sudech se kutáleli a jen taktak se vyhýbaly zničení; akrobati ušli po rukou stovky metrů; gymnasté používali jeden druhého, sebe sama a někdy, jak se zdálo, i řídký vzduch, aby se odráželi do vzduchu a vytvářeli stále krásnější obrazce; boxeři majestátně tloukli, mýjeli, potáčeli se a znovu se vzpamatovávali, aby pokračovali v komickém souboji; přemety křížovaly své dráhy tak, že se těla jen o chlup mýjela.

Publikum bylo nadšené.

Ohlašovací text říkal, že těchto tisíc klaunů je členy „Imperiální gymnastické jednotky“, ale žádná taková jednotka neexistovala. Ze všech přítomných pouze Císař věděl, že klaunské představení je nejotevřenější způsob, jak veřejnosti představit oddíl Kudlanek - superelitní a supertajná diverzní komanda, která provádí Císařovy nejsoukromější a nejnebezpečnější akce.

A navíc, děti - včetně Císaře - tuto část večera zbožňovaly.

Za normálních časů by Dr. Hars Stynburn sledoval Den Říše ze soukromé lóže. Přinejhorším by byl alespoň v druhém okruhu. Mnohem pravděpodobněji by však byl hostem v prvním stupni, hostem jednoho z těch důležitých lidí, kteří byli jeho pacienti.

Ale doba nebyla normální.

Stynburn seděl daleko za koncem přistávací plochy v obyčejném nechalouněném sedadle bez polštáře, jaká byla rezervována pro obyčejné obyvatele Původního světa.

Obyvatelé. Burani.

Stynburn byl jednoznačně rasista. Bohové však mají velmi cynický smysl pro humor. Celá řada před ním byla zaplněna přistavními dělníky - chobotnicovými přistavními dělníky. A nejen to, ale opilými chobotnicovými přistavními dělníky, kteří Stynburnovi před obličejem mávali vlaječkami, požírali nevýslovně odporná jídla a popíjeli ještě odpornější nápoje.

Nejhorší bylo, že přistavní dělníci vyjadřovali radost tím, že otevírali své třetihorní tlamy umístěné na vrchu těl, nasávali vzduch a výbušně jej vypouštěli.

Stynburn projevil, podle něj laskavě, menší znechucení poté, co mu jeden z dělníků omylem strčil pod nos zákusek, který vypadal jako vařený klobouk. Namísto omluvy se dělník zeptal Stynburna, jestli se nechce stát součástí Dne Říše a svinul dvě metací chapadla, aby mu v tom pomohl.

Stynburn si prsty prohrábl úhledně sčesané šedivé vlasy, které byly stejně mladé jako jeho tělo, které zatím ještě nepotřebovalo žádné transplantace ani injekce.

Přinutil se myslet na něco jiného a pohlédl na holografickou obrazovku naproti. Ukazovala záběry klaunů blížících se do míst, kde Stynburn seděl, potom krátký záběr na Císaře, který se ve své lóži mlátil smíchy, pak už jen další celebrity v soukromých lóžích.

Stynburn se necítil nejlépe. Když zcela anonymně vcházel do arény, měl dojem, že zahlédl muže, kterého si najal.

Spletl se, ale na chvíli ho to rozrušilo. Jak si může být jist, že ten člověk je opravdu na určeném místě? Najímání profesionálních zločinců má své opodstatnění, toho si byl vědom, ale z vlastních zkušeností také věděl, že jsou extrémně nespolehliví.

Stynburn byl vytržen ze své deprese, když se k nim řadami prodrál muž od bezpečnostní služby a varoval přistavní dělníky, že buďto zmlknou, nebo budou vyhozeni. Strážník postupoval po schůdcích nahoru, ale na chvíli se zastavil a ostře pohlédl na Stynburna.

Ne, řekla Stynburnova mysl. Já vím, že sem nepatřím. Je možné, že na to nevypadám.

Ale raději pokračuj, mladíku. Nezastavuj se, jde ti o život.

Stynburn nepřeháněl. Již před léty mu kolegové chirurgové voperovali trubici s výbušninami namísto slepého střeva a detonátor mezi lopatky. K tomu, aby tuto sebevražednou kapsli odpálil - a zničil tak plochu dvaceti čtverečních metrů kolem sebe - stačilo doktoru Stynburnovi pouze prudce trhnout rameny dozadu, jako kdyby se s velmi přehnaným důrazem protahoval.

Ale nebude to nutné; strážník pokračoval dál po schodech. Stynburn obrátil zrak zpět do arény a z jeho úst se linul dutý smích nad rozpustilými kousky klaunů.

Ledové prsty přeběhly po Marrově křehké páteři, instinkt, který celým generacím Milchenů zachraňoval život za dávných dnů na Fredericku dva. Srdce se mu splášilo a lehce se odtáhl od Senna.

„Co se děje, drahý?“

„Nevím. Ale něco určitě... bohužel nevím co.“

Senn se jej snažil přitáhnout blíž, aby jej utěšil. Marr potřásl hlavou a vztyčil se do plné výšky.

„Vezmi mě domů, Senne,“ řekl. „Tohle už není pěkný večírek.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

ČMUCHAL SE OŠIL, když se Sten přiblížil k šatníku. Mikropřevody zavrčely a stroj se otrásl jako malý hlodavec. Bezpečnostní robot na půl vteřiny zaváhal, zachvěly se mu vousky z vláken, ale potom vběhl do šatníku a jeho kovové nožky začaly klapat o podlahu.

Sten ustoupil a prohlédl si Císařův šatník. Byl napěchovaný stovkami uniform a obřadních rouch, z nichž každá byla určena ke specifické příležitosti. Některé byly oslnivě prosté tógy, jiné zas složité, obtažené obleky mnoha proměnlivých barev.

Vidkniha ve Stenově pokoji popisovala historii každého jednotlivého kusu oděvu. Tak například tóga byla určena k návštěvám na malé soustavě jménem Raza, kde je Císař oficiálně titulován jako Vrchní filosof. A ten mnohobarevný oblek, tím si byl jist, měl něco do činění se slovy Mardi Gras. Sten zatím neměl čas, aby si všechno zapamatoval, protože oficiálně v paláci pracoval teprve pár měsíců a jeho hlava se stále učila stovkám povinností, které musí jako kapitán Císařovy ochranky plnit. Prozatím se koncentroval na svou hlavní funkci, což znamenalo chránit Jeho Veličenstvo před zrádci, spiklenci, fanoušky a jinými fanatiky.

Císařovu bezpečnost zajišťovala mnohovrstvá organizace. Jako první byly vojenské a policejní jednotky Původního světa. Uvnitř paláce pak byl složitý elektronický a mechanický plášť. Imperiální domácnost jako taková měla tři strážní jednotky. Těmi nejviditelnějšími byli pretoriáni. Nejenže byli používáni jako elitní přehlídková jednotka, jako velmi viditelná palácová stráž, ale mohli být použiti i jako pořádková policie pro případ, že by došlo k nějakým větším nepokojům.

Druzí byli členové imperiální domácnosti, kteří se do posledního muže (nebo ženy) rekrutovali z oddílu Kudlanek, jednotek Mercury nebo z gardy.

Poslední byla ochranka Gurkhů, skupina sto padesáti mužů z pozemské provincie Nepál. Většinou pocházeli z klanů jako Thapa, Pun, Ala a Rana, což je všechno charjatská aristokracie. V podstatě to byli žoldáci, tak jako za dva tisíce let mnoho jejich lidí.

Malí podsadití muži, Gurkhové, sršeli humorem, radostí, oddaností službě a neuvěřitelnou osobní houževnatostí. Skupina Gurkhů byla vedena jedním havildar-majorem, Lalbahadurem Tharpou, jehož nadřízeným byl kapitán Sten, oficiální velitel a spojka s Císařem a imperiální domácností.

Stenovo nové poslání se velmi lišilo od činnosti v oddílu Kudlanek - supergangsterské jednotky, u které doposud strávil většinu své vojenské kariéry. Namísto toho, aby se oblékal podle libosti nebo do civilního oblečení, nosil Sten maskovanou uniformu Gurkhů. Byl vděčný, že mu byl přidělen také jeden netopýří muž, Naik Agnsing Rai, ačkoliv někdy - zvláště když visel vzhůru nohama - měl Sten pocit, že by ten člověk nemusel být tak horlivý v kritizování nedostatků svých nadřízených.

Sten si vlastně pro zbytek své vojenské kariéry zachová i čestný kontakt s Gurkhy - bude nosit černě anodizovaný emblém kukri na uniformě a kukri samotný.

Ted, když čekal, až čmuchar skončí, byl vyzbrojen jedním kukri u boku a malou kudlankovskou wilypistolí.

Čmuchar dokončil prohlídku šatníku, přicupital ke Stenovi a vydal tón, který znamenal „vše v pořádku“. Sten zmáčkl vypínací plošku robota, uklidil ho a ustoupil. Soukromé apartmá Jeho Veličenstva bylo prověřené tak pečlivě, jak jen to dokázal.

Sten v duchu již potřetí kontroloval bezpečnostní seznam pro zbytek křídla. Výměna stráží již proběhla... Na hlídkách má poručíky, jimž může důvěřovat...

„Nerad vás ruším při práci, kapitáne, ale-“

Sten se již otáčel k hlasu za sebou a zatínal prsty jako drápy, čímž hodlal uvolnit svaly, jež mu v ruce držely nůž, a-

Byl to Věčný Císař, který na něj trochu udiveně zíral a potom se uvolněně zasmál. Sten cítil, jak rudne hanbou. Ztuhl v pozoru a v duchu si uštědřil kopanec do pozadí. Na službu byly jeho kudlankovské reflexy příliš rychlé.

Císař se zasmál. „Uvolněte se, kapitáne.“

Sten přešel do předpisového pohovu.

Císař se uculil a už chtěl udělat vtip na téma Stenova přílišně vojenského chápání povelu „uvolnit se“, ale raději pomlčel, aby neprohluboval Stenovo zahanbení, a otočil se k němu zády. Namísto toho uchopil mezi ukazováček a palec oblečení z večírku, které měl na sobě, a znechuceně k němu přičichl. „Jestli vám to nevadí, rád bych si vzal něco jiného. Páchnu jako prasnice v říji.“

„Všechno je v pořádku, pane. A nyní, kdybyste mi dovolil odejít-“

„Zklamal jste mě, kapitáne,“ zahřměl Císařův hlas z šatny. Sten se zalekl a začal probírat své potencionální hříchy. Opomněl snad něco?

„Už tu pracujete - jak dlouho vlastně?“

„Devadesát čtyři cykly, pane.“

„Jo. Tak nějak. No, takže už víc než devadesát dní šmírujete mé komnaty, lezete mi na nervy se všema těma bezpečnostníma blbostma a ještě ani jednou - ani jednou jste mi neukázal svůj slavný nůž.“

„Jaký nůž, pane?“ Sten byl na chvíli opravdu zmaten. Potom si ale vzpomněl: nůž v jeho paži. „Ach tak, myslíte *ten* nůž.“

Císař vystoupil ze stínu. Měl již na sobě šedou, nezařaditelnou kombinézu. „Ano, *ten* nůž.“

„No, je to v mém profilu od Kudlanek, pane a - a...“

„Ve vašem profilu od Kudlanek je spousta věcí, kapitáne. Zrovna nedávno jsem se do něj díval. Jen jsem chtěl vědět, jestli si vůbec přeju, abyste zůstal na svém současném postu.“

Spatřil Stenův ustaraný výraz a slitoval se. „Kromě nože jsem si také všiml, že pijete.“

Sten nevěděl, jak na to má odpovědět, takže jen moudře mlčel.

„Jak vám to jde, se však teprve ukáže.“ Věčný Císař si to namířil do přilehlé místnosti. Ve dveřích se zastavil.

„To je pozvání, kapitáne, ne rozkaz. Vzhledem k tomu, že předpokládám, že vám skončila služba.“ Zmizel dveřmi.

Sten se u Kudlanek naučil mnoha věcem. Věděl, jak zabíjet, a zabíjel mnoha způsoby. Dokázal svrhnout vládu, připravit strategický útok i ústup nebo vyrobil slabou nukleární bombu. Ale jednu věc pochopil ještě lépe než ty ostatní: Když člověk dostane pozvání od nadřízeného, je to rozkaz. A jeho současným nadřízeným byl sám velký šéf.

A tak učinil okamžité exekutivní rozhodnutí. Hrtanovým mikrofonem narychlo vydal rozkazy svému zástupci a odhlásil se ze služby. Potom se zhluboka nadechl a vstoupil do studovny Věčného Císaře.

Zlatavá tekutina mu pohladila hrdlo a příjemně hřála v žaludku. Odložil sklenku a podíval se do tázavých očí Věčného Císaře. „To je skotská?“

Císař přikývl a nalil další sklenku.

„Co na to říkáte?“

„Dobrá,“ ujistil jej Sten a záměrně vypustil oslovení pane. Předpokládal, že důstojnická stolovací pravidla platí i pro Císaře. „Nechápu, proč s ní měl plukovník - tedy generál - Mahoney vždycky takové problémy.“

Císař zvedl jedno obočí. „Mahoney mluvil o mé skotské?“

„Ano, měl ji rád,“ žehlil svoji prostořekost Sten. „Říkal jen, že chvíli trvá, než si na ni člověk zvykne.“

Kopl do sebe další sklenku a vychutnával její jemnost. Zavrtěl hlavou. „Já si na ni ale vůbec nepotřebuju zvykat.“

Byla to milá slova ve správnou chvíli. Císař strávil mnoho let pokusy o zdokonalení nápoje svého mládí.

„Dáme si ještě jednu tuhle," řekl Císař a nalil dva další panáky, „a pak vytáhnu něco silnějšího." Opatrně zvedl Stenův nůž, který ležel na stolku mezi nimi, znovu si jej prohlédl a vrátil jej Stenovi. Byla to štíhlá dvojhrbitá dýka s jehlovou špicí a prázdnou rukojetí. Sten ji ručně vyrobil z neuvěřitelně vzácného krystalu. Jeho 2,5 mm tlustá čepel se zužovala do více než vlasového ostří o šířce pouhých 15 molekul. Jen vlastní váhou by čepel projela diamantem. Císař pozorně sledoval, jak Sten pokrčil prsty a nechal nůž zajet do pochvy ve svalu paže.

„Opravdu skvělé," vydechl konečně Císař. „Ne zrovna podle předpisů, ale těm vlastně neodpovídáte ani vy." Krátce se dramaticky odmlčel. „Mahoney vám to koneckonců vždycky předpovídal."

Sten nevěděl, co má říct, a tak jen upíjel ze své sklenky.

„Z bývalého pouličního bandity," přemítal Císař, „na kapitána Imperiální gardy. To není zlé, mládíku. To vůbec není zlé."

Přihnul si skotské. „A jaké jsou vaše plány do budoucna, kapitáne?" Rychle zvedl ruku, než Sten začne blekotat něco jako „To záleží na vůli Vašeho Veličenstva" nebo něco podobného. „Vlastně se chci jen zeptat, baví vás vůbec všechn ten vojenský drill?"

Sten pokrčil rameny. „Je to domov," odpověděl zcela upřímně.

Císař zamyšleně přitakal.

„I já jsem takhle kdysi uvažoval. O strojařině, ne o podělaný armádě, proboha. Já armádu vůbec nemiluju. A nikdy jsem ji nemiloval. Přestože velím více vojákům, než byste... než byste..."

Odpověď nechal chvíli viset ve vzduchu, zatímco dopil sklenku.

„No nic. Byl jsem strojař. To měl být celý můj život - můj stálý domov."

Při této více než stoleté vzpomínce potřásl Císař udiveně hlavou.

„Všechno se mění, kapitáne," dodal na konec. „Ani byste nevěřil, jak se všechno mění."

Sten se pokusil o tiché, chápavé pokývnutí a jen doufal, že podává dobrý herecký výkon. Císař to vycítil a jen se usmál. Sáhl do zásuvky svého starožitného stolu, vytáhl láhev bezbarvé tekutiny, otevřel zátku a naplnil dvě sklenky až po okraj.

„Tohle je vaše konečná zkouška, náš kapitáne Stene," řekl. „Konečný test po devadesáti cyklech služby. Když jej složíte, dám svolení k vaší účasti na imperiálním zdravotním programu."

Císař do sebe hodil devadesátiprocentní alkohol a praštil sklenkou o stůl. Pozorně sledoval Stena, jak zvedá sklenku, krátce přičichává, pokrčí rameny a nalije si bílý oheň do chřtánu.

Sten položil sklenku a s prázdným výrazem ji přisunul k láhvi, aby požádal o další. „Hodně dobrý materiál. Trochu kovová příchut'..."

„To je z chladiče," vyhrkl Císař. „Destiluju to v chladiči ze starodávného auta. Aby měla tu správnou chuť."

„Ach tak," řekl Sten opět s prázdným výrazem. „Zajímavé... Nevadilo by vám, kdybych si dal ještě..."

Nalil dvě stejně plné sklenky a pronesl tichý přípitek. Císař udiveně pozoroval Stena, který svoji dávku vypil jako vodu.

„Ale no tak," ozval se zoufalý Císař. „Je to ten nejsilnější čistý alkohol, jaký jste kdy pil, a vy to víte. Nevodte mě za nos."

Sten nevinně zavrtěl hlavou. „Uznávám, že je to opravdu velmi silné, to ano, ale - a nechci vás urazit - už jsem pil něco silnějšího."

„Jako například?" supěl Císař.

„Stregg," prohodil suše Sten.

„Jakej stregg, do hajzlu?"

„Nápoj jedněch mimozemšťanů," odpověděl Sten. „Lidí, kteří se jmenují Bhorové."

Nevím, jestli si je pamatujete, ale-

„Ach, ano," svitlo Císaři. „Ti chlapíci z Lupuské hvězdokupy. Nesvěřil jsem jim snad celou soustavu, nebo něco takového?"

„Něco takového."

„A co má být ten stregg za břechku? Nemůže být přece lepší než má čistá ďábelská samohonka - máte nějaký?"

Sten přikývl. „V mém pokoji. Pokud máte zájem, pošlu pro něj."

„To si pište, že mám."

Císař zvedl sklenku do přípitkové polohy.

„Na matčiny," vyslovil se zamotaným jazykem a zarazil se, „na matčiny... Jak byl zase ten bhorský přípitek?"

„Na matčiny vousy," doplnil Sten a jazyk se mu zamotal úplně stejně.

„Správně. Na matčiny vousy." Hodil do sebe obsah sklenky, zalapal po dechu a přidržel se stolu, jak se s ním zatočila celá jeho říše.

„Do hajzlu, to je několik pálenek v jednom," vyhrkl Věčný Císař. „Tohle je to pravý vořechový. A jak byl zase ten druhej příbytek... chci říct přípitek. Na otcovu..."

„Zmrzlou řiť," doplnil Sten.

„Jak že? Jo, už vim - jo, to je skvělej příbytek - chci říct přípitek. Na otcovu zmrzlou řiť! Fantastickéj materiál." Zvedl prázdnou sklenku, aby se napil. Vykulil oči, když mu došlo, že je prázdná, a vztyčil se v celé své imperiální velikosti. „Musim ti říct - nevádí snad, že ti tykám - že sem pěkně zlitej."

„Ne," zavrtěl hlavou Sten. „To vám udělává ten stregg. Tedy, sakra, to vás udělal ten stregg - tedy vám, do hajzlu. Kolik je ho-hodin? Mu-musim jít do služby."

„V žádným případě. Takhle tam nemůžeš. Určitě ne do služby Jeho Veličenstva. Nesnáším vožraly. Nesnáším lidi, kerý nevydrží svou dávku. Nevěřím jim. Nikdy sem jim nevěřil."

Sten se na něj díval skrz mlžný opar streggu. „Z-znamená to, že mam padáka?"

„Ne. Ne. Nikoho nepropouštím, když je zlitej. To bych musel propustit i sebe. Nejdřív musíš vystřízlivět. A až potom dostaneš padáka."

Císař vstal. Zapotácel se a opět nabyl rovnováhu. „Angelovo omáčka," pronesl téměř slavnostně, „je to jediný, co ti může zachránit kariéru."

„Co je do hajzlu Angelovo vomáčka?"

„To nepotřebuješ vědět. Nejed bys jí, kdybych ti to řek. Léčí rakovinu... ale tu už jsme vlastně vyléčili, ne?... no to je jedno... Angelovo omáčka je to pravý vořechový. A taky je to jediný, co dokáže rozmrazit naše zmrzlý řiť."

Odpotácel se a Sten jej následoval krásným vojenským pochodem, zvedaje nohy až do předpisových pětáctýřiceti stupňů.

Stenovi kručelo v žaludku, když hladově číchal vůně linoucím se ze soukromé kuchyně Věčného Císaře. Přestože byl opilý, fascinovaně pozoroval, jak neméně opilý Císař provádí drobné i velké zázraky. K těm drobným používal různá podivná koření a byliny; tím velkým zázrakem bylo, že Císař totálně zdecimovaný streggem dokázal jako stroj porcovat maso starožitným francouzským nožem, aniž by se zranil, odhadovat správné poměry ingrediencí a... vést poměrně smysluplnou konverzaci.

Stenovým úkolem bylo dolévat sklenky streggem.

„Dej si dalšího panáka. Žádný strachy. Angelovo omáčka bude natotata."

Sten zkusmo usrkl streggu a ucítil, jak mu jícnem prolétl žhavý blesk. Tentokrát byl však zasažen poněkud jinak. Jen skutečnost, že sedí v Císařově supersoukromém apartmá, spolu s pocitem, že je na čase, aby dal dohromady svoji roli kapitána, měla za následek rozplynutí mlhy opilství.

Místnost byla čtyřikrát nebo pětkrát větší, než jakákoliv kuchyň čtyřicátého století na Původním světě, kde bylo jídlo ve skrytu připravováno počítači a roboty. Měla sice jisté

moderní rysy jako skříňky a atmosférické boxy na přechovávání potravin, které se otevíraly dotykem prstu. V kuchyni bylo také naprosto nebakteriální prostředí a nejmodernější odpadní systém, který Císař jen málokdy používal. Většinou pouze smetl to, co Sten považoval za odpad, do nádob a vrátil to do skladovacích boxů, nebo to hodil do něčeho, co bylo později Stenovi popsáno jako varné nádoby.

Nejdůležitějším rysem místnosti byl velký čtvrticí špalek ze vzácného dřeva zvaného dub. Ve středu špalku byl starý nerezový dřez. Byl mírně zapuštěn do povrchu špalku a oplachován neustálým proudem vody, takže jak Císař krájel, všechno, co nepatřilo do Angelovy omáčky, házel do dřezu, kde to okamžitě mizelo.

Přímo za Císařem stál obrovský sporák z černé litiny a lesklé oceli. Sporák měl troubu s několika centimetrů tlustými stěnami, jeden litinový gril, půl tuctu hořáků profesionální velikosti a otevřený gril na spalování dřeva. Podle slabého zápachu, který ze sporáku vycházel, musel fungovat na nějaký přírodní plyn.

Sten pozoroval Císaře, jak pracuje a zároveň podává podrobný komentář. Podle toho, co Sten viděl, tvořilo první část takzvané Angelovy omáčky jemně nakrájené chorizo - mexická tvrdá klobása, jak mu Císař vysvětlil. Klobása a velká hrst česneku byly osmaženy na olivovém oleji s marinovanými thajskými papričkami. Lahodně štiplavé výpary koření z pánve pronikly streggovým oparem přímo do Stenova chřípí. Znovu se napil a naslouchal Císařovým slovům.

„Mě jídlo nikdy moc nebavilo,“ řekl Císař. „Bral sem ho jako palivo. Znáš to, žaludek si stěžuje, naplníš ho a deš si po svém.“

„Vim, co tím myslíte,“ přitakal Sten a vzpomněl si na doby, kdy pracoval jako Mig.

„Věděl sem, že to pochopíš. No nic. Já sem bejval typickejš hluobovesmírnej inženýr. Vždycky sem si odsloužil nějaký čas na misi společnosti a potom sem trávil sexuální a intoxikační dovolenou s potěšitelkama a s chlastem. Tenkrát mě jídlo dokonce zdržovalo.“

Tomu Sten také rozuměl. Jako bažant trávil svůj volný čas podobným způsobem.

„Ale jak sem postupoval po společenským žebříčku, posílali mě na delší a delší cesty. Byla to zatracená nuda. Dopadlo to tak, že jediná zábava bylo jídlo. A to byly všechno šlichty. A tak sem si začal trochu hrát. Vzpomínal sem na věci, který dělal muj táta a babička. Snažil sem se je napodobit.“

Poklepal si na čelo. „Divný, že všechno, cos kdy čmuchal nebo ochutnal, je přímo tady. Potom už jen stačí trochu procvičit jazyk. Jako tahle Angelovo omáčka. Nejlepší lék na opici a kocovinu, jaký byl kdy vynalezený. Naučil mi jí jeden starej mexickej pirát - do hajzlu, to je ale úplně jinej příběh...“

Ustal v práci a usrkl streggu. Usmál se pro sebe a trochu ho chrstl do hrnce s chorizem. Potom se vrátil k započaté práci, což bylo krájení cibule a vyndávání semínek z rajčat nakrájených na čtvrtky.

„Teď skočím o spoustu let dál. Dlouho po tom, co sem vynalezl AM₂ a začal sem dávat dohromady celou tuhle přibližlou Říši...“

Stenův mozek okamžitě zapnul. AM₂. Začátek Říše. Uvědomil si, že chlapík před ním, co vypadá tak na pětatřicet, mluví úplně zběžně o tom, o čem se lidé s úctou dočítají v historických vidkách. Vždycky si myslel, že jsou to spíš legendy než fakta. On tu však stál a vedl klidnou diskuzi s mužem, který to všechno někdy před dvaceti stoletími začal. Císař pokračoval, jako kdyby mluvil o včerejším dni.

„A tak sem usínal na vavřínech a nudil sem se jako nikdy předtím. Patřil mi tucet nebo kolik dobře fungujících slunečních soustav. V bance sem měl trilion trilionů kreditů. Takže? Co si má člověk s takovýma penězma počít?“

Pokynul Stenovi, aby doplnil sklenky streggu.

„Najednou mi ale došlo, co s nima podniknu. Moh sem si nechat vařit, cokoliv sem chtěl. Až na to, že mi moc nechutnaly moderní věci, který se dělaly posledních šest nebo sedm set let. Já mam rád starou kvalitu. A tak sem začal experimentovat. V mozku sem kopíroval různá jídla. Skupoval sem starý kuchařky a znovu sem vytvářel jídla, který dobře

vypadaly."

Císař se otočil a vytáhl z chladničky půlkilový špalek krvavého hovězího masa a začal jej porcovat.

„No co. Je to jeden ze způsobů, jak zabít čas. Zvlášť když ho máš moře."

Císař vypnul hořák pod pánví s klobáskou a česnekem a zapálil plamen pod druhou, na níž bylo ještě více kořeněného oleje; vrhl na ni trochu šalvěje, něco pálivého, trochu tymiánu a potom v dlaních nadrolil větvičky rozmarýny a hodil je navrch. Všechno dobře zamíchal, chvíli počkal, potom přihodil rajčata a osmahl je. Vypnul plamen a obrátil se ke Stenovi. Dlouze a zamyšleně pohlédl na mladého kapitána a znovu spustil, přičemž obaloval malé kousky masa nejprve v mouce a potom v misce se semínky pálivé papriky.

„Hádám, že z tvého pohledu plácám nesmysly, který tě vůbec nezajímají, protože se staly už před dávnou dobou. Sou to jen takový stařecký kec. Ty dneska nic neznamenaj."

Sten už chtěl upřímně zaprotестovat, ale Císař zvedl majestátně ruku. Stále byl při smyslech. „Mohu vás ujistit, kapitáne," řekl najednou docela střízlivě a oficiálně, „že mi má nedávná minulost připadá stejně blízka jako vám ta vaše. A teď stěžejní otázka večera."

Polkl polovinu obsahu své sklenky, aby udělal náležitou předeihu. „Jak se, do hajzlu, pořád máte, kapitáne Stene? A jak se vám vůbec líbí služba u dvora?..."

Sten se rychle zamyslel. Pravidlo číslo jedna z neoficiální příručky pro přežití mladých důstojníků: Když se vás starší důstojník ptá, co si myslíte, hodně lžete.

„Líbí se mi tu," řekl Sten.

„Jste zatracený lhář," odvětil Věčný Císař.

Pravidlo číslo dvě výše zmíněné barové příručky pro popíjení s nadřizenými zní: Jsi-li přistižen při lži, lži znovu.

„Ne, opravdu," ujišťoval Císaře Sten. „Pravděpodobně je to jedno z nejzajímavějších-"

„Pravidlo číslo dvě nefunguje, kapitáne. Nechte toho přetvařování."

„Je to nudné místo plné nudných lidí a politika mě stejně nikdy nezajímala," vyhrkl Sten.

„To zní mnohem líp," pochvaloval si Císař. „A teď mi dovolu, abych vám poskytl pár drobných rad pro vaši další kariéru..."

Odmlčel se, aby zapálil oheň pod pánví s klobásou a česnekem, a jakmile se dostatečně rozehrála, přidal do ní hovězí obalované v paprikách. „Tak předně všeho, při svém věku a současném postavení máte obrovské štěstí, že tu vůbec jste."

Sten již chtěl projevit souhlas, ale Císař jej přísným pohledem zarazil. Zatímco mluvil, míchal hovězí a čekal, až se na něm udělá pěkná hnědá kůrka.

„První tip: Nebuďte tu příliš dlouho. Jestli nedáte na moji radu, budete jen plýtvat časem. Druhá myšlenka: Vaše současné pověření pro vás bude v budoucí kariéře jak velkým urychlovačem, tak velkou brzdou. Ve složce to vypadá dobře - ‚Hlava imperiální ochranky v takovém a takovém věku'."

Ale narazíte i na nadřizené - mnohem starší a velmi žárlivé nadřizené - kteří budou přísahat, že jsem o vás projevoval více než obvyklý zájem. To si přeberte, jak chcete. Oni to určitě udělají."

Císař dokončil hovězí. Vytáhl obrovský litinový hrnec a vysypal do něj všechn ten mišmaš. Přidal ještě pánev plnou cibule a rajčat. K tomu přihodil hrst superpálivých červených papriček, chrstl do něj několik sklenek silného červeného vína, o mnoho více hovězího vývaru a velký kus cilantra, přiklopil pokličkou a zvětšil plamen. Jakmile se obsah začal vařit, stáhl plamen a nechal pokrm chvíli probublat.

Nato se posadil vedle Stena a dlouze se napil streggu.

„Nevím, jestli si to uvědomujete nebo ne, ale máte v generálu Mahoneym velmi silného zastánce."

„Ano, já vím," odvětil Sten.

„Dobrá. Takže jeho jste dostal. Ale musím přiznat, že i na mě děláte zatraceně dobrý dojem. Není to zlé. Ačkoliv vás musím varovat, že jsem nechvalně proslul tím, že mám k lidem velice střídavé postoje. Moc dlouho se mě nedržte."

Když je vše ztraceno, občas z vlastních průserů obviním svého nejbližšího člověka. Sakra. A občas tomu dokonce i sám věřím."

„Já už to zažil," oznámil mu Sten.

„Ano. Jistě. Pro mladého důstojníka velmi cenná zkušenost. Sračky tečou shora dolů. To je dobrý si pamatovat. Hlavně proto, abys věděl, co máš dělat, až budeš nahoře."

Omáčka byla hotová. Císař vstal, naložil jim dvě plné misky. Stenova ústa se zalila slinami. Cítil celý les cilantrových stromů. Oči mu zvlhly, když před něj Císař postavil misku. Čekal, zatímco mu ukrojil dva velké krajíce právě upečeného chleba z kyselého těsta a plácl na ně pořádný kus čerstvě utlučeného másla.

„Takže vám radím, abyste jednal následovně. Skončete s touhle službou. Potom se nějak vymaňte i z rozvědky. U zpravodajských služeb to nikdo příliš daleko nedotáhl. Tak už je to zařízeno. Vím to, protože jsem to tak zařídil já. Nevěřte jim. Nikdo by jim neměl věřit.

Potom jděte na leteckou školu. Ne. Mlčte. Já vím, že se jí říká lodní. Radím vám jen, abyste změnil službu. Nastupte k mariňákům. Naučte se pilotovat."

Císař si pomalu mazal máslem svůj krajíc. Sten jej následoval a snažil se zapamatovat si každé jeho slovo.

„Snadno se z vás stane poručík. Potom velitel, kapitán lodě a - s trochou štěstí - kapitán vlajkové lodě. Odtud už je jen krůček k admirálovi."

Sten se dlouze napil, aby skryl své pocity. Admirál? Do hajzlu. Na admirála to přece nikdo, ale nikdo nemůže dotáhnout. Císař znovu dolil.

„A svým admirálům já *naslouchám*," dodal Císař. „Takže udělejte, co vám říkám, za padesát let se vraťte a možná vás dokonce budu poslouchat."

Císař si nabral velkou lžící omáčky.

„Jen jez, synku," pobízel už opět civilně. „Tohle je dobrá potrava pro mozek. Nejdřív ti zrudnou uši, potom je to trochu nuda. No a je z tebe admirál."

Sten polkl. Angelova omáčka jej páčila na jazyku a postupovala mu jícnem až do žaludku. Vzplál v něm malý nukleární plamen, oči mu slzely, z nosu mu teklo a uši mu jasně zrudly. Stregg v jeho krevním oběhu prchal před hordami molekul pálivé papriky.

„No, co ty na to?" dotázal se Věčný Císař.

„A co když člověk nemá rakovinu?" zalapal Sten po dechu.

„Jen jez, hochu. Jestli ji ještě nemáš, brzy ji dostaneš."

KAPITOLA PÁTÁ

CÍSAŘ MĚL s Původním světem dva základní problémy. První otázka, která jej trápila, byla: Proč v hlavním městě vládne takový chaos? Tisíc let řídí mezihvězdnou říši. Proč by hlavní město na nicotné planetce mělo představovat takový problém?

Ta druhá zněla: Kde se to zvrtilo?

Původní svět byl klasickým příkladem toho, co se stane, když se zhroutí systém územního plánování města. V raných dobách, krátce poté, co dal Věčný Císař všem najevo, že ovládá jediný zdroj paliva pro meziplanetární motory - Antihmotu dvě - a že je schopen zabránit ostatním v tom, aby jeho tajemství odhalili nebo mu je odcizili, usoudil, že řídit impérium, zvláště pak obchodní, ze Země, by bylo dost hloupé.

Původní svět si zvolil hned z několika důvodů: Byl neobydlený; svým prostředím se velmi podobal normálním místům na Zemi a byl obklopen satelity, které mohly sloužit jako ideální hlubokoprostorová překladiště. A tak Věčný Císař koupil planetu, která do té doby byla pouhým indexovým číslem na hvězdné mapě. Přestože v té době Císař ovládal pouhých 500 až 600 soustav, věděl, že jeho říše se bude rozrůstat. A s růstem přijde administrativa, byrokracie, příznivci dvora a všichni ostatní.

Aby měl na potenciálním rozrůstání úplnou kontrolu, bude ideální, když bude celý tento svět vlastnit. A tak se nejlepší plánovači pustili do práce. Bulváry musely být velmi, velmi široké. Planeta měla mít hojné parky jak pro krásu, tak proto, aby se neproměnila v sebetrávící gheto. Půda byla pronajímána po parcelách definovaných stoletými kontrakty. Všechny budovy musely být schvalovány radou skládající se z vyrovnaného počtu umělců a městských plánovačů.

Přesto však po více než tisíci letech svého založení Původní svět jako gheto vypadal.

Příčiny byly poměrně prosté: chamtivost, hloupost a korupce - drobné lidské vlastnosti, které při plánování Věčný Císař z nějakého důvodu opomenul. Cynicky si uvědomoval, že nepotřebuje žádný ekvivalent otroka, který číhá na Caesara při jeho triumfálních procesích, aby mu našeptával: „I všechno toto je pomíjivé“.

Stačilo, aby odjel o pouhých 55 kilometrech do Fowleru, města nejbližší pozemků paláce, a prošel se po jeho ulicích. Fowler a ostatní města na Původním světě byly otevřené kaleidoskopy s mrakodrapy i přízemními budovami.

Pro ilustraci: skupina budov zanesená v matrice Původního světa jako NHEB0FA13FFC2, jež zabírala polovinu čtverečního kilometru, byla původně pronajata vládci soustavy Sandia, který miloval pohodlí. Když byl však spartánštějším režimem vytlačen z úřadu, Sandia pronajala pozemek mezihvězdnému obchodnímu konglomerátu, který strhl palác a nahradil jej vysokou administrativní budovou. Transcom si však vybral špatná odbytiště i produkty, takže budova byla postupně pronajímána „menším“ subjektům, jako jsou planetární vlády nebo celosoustavní korporace. A pokaždé, když byly prostory pronajaty menším nájemníkům, ceny stoupaly. Roční nájemné skromné kanceláře tak mohlo dělat stejně jako hrubý roční produkt menší provincie.

Budova Transcomu se proměňovala v kancelářský brloh, dokud nebyly všechny podnájmy vykoupeny sultánkou z Hafizu, která více než cokoliv jiného chtěla palác, který by mohla využívat pro své časté a dlouhé cesty na Původní svět. Mrakodrap byl zbourán a na jeho místě byl postaven další palác.

To vše během jednaosmdesáti let. Imperiální záznamy však jako nájemníka stále registrovaly prezidenta Sandie, který byl v té době již dávno nuceně vyhoštěn do nějakého kláštera.

V tomto přepronajímacím systému nefungovala ani regulace nájemného. Díky počtu lidí, jichž bylo zapotřebí, aby měli na měsíční nájemné, vypadala někdy „jednotlivá“

apartmá spíš jako kasárna na bitevní lodi.

Císař se snažil nějak pomoci, protože si byl zcela vědom toho, že dokonce i v době počítačů a robotů je zapotřebí určitého množství funkcionářů. Však dokonce i imperiální ubytovací projekty brzy přešly do soukromých rukou a staly se příkladnou ukázkou, jak se může zvrhnout neziskový podnik.

Po téměř osmi letech boje proti pohromě kaskádovitého pronajímání, v posledním úsilí ovládnout tlak, který tyto destruktivní praktiky živil, bylo omezeno přistěhovalectví na Původní svět. Potencionální emigranti museli předložit důkaz, že mají zaměstnání, důkaz, že pro ně bylo vytvořeno nové pracovní místo, nebo důkaz svého nesmírného bohatství. Nařízení bylo striktně uplatňováno.

To udělalo z každého obyvatele Původního světa boháče. Nebyli sice všichni bohatí na Původním světě, ale potenciálně bohatí. Kdokoliv, od autorizovaného diplomata po pouličního prodáváče, mohl prodat své povolení k pobytu za vysoké odstupné.

Lidé z Původního světa to však jako správní Původnosvětčané nedělali. Většina z nich si raději hověla ve své chudobě, (ačkoliv jejich chudoba byla relativní, vzhledem k tomu, že měli zaručený stabilní příjem, výživné, rekreaci a bydlení) než by migrovali kvůli bohatství. Původní svět byl centrem Dvora tisíce sluncí a nikdo se z něj nechtěl vystěhovat, ani kdyby dotyčný muž, žena či dítě dostali výhodnou nabídku.

Když byl Císař občas zpitý, sklíčený a rozhněvaný, měl pocit, že jediným řešením je znárodnit všechny budovy a všechny nově příchozí si vybírat. Věděl však, že jeho nezávislí kapitalisté by si jistě našli cestu, jak i toto obejít.

Takže bylo snazší nechat všemu volný průběh a smířit se s drobnými nešvary, jako je hustota populace nebo skutečnost, že městské mapy přestávaly platit během třiceti dnů od svého vydání.

Původní svět byl kromě měst a parků plný velkostatků. Většina pronajímaných velkostatků byla situována co nejbližší imperiální části. Pro normálního smrtelníka bylo sousedství s palácem dalším měřítkem společenského postavení.

Na pozemku Císařova hlavního paláce stála ještě jedna budova. Nacházela se zhruba deset kilometrů od Arundelu a sídlil v ní Imperiální parlament. Koneckonců bylo nezbytné zbudovat jakýsi dvůr. Poté, co Věčný císař schválil jeho stavbu, okamžitě nechal mezi svým hradem a parlamentem vystavět kilometr vysokou krajinnou horskou budovu. S politiky se scházet sice musí, ale určitě je nemusí mít na očích i v soukromí...

Původní svět byl tudíž dost podivným místem ve vesmíru. To nejhorší a zároveň nejlepší, co o něm může být řečeno, je, že jakžtakž fungoval.

Pneumatické podzemky propojovaly města a gravisaně zajišťovaly vnitrosoustavní obchodní přepravu. Mimosoustavní zásilky určené pro Původní svět byly vykládány na jednom ze satelitů planety nebo v umělých přístavištích, které byly nezbytné pro expanzi Říše. Tam byly buďto překládány na nákladní plavidla a nebo, pokud byly určeny pro samotný Původní svět, nákladními letouny sneseny na povrch planety.

Přímo na Původním světě se nacházelo pět nákladních přístavišť. Ta byla stejně jako všechny přístavy v historii špinavá a plná násilí.

Největší z nich, Soward, ležel nejbližší Fowleru. Kilometr od hlavní plochy Sowardu stál Covanter.

Stejně jako zbytek Původního světa měl i Soward potíže s expanzí. Avšak skladiště a přistávací plocha musely být co nejbližší úrovni země.

Pomocné budovy, jako jsou přijímací haly, kanceláře, bary a tak dále, byly postaveny nad celým čtverečním kilometrem skladišť. Schodiště - některá pohyblivá, některá ne - se táhla od přízemí nahoru mezi pavoučími ocelovými konstrukcemi, které skrývaly vedlejší budovy.

Covanter byl posazen tři úrovně nad zemí. K tomu, aby člověk došel do baru, bylo zapotřebí vyjít po jedné nákladní rampě, po eskalátoru a potom vystoupat po olejem potřísněných schodech. Přesto bylo v Covanteru obvykle nabit.

Ovšem ne v noci.

A zvlášť když pršelo.

Godfrey Alain ustoupil do stínu na vrcholu eskalátoru a čekal, aby se přesvědčil, jestli není sledován.

Uběhlo několik minut a neslyšel nic než vodopád deště stékajícího po rampách k zemi pod ním. Pevněji si přitáhl plášť do deště kolem těla a čekal.

Alain opustil svůj hotelový pokoj ve Fowleru. Čtyři další pronajaté „bezpečné“ pokoje mu poskytovaly momentální jistotu, příležitost sledovat, jestli není sledován, a měnit oblečení. Zdá se, že vzduch je čistý.

Zkušenější agent by Alainovi možná poradil, aby se oblékal laciněji; jeho kostým a současná lokalita -skladištní obvod - z něj dělaly potenciální terč pro pouliční lupiče.

Godfrey Alain však nebyl špión; špionážní zkušenosti pro něj byly druhotné. Pro většinu Říše to byl terorista. Pro sebe, své soudruhy revolucionáře a Tahnské světy byl Alain bojovník za svobodu.

Alain se stal tím, kým se stal, spíše prostřednictvím populačního hnutí než díky politice. Skutečnost, že Tahnské světy byly původně osídleny utečenci z řad nižších techů, jim zajišťovalo, že je Říše nechá na pokoji. Tahnské světy - multisoustava hvězdokupných světů - vylučovaly jakékoliv imperiální zásahy do svého chodu. Ale expanze tahnského životního prostoru také zaručovala, že se dříve nebo později protne s územím Říše, jak se tomu stalo již několik generací předtím, kdy se tahnsí osadníci přestěhovali ze své vlastní soustavy do hraničních světů, které byly již okupovány menším počtem imperiálních průkopníků.

Dvě velmi rozdílné kultury se brzy dostaly do konfliktu a obě strany začaly volat o pomoc. Tahnské domovské světy nemohly poskytnout přímou ozbrojenou podporu, ani nehodlaly riskovat přímou konfrontaci s Říší.

Na druhé straně Říše si nemohla dovolit uvolnit na ochranu imperiálních osadníků proti tahnským kolonizátorům víc než malou symbolickou posádku složenou z jednotek druhé a třetí třídy.

Caltorská soustava, na níž se Alain narodil, byla jedním z aktérů tohoto konfliktu. A protože se tahnsí osadníci jak ekonomicky tak společensky semkli k sobě, byli oproti méně jednotným imperiálním obyvatelům ve výhodě. Imperiální průkopníci se ale spoléhali na caltorskou posádku a měli pocit, že přítomnost imperiálních vojsk jim dává jisté pravomoci.

Z podobných situací se rodí pogromy. A při jednom takovém pogromu byli zavražděni Alainovi rodiče.

Malý Alain viděl mrtvá těla svých rodičů, viděl, jak imperiální vojáci přešli „incident“ pouhým pokrčením ramen, a rozhodl se jít do školy. Ve škole se učil, jak proměnit gravisaně v kamikadze nebo časovanou bombu; jak upravit těžební letoun na mezisoustavní kosmickou loď; jak vyrábět střelné zbraně z trubek, a co bylo nejdůležitější, jak proměnit lůzu v pevně organizované hnutí odporu.

Odpor, jenž se z průkopnické planety rozšířil i na okolní světy, byl vzdálenými tahnskými lordy zavrhován, ale přesto stále dostával „čisté“ zbraně a morální podporu; stále bojoval proti imperiálním osadníkům a jejich „mírovým“ složkám; stále se rozrůstal.

Alain byl vůdcem tohoto odporu - padesát let poté, co své rodiče viděl zemřít v troskách jejich domu, se stal předákem Hnutí za osvobození periferních světů.

A tak jako představitel obrovského militantního hnutí přijal pozvání na své domovské světy. Návrat do politického a ideologického domova, který Alain nikdy předtím neviděl, z něj udělal ztraceného muže, protože Tahnská soustava - světy, s nimiž se Periferní světy spojí, bude-li povstání úspěšné - hluboce zklamala jeho očekávání.

Příčinou rozčarování byla vládou vyvolávaná populační exploze, stejně jako upjaté společenské zvyklosti. Nejhorší ze všeho však bylo naprosté rozvrstvení tahnské společnosti. Alain, který pocházel z průkopnického světa, cítil, že každý jednotlivec by měl

mít právo pozvednout se třeba na nejvyšší úroveň, když to dokáže. Rozumově tušil, že to sice není součástí tahnské kultury, ale přičilo se mu, s jakou samozřejmostí populace toto rozvrstvení přijímá. Vše nasvědčovalo tomu, že se bojovníci netoužili stát šlechtici, rolníci neměli zájem o kupeckou třídu a tak dále.

Byla to klasická konfrontace mezi společnostmi, která se stále vyvíjí, a společnostmi, která zůstala u pevného a velmi úspěšného modelu.

To byl pouze první problém. Ten druhý, na nějž si podvědomě vzpomněl při oslavách Dne Říše, byl, že kdyby se Věčnému Císaři zlíbilo, jeho revoluční hnutí mohlo být kdykoliv zahlazeno i s tahnskými osadníky, mezi nimiž Alainovi bojovníci za svobodu žili.

Před šesti měsíci se Alain v naprosté tajnosti sešel s imperiálním velvyslancem bez portfeje. Původně měl v úmyslu jednat o příměří mezi Říší a těmi periferními světy, které Říše podporuje. Celý mírový koncept se vyvinul teprve v průběhu následujících několika měsíců.

Alainův konečný návrh, který chtěl předložit přímému představiteli, byl poněkud rozsáhlejší. Nechtěl jen příměří, ale postupnou legalizaci svých lidí i celého hnutí a uznání Periferních světů za nezávislou nárazníkovou zónu mezi Tahnskými světy a Říší.

Alain tento návrh probíral pouze se svými nejvěrnějšími přáteli a nejspolehlivějšími poradci. Pro tahnskou tajnou službu by bylo příliš snadné dozvědět se o návrhu, prohlásit Alaina za kontrarevolucionáře a zařídit jeho smrt.

I pro některé jeho odvěké nepřátele na imperiální straně by bylo navýsost výhodné, kdyby byl zavražděn. Alain se smrti nebál - téměř padesát let partyzánské války zcela vymazalo tuto část jeho psychiky - ale děsil se, že zemře dřív, než se plán dostane do rukou Císaře.

Schůzka byla dojednána velmi tajně. Alain získal falešné pověřovací listiny, autorizované „na nejvyšších místech“, a přijel jako jeden z mnoha turistů, kteří chtěli na vlastní oči spatřit přehlídku ke Dni Říše a zakusit exotický život světa, jenž je domovem Dvora tisíce sluncí.

Někdy během slavností mu byly předány instrukce ohledně místa konání schůzky. Předání bylo tak nenápadné, že si dokonce ani Alain nebyl jist, jak se mu tato horká zpráva vloudila do kapsy.

Ze schůzky, která se měla konat v přístavním zapadáku, měl relativně dobrý pocit. Skutečnost, že se sejde s představitelem Říše, by pro Alaina mohla být v budoucnu osudná, ale i Císaři by jistě velmi uškodilo, kdyby vyšlo najevo, že se jeho zmocněnec sešel s teroristou, zvláště pak s teroristou, který byl terčem neúspěšných zátahů dvou týmů Kudlanek.

Nikdo ho nepronásleduje.

Alain lehce stoupal po schodech. S rukou na projektilové pistoli pod pláštěm se znovu otočil za sebe. Potom přešel po desetimetrové lávce z děravého ocelového plátu. Alain se díval do několikametrové hloubky. Po obou stranách se zdvíhaly konstrukce z ocelových nosníků, které držely kanceláře a malé průmyslové dílny. Mezi nimi byly mezery.

Jediná budova nad lávkou byla také jedinou osvětlenou budovou - jasně rudý bar s pseudodřevěným průčelím. Jeho holografický displej pochmurně blikal nápisem COVE ANT R. Poměrně pomalu se po lávce sunul ze stínu do stínu. Nic ani nikoho před barem neviděl.

Muž stál na otevřeném druhém podlaží nedokončeného skladiště diagonálně od Covenanteru. Hlídkoval v dostatečné vzdálenosti od okna, pro případ, že by někdo skenoval okolí teplocitlivými brýlemi.

Už dvě hodiny útočník střídavě prohlížel lávku osvětlovacím dalekohledem a nadával na déšť i na svou hloupost, že tu práci vůbec přijímal - tak jako poslední tři týdny každou noc od dvou hodin po soumraku, dokud Covenanter nezavřel.

Tohle je kšeft na prd, pomyslel si snad posté. Typickej příklad toho, jak to dopadá, když

člověk nutně potřebuje práci. Ty hajzlové to vycítili a dobře věděli, že když profík nutně potřebuje pár kreditů a momentálně nemá, jak k nim přijít, udělá, co budou chtít.

Atentátník se jmenoval Dynsman a navzdory svému image byl na míle vzdálen demoličnímu profesionálovi. Dynsman byl raritou, narodil se na Původním světě. Jeho rodina nepocházela ze špatné strany kolejíště, protože Dynsmanovi bratři koleje vytrhali a prodali je na černém trhu se šrotem. Dynsman byl malý, rychlý a občas pohotový.

Za normálních okolností by se Dynsman vyvíjel podle poměrně předvídatelného modelu. Vyrůstal by na drobných krádežích, poté by postoupil do vod nenásilného organizovaného zločinu nižší úrovně, dokud by soudce nezačala nudit jeho tvář, protože ji vídá příliš často, a nechal jej deponovat na některou z vězeňských planet.

Ale Dynsman měl štěstí. Šance na skutečné proslavení přišla, když se jednou protahoval záplavou husté dopravy k zadní části hlídaných gravisaní. Ve chvíli, kdy se strážníci otočili, do nich Dynsman hrábl a zvedl kotvy.

Gravisaně byly naloženy demoličními soupravami pro Imperiální gardu. Kompletní demosouprava, v níž byly roznětky, časovače, primární nálože a veškeré důležité instrukce, měla pro Dynsmanovy překupníky prachbídnu cenu. Smutně seděl doma na střeše a díval se do krabice, kterou získal za cenu velkého rizika - alespoň podle Dynsmanových měřítek. A všechno k ničemu.

Ale Dynsman byl rodák z Původního světa, jeden z vyvolené skupiny lidí, o nichž se obecně vědělo, že by dokázali prodat nadýmání po večeři jako experimentální hudbu. Po nějaké době, v průběhu které přišel o tři prsty, hrůzou se mu postavily vlasy na hlavě a rodiče jej vyhodili z domova, vypadal Dynsman - z dálky, po setmění a v mlze - jako expert na výbušniny.

Dynsman se brzy stal aktivním provozovatelem staré a velmi ceněné profese, jejíž náplní je proměňovat špatné investice, budovy, vesmírné lodě, staré zásoby a vlastně cokoli v likvidní aktiva. Potencionálních zákazníků měl víc než času. Největším z nich byl bohužel tajný imperiální policista.

A tak to pokračovalo - Dynsman buďto seděl ve vězení, nebo podnikal v oboru vysokorychlostní demontáže.

Mělo mu však dojít, že s tímhle kšeftem není něco v pořádku. Za prvé, muž, který si jej pronajal, byl na křiváka příliš uhlazený a vyrovnaný. A věděl o Dynsmanovi příliš mnoho, včetně toho, že se Dynsman o šest cyklů zpozdil se svou gamblingovou platbou a že sázkař už začínal uvažovat o tom, jestli by Dynsmanovi neslušel další pár kolenních česek.

Ovšem takovou zakázku by si Dynsman nemohl dovolit odmítnout ani ve svém nejlepší období; o Dynsmanovi se vědělo, že dokáže projet partii i s vlastními, cinknutými kostkami.

Úkol byl podle toho šedovlasého cizince velmi jednoduchý.

Dynsman měl do Covenanteru nainstalovat bombu. Ne jen tak ledajakou bombu, která vybuchne a smete vše, co jí přijde do cesty, ale velmi speciální bombu, nasměrovanou velmi přesným způsobem. Dynsman měl počkat v nedokončené budově, dokud jistý muž nevstoupí do budovy. Následně měl odpočítat stanovenou časovou sekvenci a bombu odpálit.

Poté měl Dynsman obdržet druhou polovinu platby, falešnou identifikaci a lístek z Původního světa.

Dynsman znovu posmutněl - nabízená cena byla příliš vysoká. Stejně podezřelé bylo i drahé vybavení, které dostal - noční dalekohled, značkové sportovní stopky, parabolický mikrofon s odpovídajícími sluchátky a vysílačku k odpálení bomby.

Dynsman si uvědomil, že je hodně malá ryba nečekaně uvržená do jezera plného žraloků, když vtom spatřil nějakého muže, jak se po lávce blíží ke Covenanteru.

Dynsman skenoval blížící se Alainovu postavu. Aha. Za poslední hodinu první člověk, který se k baru přiblížil. Bohatě oblečený. Dynsman si s dalekohledem v jedné ruce

nasadil sluchátka a zapnul mikrofon.

Dole na lávce se Alain zastavil před vchodem do Covenanteru. Ze tmy vystoupil druhý muž - Craigwel, Císařův osobní diplomatický prostředník. Měl na sobě slušivou kombinézu lodního inženýra a obě ruce držel natažené před sebou, čímž dával jasně najevo, že není ozbrojený.

„Inženýr Raschid?“ otázal se Alain přesně podle instrukcí.

„To je jméno, které používám.“

Naproti přes ulici Dynsman téměř tančil radostí. To je on! Konečně on! Vypnul mikrofon, sundal sluchátka a zvedl radiodetonátor i stopky.

Když oba muži vstoupili do Covenanteru, Dynsman zmáčkl knoflík startu.

KAPITOLA ŠESTÁ

DESET VTEŘIN:

Janiz Kerlelová byla spolumajitelkou Covenanteru a zároveň kuchařkou, barmankou a servírkou v jedné osobě. Podnik byl její vlastní mistrovské dílo.

Janiz neměla klasický původ ubohé farmářské dívky, co se dostala do nesnází, ačkoliv pocházela z farmářského světa. Patnáct let pozorování svých drvoštěpských rodičů, jak od nevidím do nevidím polykají piliny, jí dodalo sílu k odchodu. Odrazovým můstkem pro útěk se jí stal obchodní cestující, který se specializoval na prodej slonů pro práci v lese.

Prodavač slonů vzal Janiz do nejbližšího města. Najít centrum veškerého dění trvalo Janiz zhruba dvacet minut a deset dalších, než si domluvila prvního klienta.

Být potěšitelkou nebylo sice největší terno - předně všeho nikdy nepochopila, proč se tolik lidí, kteří touží po sexu, ani neobtěžuje propláchnout si zuby ústní vodou - ale bylo to mnohem lepší, než celý život zírat na sloní řitní otvor. Z mladé potěšitelky se stala natolik úspěšná madam, že si mohla zaplatit přestěhování na Původní svět.

Ke svému velkému zklamání Janiz brzy zjistila, že její domnělý zlatý důl není zdaleka tak výnosný. Nejen že se to na Původním světě šlapkami jen hemžilo, ale byla tu ještě spousta amatérek, které byly svolné poskytnout své tělo za něco tak absurdního jako například představení u dvora.

Janiz Kerlelová prožívala špatné časy, když potkala vrchního inženýra Raschida. Spali spolu, objevovali stejný smysl pro humor a postupně spolu začali trávit čas i v polohách jiných než horizontálních.

V posteli si hodně nevázaně povídali, a tak přišla řeč i na Janizino oblíbené téma - bar, který si vždy chtěla otevřít. Dvacet let snila, kreslila plány, dokonce si slepila i malý papírový model, zatímco jí mravnostní policie neustále házela klacky pod nohy.

A tak se stalo, že po roce, kdy se sex stal pouhým příjemným zpestřením jejich vztahu, Raschid udělal něco, co ji - nejvýstižněji řečeno - „paralyzovalo“. Podal jí totiž směnku z banky a řekl: „Chceš si otevřít svůj bar? Tady máš finance. Jsem jeho spoluvlastník.“

Raschid měl jediný požadavek, a to, aby byl jeden box v baru - chtěl, aby ho pojmenovala box C - zkonstruován poněkud jinak než ostatní. Musel být naprosto čistý. Nejmodernější rušičky odposlouchávání a alarmy byly dodány a nainstalovány anonymními muži v kombinézách. Kóje samotná byla odhlučněná, takže metr od stolu už nebylo z případného hovoru slyšet ani slovo. Jednou týdně v ní uklízela bezpečnostní služba.

Raschid řekl Janiz, že chce boxu využívat pro soukromé schůzky. Nikdo v něm nesměl sedět kromě něj - nebo kohokoliv, kdo vstoupí a použije jeho jméno.

Janiz měla velmi dobrou představu, kolik takový lodní inženýr vydělává a věděla, že to určitě není tolik, aby mohl jen tak pro nic za nic podporovat koníčka své potěšitelky, takže se dovtípila, že Raschid má ještě nějaké jiné příjmy. Pravděpodobně to je pašerák. Nebo... ale to ji přece vůbec nezajímá.

Covenanter byl docela úspěšný. Dělníkům z doků a posádkám lodí poskytoval útočiště, kde mohli v klidu popít, a kam nikdy nebyla volána pořádková policie, když začal být večírek zajímavý. Předně všeho to ale bylo místo, kde mohli potkat pestrý výběr dívek bez pestrého výběru nemocí. Samotný Raschid se ukázal nanejvýš dvakrát za Původní rok a zase zmizel. Janiz se podle plavebních sloupků v tisku snažila zjistit, na jaké lodi Raschid slouží, ale nikdy se jí nepodařilo zařadit Raschida na nějakou loď nebo alespoň na nějakou linku. Stejně se jí nedařilo zjistit, kdo jsou Raschidovi „přátelé“, neboť mezi ně patřili nákladně oděni boháči i zjevní hrdlořezové.

Takže když dva muži, Alain a Craigwel požádali o box C v jinak zcela opuštěném baru,

zareagovala pouze otázkou, co si dají k pití.

SEDMDESÁT DVĚ VTEŘINY:

Když se Dynsman před týdnem vloupal do Covenanteru, aby tam bombu umístil, také si odkrokoval čas potřebný k odpálení. Jeho člověk vstoupí do baru. Deset vteřin. Rozhlédne se. Patnáct vteřin. Dojde k baru. 7,5 vteřiny. Objedná si něco k pití. Jedna minuta. Zvedne sklenku a dojde přes celou místnost k boxu C. Atentátník ještě čas nastavil pro případ, že by v baru bylo nabito - což této noci v Covenanteru určitě nebylo - a ke své časové sekvenci pouze pro jistotu připočítal dvě minuty.

Alain si dlouze prohlížel nekonečný výběr vystavených likérů, ale nakonec se uchýlil k bezpečnému výběru. „Syntalk. S vodou. Velký a s ledem, prosím.“

Craigwel, profesionální diplomat, si objednal to samé. Jeho další věta však oba muže vlastně zabila. Řekl to ve skutečnosti jen proto, aby naolejoval očekávanou diskusi. „Už jste někdy ochutnal Metaxu?“

„Ne,“ odvětil Alain.

„Pro takovou noc jako stvořená.“

„Je narkotická?“ zeptal se podezřívavě Alain.

„Čistě alkoholická. Je to také dobrý odstraňovač základních nátěrů z trupů lodí.“

Janiz jim nalila dva panáky a pospíšila si se syntalkovými nápoji.

Alain pozvedl svoji sklenku. „Na mír.“

Craigwel upřímně přikývl a kopl do sebe obsah sklenky.

Čas vypršel. Na vteřinu přesně zmáčkl Dynsman tlačítko radiodetonátoru.

Bomba explodovala.

Kvalitní výbušnina obložená kuličkovými ložisky vybuchla.

Všichni tři lidé zemřeli velmi rychle, ale velmi ošklivě. Dynsman se ve svých výpočtech dopustil drobné chybičky, protože ložiska dolétla až do skladu baru.

Naproti přes ulici naházel Dynsman všechny své věci do kufříku, doběhl na konec budovy, spustil provazový žebřík o dvě patra níž a rychle po něm slezl. Když seskočil na druhou úroveň, zmáčkl odpojovací tlačítko a žebřík mu spadl do náruče. Dynsman uložil žebřík do kufříku, zmizel v přitímní a namířil si to do své osobní skříňky v nehumanoidních enklávách Původního světa.

V uších mu stále zvonilo po výbuchu, takže neslyšel dusot bot po lávce, které pospíchaly k ruinám v místech, kde stával Covenanter.

Chvíli před explozí se seržant Armus pokoušel uklidnit raněné city jednoho člena taktického komanda, kterému velel. Jejich sektor byl tak klidný a služba tak nudná, že jim to připadalo jako akce za trest. Koneckonců byli elita, speciální jednotka, která měla být vysazována do oblastí s vysokou kriminalitou, aby ji dostali zpět pod pokličku a předali území normálním hlídkám.

Namísto toho však již téměř měsíc dělali tuhle nicotnou práci. Seržant Armus již nejméně po padesáté naslouchal stížnostem svého desátníka. Určitě si to na ně vymyslel taktický náčelník Kreuger. V sektoru se nedělo nic, s čím by se nevypořádal jediný policejní anton. Armus muži raději ani nepřipomínal, že si na stejnou věc stěžuje každý den. Musel uznat, že protesty jeho lidí jsou do jisté míry oprávněné. Ten přiblížej Kreuger musel zešílet, když je do tohoto sektoru posílá, zvláště o festivalu. Možná se zaškytl počítač statistiky zločinu. Možná má Kreuger v sektoru nějakou potěšitelku, která si stěžovala na špatné zacházení. Kdo může vědět, co se nějakému přiblížmu kapitánovi honí v hlavě?

V zájmu zachování patřičného dekora si však Armus musel tyto úvahy nechat pro sebe. Namísto toho vysvětloval členům komanda, že je třeba, aby zůstali přesčas - což byla další podivnost. Vzhledem k tlakům festivalu nebylo taktických vojáků nazbyt a celá jednotka dělala přesčas téměř od samého začátku. Jak to chce náčelník vysvětlit?

Vtom se dostavila nárazová vlna výbuchu. Téměř ještě než rachot ustal, komando

uhánělo po schodech nahoru, zabíhalo za roh a mířilo k ruinám Covenanteru. Armus pohlédl na roztržštěnou budovu a hlavou mu probleskly tři myšlenky: oheň, přeživší osoby, ambulance. A zároveň s přemýšlením začal konat. Přestože v troskách baru zatím nebyly vidět žádné plameny, obrněnou pěstí udeřil do tlačítka průmyslového hasebního systému a do budovy spadla tuna nebo více pěny. Vydal rozkaz, aby se jeho muži chopili jakýchkoliv nástrojů, jež mají po ruce, a zmáčkl spínač mikrofону, aby zavolał ambulanci. Vtom se však zarazil, protože ambulance se již vznášela nad lávkou a sunula se k baru. Kde se tady bere? Vždyť ji ještě ani nezavolał! Nemohl však mrhat časem; odepnul od opasku páčidlo a pustil se do trosek za svými muži.

KNIHA DRUHÁ

LUNETTE

KAPITOLA SEDMÁ

Drahý Stene:

Nazdárek, kámo. Asi jsi překvapený, že ti píšu. Tvůj věrný přítel totiž konečně dostal více než zaslouženou čistou prácičku. Musím dodat, že je to služba, která přísluší člověku z tak vysoce postaveného rodu. Seržant major Alex Kilgour! Ha, *kapitáne!* Vsadím se, že jsi ani netušil, že se něčeho takového dožiješ!

Sten se odtáhl, aby na dopis nevěřičně pohlédl. Kilgour! Bez silného skotského přízvuku ho sotva poznával. Ale dokonce ani Alex by nepsal dialektem. Zasmál se a ponořil se zpět do dopisu.

Samozřejmě, že seržant major stále nemůže pít ve vybraných oficířských klubech s veleváženým kapitánem, ale poctivý půllitr tmavého je poctivý půllitr tmavého a klouže do krku mnohem snáz, když není zrovna tvá runda. V životě jsem neviděl takovou podbízivou bandu vojínů, jakou mám tady. Samozřejmě, že je od jejich praktik nijak neodrazuji. Jsem si jist, že koupit pívko seržantu majorovi je v těchto končinách odvěkou a posvátnou tradicí.

Abych byl upřímný, tahle práce začíná být na zábavu nuznější, než plátek tlačanky o křtinách Campbellů. Jisté síly mě dosadily do funkce kurátora toho přiblblého muzea oddílu Kudlanek. Jak sám víš, k shlednutí alespoň chodby toho bohem zapomenutého paláce je zapotřebí bezpečnostního prověření Q, takže nemáme příliš návštěvníků. Jen různolící politiky z bezpečnostních výborů, který ty své tučné diety následně projedou v nějakém hazardním pekle. Ačkoliv tu byla jedna dívčina... No, nic. Kilgour přece nemluví o svých líbáncích, zvlášť když má dotyčná frajárka vyšší hodnost než on.

No, takže jsem tady a mám nejbezpečnější službu své hříšné kariéry u Císařových hrdlořezů. Už mi z toho pěkně šíbe, to mi věř. Jediné, co mě drží nad vodou, je vědomí, že na tom při té své prácičce na Původním světě nemůžeš být o nic lip. Obávám se, že už to nikdy nebude stejné, poté, co rozbili naši skupinu - staré dobré Kudlanky číslo 13. Radil bych jim, aby to číslo úplně vypustili, to mi věř, povídám, nebo budou mít Kilgourovi co vysvětlovat.

Ozvali se ti ostatní? Pro případ, že tvé zprávy jsou kusejší než mé, osvětlím ti vše, co vím já. Bet byla povýšena na poručíka a vede teď vlastní skupinu, ačkoliv si nejsem jist, s jakou ožehavou záležitostí se momentálně potýká.

A co se týče Doka, no, tak ten malý chlupatý, hranatý balíček si vyjednal něco jako šábesovou dovolenku. Vzpomínáš si na Stra!by? Víš, ti Jezerní lidé? Ti hrozivě vyčouhlí chlapíci, co pijí krev a mléko? Samozřejmě, já věděl, že si vzpomeneš. A pamatuješ, jak se tenkrát Dok po té krvi tak zlil? No, takže Dok se teď opíjí a zůstává opilý ve jménu matičky vědy.

Jediný člověk, o němž jsem nezjistil nic určitého, je Ida. Když jí služba skončila, odmítla si ji prodloužit a zmizela, jak jinak než po rómsku. Ačkoliv si umím dobře představit, jak cenila zuby na všechny ty špinavé prachy, kterými na ni mávali. Na její obhajobu ale mohu říct, že se přivalila s mým podílem výnosů z ukořistěných financí, které za nás investovala. Byla to zatraceně velká hromada peněz a trvalo mi celý den volna, než jsem si je přepočítal. Jestli jsi ještě nedostal svůj díl, tuším, že je někde na cestě za tebou. Opravdu je to milý balík kreditů. Kdyby ti to ale z nějakého důvodu příliš dlouho pozdržovala, mrkni se na sloupky trhů budoucnosti. Jakýkoliv skok nebo propad v exotické části a jsi té malé baculaté žebračce na stopě.

No, měl bych si pospíšet, jestli to chci stihnout dát do další pošty. Doufám, že ti všechno vychází, kámo.

Tvůj
Alex Kilgour

Sten se v duchu uchichtl a vymazal dopis z obrazovky. Celý Alex, hudruje, když je akce příliš drsná, stejně jako když nemá do čeho píchnout. S tím o Původním světě má ale pravdu. Vypadá uhlazeně, působí uhlazeně - až je to nebezpečné. Sten bloumal nad záznamy, které zanechali jeho předchůdci. Několik posledních století působilo nedostatkem nějakého vzruchu téměř depresivně. Nicméně v těch pár případech, kdy se něco přihodilo, to bylo velmi krvavé a velmi politické. Po létech u Kudlanek ho krev nijak netrápila. Ale politika - z politiky se mu dělala husí kůže.

Sten zapomněl, jak malý je jeho pokoj, a opřel se na židli, takže udeřil hlavou o zeď. Zaúpěl, když mu zadunění připomnělo ještě ne zcela odeznělou císařskou kocovinu. Jediný efekt Angelovy omáčky byl, že na chvíli zamaskovala jeho opilost a umožnila mu zůstat s Císařem vzhůru ještě déle. Následujícího dne se nějak protloukl službou a příští noci mu nezbývalo než zbývajících bolest a agónii přepít. Včera večer si Sten slíbil, že dnes zůstane naprosto čistý. Dnes v tom ďábelském streggu ani nesmočím ret, ujišťoval se. Problém byl v tom, že Sten vůbec netoužil po streggu, ale po pěkně vychlazeném pivu.

Zapudil pomyšlení na orosenou sklenici, notně si přihnul čisté vody a rozhlédl se po místnosti. Ze zdi se na něj dívala tuctově vyhlížející žena. Sten znovu v duchu zaúpěl a hledal nějaké jiné místo, kam by upřel zrak - ale nacházel pouze stejné oči se stejným výrazem. Vlastně všude kam se podíval, byla žena se štíhlou tváří a milujícím očima.

Stěny pokoje byly pokryty jejími portréty. Jak se Sten dozvěděl, bylo to dědictví po muži, který byl jeho předchůdcem. Naki Rai, Stenův netopýří muž jej ujistil, že předchozí velící důstojník byl skvělý kapitán gardy. To možná ano, ale určitě to byl také špatný malíř - téměř stejně špatný, jako jeho vkus, co se týče žen. Alespoň takový měl Sten dojem, když poprvé pohlédl na záplavu identických nástěnných maleb. Po týdnu života s touto ženou rozkázal, aby byl její obraz odstraněn a třeba i opískován, bude-li to nutné. Ale potom nabyl dojmu, že jej před tím obraz varuje, a tak vzal rozkaz zpět - proč, to si nebyl jist. Ale brzy mu to došlo: Jakkoliv tuctová ta žena mohla být, ten člověk ji *doopravdy* miloval.

Záznamy to potvrdily: Kapitán byl každým coulem dřič a oddaný profesionál, jako každá bytost před ním. Ačkoliv byl starší než Sten, měl před sebou jistou a slibnou kariéru. Namísto toho však tahal za všechny možné nitky, aby si vymohl podřadné přeložení do neperspektivní služby u nějaké periferní posádky. Předtím, než odjel, oženil se se ženou na obrázku. Jak se na Původním světě říkalo, Císař dal nevěstě požehnání. Někde v nitru Sten věděl proč. Za těch pár měsíců, co tu byl, si Sten uvědomil, že jeho současné místo je vhodné spíše pro mládence nebo pro někoho, komu velmi málo záleží na své choti či rodině. Den prostě nemá dost hodin, aby mohl svoji práci dělat pořádně. A ten dobrý kapitán si to uvědomil a všechno to zahodil pro tu ženu na obrázcích.

Sten ho proto považoval za velmi moudrého muže.

Jakmile jste prošli kolem nástěnných maleb, zbytek Stenova apartmá se rozplynul v typické obydlí mládeneckého důstojníka: džungle předmětů soukromé potřeby i souvisejících s prací. Sten si však přesně pamatoval, co kde má; měl v hlavě dobře srovnané, na jakou hromádku ta která věc patří. Problém byl v tom, že mu ty hromádky sklouzávaly jedna do druhé, tak trochu jako jeho současné zájmy. Jeho profesní studie se například proměnily ve sžíravý hlad po historii - po jaké, na tom nezáleželo. Spolu s historií Sten samozřejmě hlta i technické traktáty týkající se všeho, co vojenská bytost čtyřicátého století může potřebovat, a rozvíjel svoji technickou zvědavost vypěstovanou již na Vulkánu. Od chvíle, kdy opustil Vulkán, se z něj mimo jiné stal nenasytný čtenář téměř všeho, co bylo k dispozici.

Dva stěžejní předměty v místnosti jasně ilustrovaly jeho osobní a profesní zálibu: V jednom rohu stála mnohodičná mapa hradu, okolních budov a přilehlých pozemků. Každá z částí, které byly zavěšeny na pantech, měřila nejméně dva metry na výšku a představovala dvojrozměrný pohled na každou uličku, chodbičku a místnostku celé stavby. Dělenou mapu Sten vystrachal v zaprášeném archivu, když si po měsíci služby uvědomil, že velikost hradu a jeho pozemků mu nedovoluje, aby si to všechno prošel pěšky. A bez detailní osobní znalosti každého centimetru imperiálního sídla nebude schopen plnit svou základní funkci - postarat se o Císařovu bezpečnost.

Pár metrů od mapy se tísnila další velká věc v současném Stenově životě. Na skládacím polním stole stál velmi drahý miniholoprocessor. Představoval zatím největší výdaj ve Stenově životě, a to nepočítal všechny ty hodiny, které investoval do malé krabičky ležící vedle přístroje.

Malá krabička ukrývala celé Stenovo hobby - modelářství: ne však obyčejné slepování plastových modelů zasazených do umělého prostředí, ale kompletně funkční a živé holografické obrazy od jednoduchých starodávných motorů až po malé továrny i s dělníky, kteří v nich pracují. Každý model byl uložen na kartičce napěchované složitými počítačovými vzorci.

Momentálně Sten stavěl repliku vodní pily. Bajt po bajtu zadával vše, co by měla taková pila teoreticky dělat, včetně dělníků, jejich profesí, náradí a náhradních dílů. Naprogramovat se daly i jiné detaily, jako například faktor opotřebení hnacího pásu, míra opilsti hlavního mechanismu, atd. Když byla karta zasunuta do holoprocessoru, promítla barevný holografický obraz fungující mlýnské pily. Občas, když Sten nezadal správně všechny údaje, zakopl třeba nějaký dělník, nebo se zasekla kláda a celá stavba se rozpadla na zářící barevné tečky.

Sten provinile pohlédl na krabičku s modely. Od nástupu do funkce na svém modelu pracoval pouze několik málo hodin. A ani teď nemá čas - musí jít do služby.

Dotkl se videoprohlížeče a po obrazovce se rozběhlo menu zpráv. **TERORISTA ZEMŘEL PŘI VÝBUCHU V PŘÍSTAVNÍM BARU.**

Sten se zprávy dotkl a rychle prohlédl detaily tragédie v Covenanteru. Zatím tam toho moc nebylo, kromě faktu, že Godfrey Alain, hlavní revolucionář z Periferních světů, zemřel při nehodě v nějakém zaplivaném baru poblíž vesmírného přístavu. Bylo velmi pravděpodobné, že při nehodě zemřeli i další osoby, ale jejich jména nebyla zatím zveřejněna. Článek hovořil převážně o tom, co se zatím nevědělo, to jest, co dělal Alain na Původním světě, zvláště pak v baru jako býval Covenanter.

Sten zívl. Osud nějakého teroristy jej téměř vůbec nezajímal. Za svůj život už vlastně mnohokrát připisoval ke kariéře nejednoho teroristy **UZAVŘENO**. Do hajzlu s Godfreyem Alainem, řekl si v duchu. Nicméně si všiml, že dosud nebylo vydáno žádné oficiální stanovisko ohledně Alainovy přítomnosti.

Byl si však naprosto jistý, že tisk se mýlí, když tvrdí, že exploze byla „nehoda“. Teroristé neumírají náhodně. Napadlo ho, jestli třeba Alaina neposlal za jeho revolucionářským bohem někdo od Kudlanek.

Sten zívl a začal stránkovat, když vtom někdo zavolal. Žádal si jej sám Věčný Císař. A to okamžitě, když ne dříve.

KAPITOLA OSMÁ

VĚČNÝ CÍSAŘ vypadal jako zcela jiný člověk než muž, se kterým Sten včera popíjel. Vypadal o mnoho let starší, kůže na obličeji měl povislou a pod očima váčky. Pod dokonalým opálením se skrývala zsinale šedá pleť. Co však bylo důležitější, muž, na něhož se Sten díval, byl příkrý, hrozivý a v jeho nitru bublala nenávist. Sten se neklidně ošil na židli a na zátylku mu vyskočila husí kůže. Ve vzduchu viselo cosi děsivého, a ačkoliv Sten neměl nejmenší ponětí, co se děje, doufal, že to neznamená nějaký přestupek na jeho straně. Momentálně by se Stenovi vůbec nelíbilo, kdyby se měl stát osobou, k níž Císař upřel svoji pozornost.

„Četl jste to,“ řekl Císař chladně a přisunul mu výtisk po stole.

Sten pohlédl na fax. Byla to nejčerstvější zpráva o smrti Godfreyho Alaina. Sten si ji nechápavě prohlédl a všiml si, že až na pár nových detailů, to byla pouze omáčka s několika pevnými fakty. „Ano, pane,“ odvětil po chvíli.

„Jste obeznámen s minulostí toho muže?“

„Ne, pane. Víím jen, že je to terorista a že vám byl už nějaký čas trnem v oku.“

Císař zafuněl. „Budete potřebovat mnohem víc informací. Ale to je jedno. Umožnil jsem vám přístup k jeho složkám. Až spolu skončíme, můžete si je projít.“

Chci dostat lidi, kteří jsou za to zodpovědní,“ vykřikl nečekaně Císař. „Chci je mít před sebou do posledního buzu! Ne však zítra nebo pozítří, ale včera. A chci, abyste mi je doručil v pěkně úhledném balíčku. A hlavně žádné volné konce. Rozumíte, kapitáne? Žádné volné konce.“

Sten začal automaticky přitakávat. Potom se zarazil - ne, nerozuměl. A pud sebezáchovy mu radil, aby nic nepředstíral. „Omluvte mě, pane,“ spustil nakonec, „ale já tomu *vůbec* nerozumím. Možná mi něco uniklo, ale co má Godfrey Alain společného s kapitánem vaší ochranky?“

Císařova tvář zrudla vzteky a už začínal vstávat z křesla. Potom se ale zarazil, zhluboka se nadechl a zase si sedl, stěží ovládaje svůj vztek. „Máte pravdu, kapitáne. Občas se trochu předbímám.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Dobrá, tedy. Všechno vám vysvětlím.“

„Tato... nehoda nás všechny uvrhla do světa bolesti. A jestli i vy věříte, že to byla nehoda, tak mi to radši řekněte hned, protože by to znamenalo, že jsem pro tento úkol vybral špatného člověka.“

Sten zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Nemyslím si, že to byla nehoda.“

„Výborně. A teď mi dovolu, abych vám trochu osvětlil pozadí celé události. Jsem si jist, že vás nemusím varovat, že nebudu opakovat své jediné slovo.“

Takže předně všeho, Alain tu byl, aby se setkal se mnou.“

Sten byl překvapený. Věčný Císař se měl sejít s teroristou? To naprosto odporuje imperiálním zásadám. Potom si však Sten uvědomil, kdo tyto imperiální zásady *stanovuje*, a raději mlčel.

„Měl pro mě návrh - a jsem si jist, že seriózní návrh, jinak bych se nevystavoval takovému riziku - na utlumení našich problémů s Tahnskou soustavou. Jednoduše řečeno, chtěl pod mou záštitou ustavit nárazníkovou zónu - své Periferní světy - mezi Tahny a Říší.“

„Ale nestal by se tak v očích svých lidí zrádcem?“

Věčný Císař se na Stena zachmuřeně usmál. „Pro někoho zrádcem, pro někoho hrdinou. Já to vidím tak, že těm dutým hlavám, Alainovi a jeho lidem, došlo, že všechno to krveprolití odnáší jenom oni. Kdykoliv Tahnové zaútočí a my jim to oplátíme, oni jsou ti, kdo nakonec dostávají za uši. A jsou to také oni, na koho je svalována veškerá vina, aniž by z toho cokoliv měli.“

„A tak si s vámi domluvil tajnou schůzku?" nadhodil Sten, aby vyplnil mezeru. „Tahnové to zjistili a učinili tomu přítrž."

„Zas tak jednoduché to není. Ano, měl se se mnou setkat. Ale až později. Nejdříve se měla uskutečnit úvodní schůzka s jedním z mých nejlepších diplomatických agentů. S mužem jménem Craigwel."

„Jedno z těch neidentifikovatelných těl v baru?" odtušil Sten.

„Přesně tak. A neidentifikovaný také zůstane. Tedy oficiálně."

„Nějaké další oběti v baru, o nichž bych měl vědět?"

Rozhostilo se dlouhé ticho. Nakonec Císař rozhodně potřásl hlavou.

„Vy se starejte jen o Alaina a Craigwela. A teď dál. Mělo to probíhat zhruba takto. Po ověření obvyklého hesla měli Alain s Craigwelem požádat o kóji C. Byla pro ně předem připravena a zabezpečena.

Potom měl Alain vyložit svůj plán, a kdyby Craigwela přesvědčil o své upřímnosti, přistoupili bychom k dalšímu kroku. K osobnímu setkání se mnou."

„Ale vtom do toho vstoupili Tahnové," prohodil Sten.

„Možná. Ale nebudte si tím tak jist. Ve spojitosti s touto událostí existuje zhruba pět dalších zainteresovaných stran, z nichž každá má důvod zabránit jakémukoliv vyjednávání.

Možná to byli Tahnové. Možná to byl někdo z našeho vlastního tábora. A kdo ví - třeba to byl někdo z Alainových vlastních lidí. Nicméně právě to chci, abyste mi zjistil."

„Ale proč já, pane? Připadá mi to spíš jako práce pro policistu. A to určitě nejsem. Sakra, vždyť ani nevím, jak -"

„Ne, kapitáne. Tohle *není* práce pro policii. Je to příliš delikátní záležitost. Policie už to vyšetřuje. A také oficiálně najde několik podezřelých a někteří z nich budou dokonce potrestáni."

Naklonil se ke Stenovi, aby zdůraznil svůj další výrok. „Ale budou to jen obětní beránkové. Je mi úplně jedno, jestli budou něčím vinni nebo ne. Hlavně když budeme mít koho předhodit veřejnosti. Je totiž velmi pravděpodobné, že to, co zjistíte, zůstane ještě dalších sto let utajeno."

Císař probodl Stena chladným pohledem.

„Řekl jsem to dost jasně, kapitáne?"

„Ano, pane." Sten vstal. „Jestli je to všechno, pane." Pohotově zasalutoval.

„Ano, kapitáne. To je všechno. Zatím."

Sten se otočil na patě a vypochoďoval ze dveří.

KAPITOLA DEVÁTÁ

„JEN PIJTE, CHEENASOVÉ," hulákal Dynsman. „Dneska je to všechno na mně." Udeřil do stolu, aby upoutal pozornost hospodského, a ukázal, že chce šest tupláků narkopiva se stejným počtem syntalkových panáků. Jeho společníci souhlasně zasyčeli. Dynsman fascinovaně pozoroval, jak Usig, jeho nejlepší kamarád z party, popadl litrový džbáněk, rozevřel čelisti a bez jediného zájknutí nebo zalapání po dechu do sebe nalil celý obsah. „To je vono, Usigu, kámo. Vypij to a už si dělej místo pro další."

Samozřejmě, že vypít litr narkopiva na ex nebyl pro Usiga nebo ostatní žádný velký výkon. Šupinatá břicha psaurů se mohla nadmout do téměř jakékoliv velikosti a jedinou známkou jejich opilosti bylo nepatrné ztmavnutí jejich fialového zbarvení.

„Povím vám, cheenasové, že dneska pro vašeho starýho známýho začíná nověj život. Pro změnu sem měl jednou štěstí. A už se mě jen tak nepustí. Cítím to v kostech."

Usigův úsměv rámovaly pilovité řady zubů ostrých jako jehly. „Nechci bejt vlezlej, milej zlatej Dynsmane," sykl, „ale máváš kolem sebe balíkem kreditů, že bys zadával dokonce i jednoho z nás." Pokynul ke svým žlutookým společníkům. „Tvá očividná úspěšnost nás všechny samozřejmě těší. Ale..."

„Chceš vědět, jestli vás do toho můžu vzít, že jo," skočil mu do řeči Dynsman.

„To by bylo báječný, starej brachu. Jak sám víš, kšeft v poslední době trochu vázne."

„Sorry, kámo, ale tohle byla jednorázovka. Jedna z těch akcí, vo jakejch všichni sníme. Za několik hodin si vyzvednu doplatek a po zbytek života si už budu jen užívat."

Usig se pokusil skrýt své zklamání, což nebylo vůbec jednoduché; když se totiž Psaur rozruší, jeho kůže začne žhnout. Dynsman si toho všiml a naklonil se přes stůl, aby kamaráda poplácal po pařáte.

„Nedělej si s tím, hlavu, kruci. Dynsman na své cheenasy nikdy nezapomíná. Vlastně bych moh rozjct něj akej byznys, když mam teď tolik kreditů."

Kdybyste hoši přišli na nějakou lahůdku, která potřebuje trochu financí, vždycky se na mě můžete obrátit. Nízký úroky a možná i menší pitka, když to bude vopravdu zajímavý."

Usigovo sebeovládání se vrátilo do normálu. To byl návrh, který na něj zapůsobil. Úroky byly pro kriminálního na Původním světě nejen obrovské, ale také přinejmenším bolestivé, když se dotýčný zpozdl s platbou.

„To jistě stojí za uvážení, příteli. Můžeme si o tom promluvit později. Teď ale..." Usig se vztyčil do svých dvou a půl metru a vyplázl stopu dlouhý oranžový jazyk jako signál, že ho mají jeho druzi následovat.

„Narozdíl od tebe musíme ještě platit nájemný."

„Něco zajímavýho?"

„Ani ne. Jen taková menší skladištní vykrádačka."

Dynsman chápavě vzdychl a pozoroval, jak se jeho kamarádi sunou ven z hospody a jejich dlouhé ocasy skřípají o podlahu. Zkontroloval čas: do schůzky mu zbývá něco málo přes dvě hodiny. Doufal, že Usig zůstane, aby ho bavil, protože nesnášel čekání o samotě. Byl netrpělivý, a ačkoliv si to zatím neuvědomoval, někde vzadu v hlavě mu stále cinkal varovný zvoneček.

Objednal si další drink, hodil kreditovou minci do zprávovidu a začal prohlížet sportovní menu. Potlačil zívnutí a probíral se skromnou nabídkou. Takhle brzy po Dni Říše se toho nikdy moc neděje - zvláště když si na něco chcete vsadit. Znuděně přepnul na stránku obecných zpráv. Dynsman neměl zájem o nic, co se týkalo veřejného dění na Původním světě. Ale co, pomyslel si, třeba se v jeho profesi stalo něco pikantního. Prohlédl menu a hledal cokoliv, co se týkalo zločinu.

Nemusel se stránkovat příliš daleko. Titulek o pumovém útoku na Covenanter na něj

vyskočil jako holovid. Do hajzlu! Do hajzlu! Do hajzlu! Jeho terč byl politický! Dynsman do sebe automaticky hodil panáka syntalku a vzápětí se téměř stejně automaticky začal dávit vlastní žlučí. Měl co dělat, aby se nepozvracel.

Jen klid, člověče, klid. Musíš myslet, do hajzlu -a první, co si uvědomil, bylo, že je skoro mrtvý muž. Na setkání se spojkou žádné kredity nedostane. Ačkoliv platba to bude jistě poslední.

Probíral všechny možnosti. Jednoznačně se bude muset spokojit se zálohou, kterou má v kapse. Bude mu to stačit na zaplacení za úkryt? Jak dlouho bude trvat, než na něj pronásledovatelé zapomenou? Dynsman zaúpěl; znal odpověď. Je nahaný stejně mistrně jako Godfrey Alain. Žádné zapomínání se konat nebude.

Zbývá mu jediné řešení a ta představa jej děsila stejně jako ten chladnokrevný muž, který ho jistě brzy začne pronásledovat. Dynsman se nějak musí dostat pryč z Původního světa.

KAPITOLA DESÁTÁ

PORUČÍK LISA HAINESOVÁ z oddělení vražd chtěla někoho zabít. Momentálně sice nevěděla přesně koho, ale chtěla, aby to bylo nějakým zajímavým způsobem, nejlépe takovým, jehož součástí je pomalé předvaření.

A vyvržení, dodala, když bojové vozidlo s imperiálním znakem přistálo na přechodu.

Muž, který z něj vylezl, nebyl žádný nabubřelý, metály ověšený byrokrat, jakého čekala, když jí nadřízení sdělili, že na případ bude nasazen imperiální styčný důstojník. Muž, který k ní přistoupil, byl mladý a štíhlý a měl na sobě pouze obyčejnou livrej imperiální domácnosti. Vypadalo to, že není ozbrojen.

Sten si na druhé straně dával dohromady svůj vlastní úsudek. Letmo zaregistroval, že žena je přibližně stejně stará jako on a za jiných okolností by mohla být označena za přitažlivou. Sten byl velmi znechucen. Stále neměl ani tušení, proč si Císař pro tento případ vybral právě jeho, když o policejní práci a vyšetřování vražd neví vůbec nic. Většinu svého života strávil na opačné straně barikády.

Už od malička bytostně nenáviděl policajty - od sociostrážců na jeho domovském světě Vulkánu, přes rozmanité typy, s nimiž se setkal u Kudlanek, až po vojenskou policii, která se snažila udržovat pořádek na intoxikačních a sexuálních světech.

„Kapitán, eh, Sten?“

Tak tohle umím tak, pomyslel si. „Eh, poručík... jak bylo zase vaše jméno?“

„Hainesová.“

„Hainesová.“

„Předpokládám, že budete chtít vidět hlášení,“ řekla Lisa a aniž by čekala na odpověď, vrazila mu plátový projektor před oči.

Sten se snažil předstírat, že rozumí všemu, co ty různé obrazce a zápisky znamenají, ale potom to vzdal. „Velmi bych ocenil stručnou instruktáž.“

„Nepochybně.“

Ve 20:43 taktická jednotka 7-Y oznámila explozi a ve 20:47 dorazila na místo. Velitel jednotky ohlásil výbuch, příchod na místo činu, příjezd ambulance, žádné podezřelé, popis místa činu, zmatek.

Sten pohlédl do míst, kde stával Covenant. Celý základní plát, na němž bar stál, byl uzavřen v jakémsi obrovském airbagu. Na jedné straně vedle lávky byla vzduchová kapsa.

„Krok číslo jedna při jakékoliv vraždě,“ vysvětlovala Hainesová, „je důkladně uzavřít místo činu. Celý prostor vždy uzavřeme do té bubliny, vypumpujeme z ní všechny kyslík a nahradíme atmosféru neutrálním plynem, pokud vás zajímají detaily.“

„Detaily mě zajímají, poručíku.“ Sten se znovu pustil do hlášení, ale ani při druhém čtení to nebylo nic víc (nebo míň) než jakékoliv vojenské hlášení po akci. Sten si je přečetl potřetí.

„Chcete, abych vás provedla místem činu, kapitáne? Mimochodem je to dost drsné.“

„Když se mi bude dělat zle, dám vám vědět.“

Skafoandry do bubliny vypadaly tak trochu jako obepnuté potápěčské obleky do mělkých vod, až na to, že v nižší oblasti hrudi visel externí vak na dýkazy a v horní části byla hrud' vyboulena tak, že člověk vypadal jako nadmutý holub. Uvnitř vyboulení byl malinký stolek z nějaké lehké slitiny, kam si mohl vyšetřující položit poznámky, popisky a tak podobně. Ke skafoandru patřil také ruksak s dýchacím přístrojem a baterií.

Sten si zapnul skafoandr a vzduchovou kapsou následoval Hainesovou do ruin Covenantu. Samozřejmě to nebylo poprvé, kdy Sten viděl scénu po výbuchu, ale bylo to poprvé, kdy od ní neprchal, nebo neočekával další. Už před léty se naučil nemyslet na to, že ty podivné provázky, trubicovité části a zpřelámané kosti kdysi bývaly součástí lidského

těla. Sten se zorientoval. Tam... tam byly dveře. Ten nízký parapet byl jistě bar. A támhle... musely být boxy.

Uvnitř bubliny s nimi byli další dva policisté, kteří pracně seškrabávali pěnu ze zdí a z podlahy.

„Máte pravdu," poznamenal Sten smířlivě. „Je to drsné."

„Dva z nich," řekla Hainesová hořce.

„Ano?"

„Kapitáne, já-" Hainesová se zarazila, vypnula vysílačku, odpojila Stena a dotkla se svým průzorovým sklem jeho. „Kapitáne, na tomhle místě činu je takový bordel, že budeme mít velké štěstí, když získáme vůbec nějaké informace o případu."

„Víte, poručíku," odvětil Sten zamyšleně, „kdybyste to řekla se zapnutým mikrofonom, myslel bych si, že si předem připravujete alibi. Takže klidně pokračujte. Nejsem si jist, jestli tu budu vůbec něco platný."

Hainesová si pomyslela, že ten styčný týpek možná nakonec nebude takový kretén, jak očekávala. „Standardní postup vyšetřování je velmi jasně formulovaný, kapitáne. Jakýkoliv důstojník přijde na místo činu, ze všeho nejdřív musí provést odpovídající kroky - podívat se po vrahovi a přivolat lékaře.

Za druhé musí uvědomit oddělení vražd. V tu chvíli se případu ujímáme my.

Ale to se nestalo," mávla bezmocně rukou.

„Dotyčná taktická jednotka se ozvala těsně před 21:00 včera večer. Vražda zůstala deset hodin neoznámena!"

„Proč?"

„To kdybych věděla. Ale mohu se jen dohadovat."

„Pokračujte."

„Hoši od taktického komanda si myslí, že jsou prostě nejlepší. Imperiální garda. Domnívám se, že chtěli, aby jim případ zůstal z titulu, že se na místě ocitli jako první."

Sten si v duchu prošel zprávu. „Je přítomnost taktiků v této oblasti normální?"

„Neřekla bych. Ne, pokud tu nedochází k nějakým nepokojům nebo zrovna není zapotřebí zajistit nějaký tajný náklad. Dalším důvodem jejich přítomnosti může být zvýšená kriminalita."

„No a?"

„Seržant od komanda mi sdělil, že tyhle lávky křížují už tři týdny a nic se tu nedělo."

Podivné. Sten přemítal: Vzhledem k tomu, že v posledních dvou týdnech docházelo k typickým zmatkům před Dnem Říše, vypadalo to, jako by byla taktická jednotka přidělena do nesprávného prostoru. Nicméně, Sten ze své zkušenosti věděl, že poldové si vždycky umí najít nějaký ten způsob, jak se vyhnout lokalitám, kde by mohli přijít k úrazu. Ale přidělení taktického komanda určitě stojí za prověření.

„Podívejte na tohle," pokračovala Hainesová. „Nikde nehořelo, ale ten jejich seržant zapnul hasební systém. Vstoupil se svými lidmi. Tři těla. Všechna mrtvá. A tak se tu on i jeho lidé motali ještě deset hodin a hráli si na detektivy. Tak například..."

Lisa ukázala na podlahu. „Tohle obrovské kopyto není žádná stopa - to jen desátník od taktiků šlápnul rovnou doprostřed krvavé skvrny."

Sten si uvědomil, že ani sympatie k této mladé ženě v něm nijak nepotlačují odtahitý postoj vůči policistům, a zarazil ji. „Oukej, poručíku. Každý máme nějaké problémy. Takže, co zatím máte?"

Hainesová začala odříkávat nacvičenou písničku: „Máme důkazy o výbuchu bomby, předem nastražené. Žádné informace o způsobu odpálení nebo použité výbušnině. Pyrotechnici ještě nedorazili."

„Klidně je odvolejte," nařídil suše Sten. „Trochu toho o bombách vím."

Hned jak vstoupili, všiml si rýh po výbuchu na zbytcích stropu. Postavil si štafle z lehké slitiny pod střed těchto rýh. Sten žil možná v nevědomosti o standardním postupu policejního vyšetřování, ale zato věděl hodně o věcech, které dělají *bum*.

„Poručíku," řekl Sten a znovu si zapnul vysílačku, „nechcete si zapnout nahrávač?"

Hainesová pokrčila rameny - jestli si ten imperiální povaleč chce hrát na experta, ať ze sebe klidně udělá vola. Uposlechla rozkazu.

„Bomba byla umístěna v osvětlovacím tělese na stropě. Máme tu... vypadá to na zbytky elektrického vedení... byla použita plastická a vysoce kvalitní trhavina. Výbuch směřoval do stran, nahoře došlo k velmi nepatrnému poškození.

Vaši experti by měli být schopni určit, zdali byla bomba odpálena časovačem nebo ručním detonátorem. Ale já se domnívám, že byla odpálena ručně."

„Náš tým pročesává okolí."

Sten slezl ze štaflí a znovu prohlédl rýhy. Šířily se pod úhlem téměř 360ti stupňů. Ale ne úplných. Sten něco pro sebe zamumlal a okem zaměřil azimut z daného místa ke zdi.

„Děkuji, poručíku." Sten došel ke vzdušné kapse a vylezl ven. Venku se svlékl ze skafandru a poodstoupil dost daleko od techů motajících se kolem bubliny.

Hainesová si také svlékla skafandr a následovala jej. „Už jste se svou hrou na detektiva skončil, kapitáne?"

„Rád vám to vysvětlím, poručíku Hainesová. Byl jsem do téhle práce hozen jako do vody a vůbec nevím, co dělám. Takže si z toho připadám jako na orbitále. Takže, co odpálilo tu hloupou rozbušku?"

Hainesová se na něj zamračila. „Tak teď mě dobře poslouchajte: Nacházím se ve stejné situaci jako vy. Jsem policajtko. Docela dobrá policajtko. Dorazila jsem sem a obhlídla, s čím mám pracovat.

A vtom si přijde nějaký - nějaký-"

„Vůl?" nabídl Sten s mírným úsměvem. Ta žena se mu začínala líbit.

„Děkuji. Vůl, který řekne jedno slovo a pěkně se vrátí do paláce, aby si za to vyzvednul metál. Musím vám, kapitáne, sdělit, že nic takového nepotřebuju!"

„Už jste skončila?"

„Prozatím."

„Fajn. Pojdme tedy někam na oběd a potom vás trochu popoženu do obrátek."

Restaurace byla velmi blízko přistávací ploše 17AFO. Až na průhledné štíty mezi přistávací plochou a patiem byla pod širým nebem. Restaurace byla zcela obsazena dokaři, úředníky a posádkami lodí. Vzezření muže v imperiální livreji a ženy, která byla očividně policistka, zaručovalo Stenovi a Hainesové soukromí.

Restaurace fungovala spíše jako nějaká jídelna. Nabrali si jídlo na tácy a odešli k nejvzdálenějšímu stolu. Jeden druhého zahlédli, jak instinktivně hledají možná umístění parabolických mikrofonů, a poprvé se usmáli.

„Ještě než začnete, kapitáne," řekla Hainesová přes sousto kimchi a vepřového, „nechcete si promluvit o tom boxu?"

Sten přikývl, ale dál žvýkal a předstíral, že nechápe.

„Děkuji. Už jsem si všimla, že bomba byla směřová. Přesněji řečeno částečně směřová. Měla zlikvidovat celý pajzl kromě jednoho boxu."

„Skvělý postřeh, poručíku."

„První otázka - ta jediná kóje, která nebyla zničena, byla prošpikovaná všemi protiodposlouchávacími přístroji, o jakých jsem kdy slyšela. Existuje nějaké vysvětlení - řekněme z „nejvyšších míst"? Co dělala taková bezpečnostní opatření v nějakém špinavém zapadáku?"

Sten jí vše vyložil, ačkoliv vynechal Craigwelowu identitu a jeho postavení Císařova osobního vyjednavatele. Stejně tak se domníval, že policistka nepotřebuje vědět, že Alain plánoval schůzku s Císařem samotným. Cítil, že setkání s imperiálním zmocněncem jí pro další práci plně postačí. Sten skončil a změnil téma, obezřetně prohlížeje vidličku s kimchi. „Mimochodem - co je tohle?"

„Mrtvá pozemská kapusta, česnek a bylinky. Je lepší nepřičichávat dřív, než ochutnáte."

„Když už víte, že to byla bomba," zeptal se Sten, „přišli jste na to, proč tam nebyly

Žádné střepiny?"

Hainesová měla nechápný výraz.

Sten sáhl do kapsy a na stůl položil poněkud zploštělé kuličkové ložisko. „Výbušnina bomby byla semisměrová. Aby se útočník ujistil, že se bomba postará o všechno v baru, přilepil na trhavinu spoustu těchhle věcíček. Kromě místa směřujícího k tomu boxu.

Prog, poručíku?"

Hainesová byla s vojenským slangem obeznámena alespoň do té míry, aby porozuměla položené otázce. Odstrčila svůj talíř stranou, spojila prsty před sebou a začala teoretizovat.

„Útočník chtěl zabít všechny v baru kromě těch, kteří seděli v tom boxu.

Kdyby Alain a ten váš člověk seděli v boxu, když bomba vybuchla, měli by... výbuch by jim způsobil nanejvýš otřes mozku, nemám pravdu, kapitáne?"

„Správně."

„Útočník o tom boxu věděl... a musel také vědět, že v něm Alain té osudné noci bude sedět."

Hainesová tiše hvízdla a dopila své pivo. „Takže je docela jisté, že tu máme politickou vraždu, že ano, kapitáne? Do hajzlu!"

Sten zasmušile přitakal, vstal, odkráčel k pultu a přinesl další dvě piva.

„Tato vražda je nejen politická, ale provedená někým, kdo přesně věděl, jaký je Alainův předpokládaný pohyb, nemám pravdu?"

„Máte pravdu - ale neděláte mi tím moc velkou radost.

Doprdele!" zaklela Lisa. „Podělaná, špinavá politika! Proč jsem radši nedostala nějakou pěknou sérii sexuálně motivovaných vražd."

Sten neposlouchal. Právě se ve svých dedukcích pustil o krok dál. Nezdvořile vytrhl Hainesové zpod ruky plátový projektor a začal v něm rolovat.

„Atentát," pokračovala stále sklíčenější Lisa. „To znamená profesionálního zabijáka, takže jeho objednavatel bude nabeton nedotknutelný. A já budu lítat po okrsku jako hadr na holi."

„Možná, že ne," řekl Sten. „Poslyšte. Vzpomínáte na tu bombu? Ve skutečnosti měla Alaina jen trochu proplesknout, že ano? Takže, co se mělo stát potom?"

„Kdo to může vědět? Nic mě nenapadá."

„Otázka, poručíku. Proč se několik minut po výbuchu objevila ambulance, kterou taktický seržant nevolal? Myslíte, že třeba-"

Hainesová se již dovтіpila. Ani nedopila pivo a namířila si to ke Stenovu bojovému vozu.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

PŘÍSTAVNÍ NEMOCNICE V SOWARDU podivně připomínala cnidariánského přijímacího úředníka velmi nezvyklé formy. Vyrostla z původně pohotovostní nemocnice, která měla za úkol vypořádávat se s katastrofami přistávajících lodí, průmyslovými nehodami a jakýmkoliv dalšími pohromami v okruhu zhruba deseti kilometrů kolem Sowardu. Ale katastrofy a nehody divoce bujely, a tak se i sowardská nemocnice rozrostla do šířky. Tu přibyla přistávací plocha, tam radiační oddělení a do třetice sekce pro nehumanoidy.

Toto sečteno způsobilo, že vstup do nemocnice byl ještě větší horor než vstup do většiny jiných. Prese všechny vysokorychlostní počítače, identifikační karty i jiná vylepšení centrální areál nemocnice poměrně přesně odpovídal definici chaosu.

Sten s Hainesovou čekali u velkého centrálního „stolu“, jehož vnější obvod sloužil pro kartotéku. Druhý okruh obsahoval počítač, jehož paměťové obvody soupeřily co do kvalit s imperiálním vojenským počítačem. Uprostřed plaval úředník(ci) - kolonie inteligentních polypů cnidariánů, bytostí, které svůj život začínají jako jednotlivci a z obranných důvodů se následně srůstají k sobě jako korály. Převážná většina cnidariánů však spolu nevycházela. Ten před Stenem - v duchu jej pojmenoval A - rozzlobeně mumlal a vytrhl polypovi B vlhkovzdorný spis a hodil jej přes celý okruh polypovi R. Odstrčil tykadla polypu C z terminálu polypa A a nakonec se otočil ke dvěma čekajícím lidem. Měl ječivý „hlas“, což ještě umocňovalo okolní šílenství, jak nemocniční zřízenci v bílém projížděli s vozíky, pacienti leželi, posedávali nebo se opírali o zeď, zatímco příbuzní kvíleli či plakali.

„Vidíte, jak to tu vypadá? No vidíte to?“ Polypova chapadla pro podávání potravy divoce kroužila po dně akvária.

„Policie,“ prohlásila stroze Lisa a zvedla ruku s legitimací. Dotkla se jí ukazováčkem a „odznak“ se krátce rozsvítil.

„Další policajt. No to zas bude den. Přišel sem nějaký uklízeč a krvácel asi jako - jako pobodaný humanoid. Samozřejmě úplně na mol. Neřekl mi, že je od unie, a tak jsem ho poslal do Hrobek. Jak jsem mohl vědět, že je od unie? Je to vlastně kolega. Už mám všechny jeho údaje. Pravděpodobně zemře dřív, než stačím něco udělat. No a co chcete vy?“

„Včera v noci, kolem 21:00 odtud vyletěla ambulance na základě tíšňového volání.“

„Máme tisíce ambulancí. K čemu letěla?“

„K výbuchu.“

„Máme tu mnoho různých výbuchů. Lodí, atomových skafandrů, domů, radiační. Nemohu vám pomoci, pokud vy nepomůžete mně!“

Hainesová podala polypovi spis. Stvoření se krátce potopilo, ale plátový projektor drželo chapadlem nad hladinou. Druhé chapadlo se zavlnilo, sáhlo za stvoření, kde byla klávesnice a začalo mačkat klávesy.

„Ano. Byla to ambulance GE145. Není tu však udáno, kdo ji zavolal. Alespoň sami vidíte, že to nemám vůbec jednoduché. Jak se zdá, o správnou archivaci se tu nikdo nestará.“

Sten úředníka přerušil. „Kam byla tato ambulance nasměrována?“

„Děkuji vám, milý muži. Alespoň někdo umí položit správnou otázku. Vzhledem k tomu, že byla vyslána do... alkoholického establišmentu... směřovala, pokud nebylo zadáno jinak, do Hrobek.“

„Do jakých Hrobek?“

„Lidská pohotovost, neprůmyslová léčba.“ Polyp vytáhl plastový čtverec a dotkl se ho po straně. Objevil se na něm půdorys rozlehlého nemocničního areálu. Další klepání

chapadel do klávesnice a chodbami se začala proplétat červená čára.

„Teď jste... tady. A chcete jít sem. Tam vám snad pomohou.“

Sten měl ještě poslední otázku. „Proč se tomu říká Hrobky?“

„Protože tam posíláme všechny odepsané pacienty. A jestli nejsou, určitě budou, až se tam dostanou.“

„GE145. Zvláštní,“ podívoval se internista. „Není tu žádný záznam, kdo ji posílal. Přijela odněkud vně nemocnice. Všichni tři pacienti byli dovezeni už mrtví. Byli tu... ehm ponecháni na pitvu, poručíku.“

„Otázka, doktore. Co by se stalo v případě, že by ambulance přijela s živými oběťmi?“

„Záleželo by na typu zranění.“

„Výbuch. Šok. Pravděpodobné fraktury,“ upřesnil pohotově Sten.

„Hm... to by mohl být - počkejte, podívám se na noční rozpis... ošetřoval by je doktor Knox.“

„Kde je?“

„Moment... dnes nemá službu. Smůla.“

„Bude někde v nemocnici?“

„Určitě ne. Doktor Knox k nám vlastně ani nepatřil. Byl to dobrovolník.“

„Máte na něj kontaktní číslo?“ zeptala se Lisa.

„Mělo by být - ne. Ne, na tomto listu nic není. To je dost neobvyklé.“

„To máme už druhý neobvyklý jev, doktore. Chtěla bych vidět vaše záznamy o tomhle Knoxovi.“

„Bohužel, poručíku, ale bez náležitého soudního nařízení, dokonce ani policie-“

Sten vytáhl svoji kartu. „Imperiální služba, doktore.“

Internistovi se rozšířily zorničky. „Zajisté... snad tedy v mé kanceláři. Je tam také obrazovka. Genevieve? Převzala byste za mě na chvíli oddělení?“

O deset minut později něco měli.

Respektive to něco, co měli, bylo, že nic neměli.

DR.KNOX JOHN, začínala skromná nemocniční info karta. Z ní se Sten velmi rychle dozvěděl, že na celém Původním světě žádný takový registrovaný lékař neexistuje. Přesto však Dr. Knox nějakým způsobem přesvědčil někoho v sowardské nemocnici - buďto člověka, nebo počítač - že registrovaný je. Adresa, kterou udal, byla v nedávno zbouraném nájemním domě. Jeho údajná soukromá klinika, se zase ukázala jako restaurace, která existuje již nejméně deset let.

„Takže tenhle Knox,“ přemítal Sten a stále hleděl na spis, „se před dvěma týdny vyloupil odnikud jako dobrovolník.“

„Byl to skvělý chirurg první pomoci,“ vysvětloval internista. „Připravoval jsem mu několik pacientů.“

„Jak vypadal?“

„Vysoký metr pětadesát možná metr devadesát. Štíhlé postavy, téměř endomorfní. Odhaduji, že mohl vážit tak sedmdesát kilogramů. Oči... ty si nepamatuji. Velmi si hleděl svých vlasů. Měl je šedivé. Přísahal, že jsou přirozené. Nosil účes typu hříva.“

„To není špatné,“ zhodnotila výpověď Hainesová. „Už vás někdy napadlo, že byste mohl být policistou?“

„Při téhle práci si občas připadám, jako bych jím byl.“

„Říkal jste, že k vám vlastně nepatřil,“ vzpomněl si Sten. „To myslíte proto, že byl dobrovolníkem?“

„Ne. Eh - víte, my tu nemáme mediky imperiální třídy. Platy. Podmínky. Pacienti. Vždyť to znáte. Takže když přijde dobrovolník kvalit doktora Knoxe...“ Internista se zarazil: „Jeho pokoj!“

„Knox tu měl pokoj?“

„Samozřejmě. To máme všichni - naše směny jsou dvoudenní maratóny."

„Ve kterých místech by mohl být?"

„Počkejte, seženu rozpis."

„Velmi privátní týpek, tenhle doktor Knox," poznamenala Lisa. „Na kartě pokoje je napsáno, že nestojí o žádné osobní ani mechanické uklízení. Možná, že tam něco najdeme."

Sten měl tušení, že nenajdou nic, a jestliže získají tak dokonalé nic, jak se obával, pak...

„Čtyři sta třináct."

Lisa vytáhla vstupní kartu ze svazku pokoje.

„Počkejte. A stoupněte si mimo dveře."

Milimetr po milimetru Sten prohlížel zárubeň kolem zasouvacích dveří.

„Potřebujeme specialisty na důkazy," řekl Sten. „Ale bomba uvnitř nebude. Chci, aby byla tato místnost zapečetěna, dokud ji neprohlédne váš nejlepší tým."

Lisa se již chtěla rozčlít, ale potom vzorně zasalutovala.

„Ano, pane. Kapitáne," dodala. „Ještě něco?"

„Ach, sakra," zaklel Sten. „Promiňte. Teď jsem asi mluvil jako nějaký-"

„Policajt?"

„Policajt." Sten se usmál.

Místnost byla uzavřena do balónu, opatrně otevřena a dovnitř vstoupil tým techů.

Tři spindarové - jeden dospělý a dva adolescenti - nesplňovali Stenovy ideální představy o tom, jak by měli vypadat forenzičtí experti. Jakmile byla místnost uvolněna a dospělý se vpotácel do ložnice, dva adolescenti se vyvalili z jeho vaku a začali pobíhat se svými nástroji a měřáčky, které vypadaly jako pro panenky.

Dospělý spindar se roztahoval zhruba dva metry všemi směry a byl šupinatý jako mravenečník. Zkontroloval šmejdění svých potomků - pravděpodobně s mírným uspokojením - a chápavou parukou si zapnul ruksak s nástroji. Zamyšleně se podrbl na břichu a posadil se na zadní nohy doprostřed místnosti. Stvoření třikrát zkusmo odfrklo a potom se představilo jako technik Bernard Spilbury. Spindarové, jejichž pravá jména byla nevyslovitelná pro jakoukoliv bytost, jež neměla sekundární hlasivky, si dávali náhradní lidská jména vybraná z jakéhokoliv oboru, v němž daný spindar pracoval.

„Velmi neobvyklé," frkal. „Velmi, velmi neobvyklé. Vzpomínám si pouze na jediný takový případ. Ten řešil můj vážený kolega Halperin. Zajímalo by vás, kdybych vám o tom vyprávěl, zatímco moji malí svěřenci budou pokračovat v hledání?"

Sten pohlédl na Hainesovou. Pokrčila rameny? a jakmile spindar spustil, Stenovi došlo, že by ho zastavila pouze nějaká silná výbušnina.

„Bylo to na jednom průkopnickém světě. Teď si nevzpomínám na kterém. Šlo o dvojici těžařů. Dostali se do nějaké nesmyslné hádky ohledně claimů či zásob, nebo o co se to těžaři hádají."

První z nich si počkal, až se jeho kolega oblékne do skafandru a potom ho střelil do hlavy. Strčil jeho tělo do motoru lodi i se skafandrem a vším ostatním."

Jeden mladý spindar zvedl k očím svého rodiče minidisplej. Proběhly po něm sloupce čísel, která Stenovi nic neříkala.

Mládě se uchichtlo a starý zavrčel.

„Dokonce ještě víc," řekl spindar. „Kdybyste mě omluvili?" Předloktím vytáhl z torny větší nástroj, odkolíbal se k posteli, napůl se postavil a začal přes ni přejíždět snímačem. „Zajímavější a zajímavější."

„Když mluvíme o zajímavostech," řekla Hainesová Stenovi. „Zajímal jste se o taktickou skupinu? Myslím, že se teď pokusím zjistit, proč byli přiděleni do té oblasti."

Dlužím vám pivo, kapitáne."

Oba se na sebe usmáli.

Než Sten stačil něco říci, spindar už stál zase vedle něj. „To samozřejmě byla jen část důkazů.“

„Něco jste našli?“

„Ne, ne. Myslel jsem toho těžaře. Abych pokračoval, potom vypnul atmosféru lodi a zbavil se všech věcí svého druha a spokojeně se vydal na cestu.“

Když se ho později někdo ptal, zmíněný těžař tvrdil, že startoval sólo. Navzdory palubnímu listu s ním nikdo nebyl. Tvrdil, že společník se nedostavil ke startu a on byl příliš líný na to, aby prohlášení měnil. Samozřejmě, že tam nebyla jediná známka toho, že by na lodi byl ještě někdo jiný.

Ale Halperin získal důkazy na základě toho, že je absolutně nemožné, aby jeden člověk zkonsumoval množství zásob, které na lodi chyběly. Těžař mu oponoval. Přísahal, že je velký jedlík. Smůla.“

To byl zjevně konec spindarova příběhu. Sten věděl, že by se raději neměl na nic vyptávat, ale nedalo mu to.

„Planetární strážníci na hraničních světech jsou poněkud pragmatičtí. Neřku-li nemilosrdní,“ odpověděl spindar. „Zakoupili stejné množství potravin a posadili si podezřelého před sebe. Dali mu třicet dní, aby dokázal svoji nevinu. Dalo by se to označit termínem zkouška zahlcením. Opravdu smůla.“

Spindar opět vytáhl nějaké nástroje, nasadil na ně nástavec a začal sondovat strop. „Třetího dne ten chlapík zemřel na přejedení. Vy lidé máte opravdu velmi podivný justiční systém.“

Tento případ,“ navázal spindar, a posadil se, „je dokonce ještě podivnější. Bohužel, poručíku, musím potvrdit vaši domněnku, že máte velké množství ničeho.“

To bylo pro Stena první pozitivní vodítko k nalezení zmizelého Dr. Knoxe.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„A co z tohoto nic vyplývá, kapitáne?“ zeptal se Věčný Císař.

Nevypadal sice příliš rozhněvaně, ale Sten byl rozhodnut, že brífink zkrátí na minimum. Dokud se bude držet svého úkolu, pravděpodobně se nedostane do větších potíží.

„Ten Knox si nechtěl nechat uklízet v pokoji. Má teorie je, že měl obavy, aby ve filtrech automatického uklízení nezůstaly nějaké důkazy.“

Žádné otisky jsme nenašli. Žádné stopy odumřelé kůže v posteli, žádné skvrny potu či tuku na polštáři. V pokrývkách nebylo ani žádné zbytkové infračervené záření.“

„Děkuji vám, kapitáne. Vidím, že jste společně s tím techem vyprodukovali všechny nulové stopy, k jakým se lze vědecky dopídit. Vysvětlete to.“

Sten to vysvětlil. Knox nejenže místnost pečlivě vyčistil, ale navíc použil velmi pokročilou elektroniku, aby odstranil veškeré stopy po své osobě.

„Takže. Ten, eh, ten váš Knox je víc než jen profesionální doktor.“

„Alespoň podle našeho předpokladu,“ řekl Sten opatrně. „Hainesová - policejní vyšetřovatelka, která byla pověřena vyšetřováním případu - momentálně prověřuje seznamy lékařů zkušených i v jiných oborech.“

„Jestli je ten váš Knox tak dobrý, jak říkáte, kapitáne, počítám, že to byl mimosvět'an.“

„Hainesová prověřuje i všechny nově přibývší na Původní svět během posledního E-roku, pane.“

„Hodně štěstí. Předpověď, kapitáne: Získáte velké, tučné nic.“

„Pravděpodobně. Proto také pracujeme na variantě B, což je útočník.“

Císař pokrčil rameny. „Když už tu máte jednoho profíka, proč by nemohl být atentátník pouze anonym?“

„Protože ten útočník-" Sten se zarazil, než stačil říci „to pohnožil" - „udělal chybu.“

Císař se zamyslel. „Dobrá. Pracujte na této variantě. Ještě něco jiného?“

Sten zavrtěl hlavou - nemělo smysl zmiňovat se o záhadné přítomnosti taktického komanda, dokud Hainesová nebude mít více informací.

„Ještě něco, kapitáne. Jen pro vaši informaci. Vrchní tajemník tahnského velvyslanectví mě požádal o rozhovor. Myslím, že si oba umíme domyslet, čeho se bude týkat.“

Byl bych rád, kdybych mu mohl sdělit víc, než jen to, že mám spoustu ničeho.

To je všechno, kapitáne. Můžete jít.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

STEN ZMÁČKL klíč své poštovní schránky a nepřítomně vylovil její obsah. Velmi obvyklý sortiment - *Noviny Imperiální gardy*, *Časopis bezpečnostních složek*, denní list paláce, seznam posledních povýšení a reklama od vojenského klenotníka. Všechno skončilo v drtičce odpadu. Jednu kartičku - upomínku nějakým nedopatřením nezaplaceného účtu uniformovému krejčímu - strčil Sten do kapsičky u opasku a už chtěl malá dvířka zavřít. Potom ale něco spatřil a zvědavě to vylovil.

Byla to pravá papírová obálka, ručně nadepsaná „Kapitán Sten, Imperiální domácnost.“ Sten obálku otevřel. Do ruky mu vypadly tři další kousky papíru. První byla čistá obálka. Druhá byla velká protlačovaná karta:

MARR & SENN
Žádají o vaši
ctěnou účast
na recepci
pro
KAIE HAKONA

platí pro pozvaného a jeho hosta

Sten zíral na pozvánku jako zkoprnělý. Samozřejmě, že Marra a Senna znal jako imperiální hostitele a neoficiální společenské arbitry u soudu. Krátká schůzka, kterou s nimi jednou měl, byla zcela oficiální, ačkoliv ho osobně velmi zaujal jejich jedovatý humor a vřelost. Podívoval se, proč zvou na tak velkou společenskou událost obyčejného kapitána.

Třetí papírek, taktéž psaný rukou, vše vysvětloval. Na kartičce pouze stálo: „Je čas na setkání starých přátel,“ podepsána Sofie.

Hmm. Sten věděl, že žena, s níž měl velmi krátký, ale intenzivní vztah během předchozí akce, je na Původním světě - to, že se Sofie dostala z Nebty dřív, než se začalo střílet, byla koneckonců jeho práce - ale záměrně ji nevyhledal, protože si nebyl jist, jestli k ní ještě něco cítí.

Cítil, že se s někým potřebuje poradit. Neoficiální poradnictví pro důstojníky bylo oborem vrchního komorníka. Jeho kanceláře se nacházely pouhých pár metrů od Císařových úředních prostor.

Vrchní komorník, flotilní admirál (v důch.) Mik Ledoh, vypadal jako hodný, milý dědeček. Stenovi se však v rámci jeho rutinní bezpečnostní prohlídky dostaly do ruky jeho materiály.

Před sto lety byl Ledoh spíše kulový blesk. A to doslova. Během Palafoxského povstání bylo jeho bojovému letounu nařízeno, aby kryl jedno malé planetární přistání. Bohužel, informační služba se dopustila omylu a planeta byla silně bráněna houževnatými orbitálními satelity.

Ledoh dohlížel na přestavbu bojových letounů na pilotem zaměřované nukleární střely a poté sám vedl útok. Jemu a třem dalším pilotům se podařilo úspěšně katapultovat své kapsle.

V následujících několika desítkách let se pak stal největším specialistou na planetární útoky. Muži, který se v podstatě specializoval na logistiku, se dostávalo jednoho povýšení za druhým. Než přišly Muellerské války, Ledoh byl admirálem flotily.

Muellerské války byly jedním z nejchaotičtějších konfliktů Říše, protože bitvy byly téměř současně vedeny na tuctu rozdílných světů. Během válek Ledoh velel vylodění v Craigské

soustavě a ve válce, která se proslavila svojí krvavostí a absurdností, dokázal celou tuto soustavu zabrat s minimálními ztrátami - minimálními alespoň ve srovnání s padesáti nebo sedmdesáti-procentními ztrátami v ostatních bitvách.

Když byl podepsán mír, Ledoh se na několik let odmlčel, ale následně emigroval na Původní svět. Když předešlý komorník zemřel ve službě po nešťastném přejedení uzenými úhoři, Ledoh se se svými bojovými zkušenostmi a logistickými schopnostmi stal jeho přirozeným nástupcem.

Sten nechápal, jak Ledoh dokáže zvládat všechny oficiální i neoficiální požadavky domácnosti o velikosti středně velkého města a stále zůstat benevolentní. Sten byl velmi vděčný za to, že jeho jedinou starostí je Císařův život a blaho 150ti Gurkhů.

Sten vstoupil do Ledohovy kanceláře a zarazil se.

Ledoh, plukovník Fohlee, velitel Pretoriánů a Arbogast, pokladník imperiální domácnosti, se dívali na nástěnnou obrazovku.

„Plukovníku," řekl Arbogast, „nechci se plést do vnitřních problémů hradní stráže. Snažím se pouze nalézt odpověď na dotaz Jeho Výsosti ohledně, cituji, nadměrného procenta dezercí ve vaší jednotce."

„Co může Císař čekat od mladých vojáků, kteří se zničehonic ocitnou na Původním světě? Každou pannu lze svést."

„Další obor, v němž nejsem specialistou," poznamenal Arbogast. On a Fohlee se jednoznačně nenáviděli. Ledoh se pokoušel dělat prostředníka.

„Jen tenhle měsíc jste měli čtyři dezerce, plukovníku. Pravděpodobně byste měl přehodnotit postup při výběru svých pretoriánů."

Fohlee se obrátil k Ledohovi: „To je bezpředmětné, admirále. Kandidáti na pretoriány jsou osobně vybíráni mnou nebo mým asistentem."

Arbogast vstoupil do hovoru dříve, než Ledoh mohl reagovat. „Nikdo vás z ničeho neobviňuje, plukovníku. Ale vaše záznamy jasně říkají, že pouze za poslední E-rok z vaší jednotky zmizelo téměř čtyřicet mužů. Žádný z těchto dezertérů však nebyl dopaden ani uvězněn. Císař má pocit, že něco není v pořádku."

„Jsem si toho vědom," řekl Fohlee, „a věřte, že můj personál tomuto problému věnuje veškerou svoji pozornost."

„Možná po mladých vojácích žádáme příliš," poznamenal Ledoh. „Možná," opáčil s nelibostí Fohlee. „Podívám se na to sám."

„Děkuji, plukovníku. Podám Císaři hlášení, že jste převzal plnou zodpovědnost." Arbogast posbíral své záznamy, pokynul hlavou Ledohovi a Stenovi a opět zmizel v králičích norách kartotéky.

„Přiblíží úředníci," zavrčel Fohlee, otočil se a spatřil Stena. „Kapitáne."

„Plukovníku Fohlee."

„Celý den se pokouším s vámi spojit."

„Promiňte, plukovníku," řekl Sten. „Plnil jsem zvláštní rozkaz."

Fohlee zafuněl. „To nepochybně. Již delší dobu pozoruji vaše vojáky, kapitáne. A přestože nemám v oblibě upomínat své kolegy ohledně jejich povinností, musím konstatovat, že mnozí z vašich vojáků nedostatečně dbají o svůj vzhled."

„Uznávám, že Gurkhové jsou na tom, co se týče drilu, trochu hůř," souhlasil Sten.

Ačkoliv Fohlee nepatřil do Stenova velícího řetězce, nemělo smysl pouštět se do sporu s vyšší hodností.

„Děkuji vám, že jste mi to připomněl," řekl Sten formálně. „Podívám se na to."

Fohlee velmi vojensky přitakal. Jednou nahoru, jednou dolů. Sebral svůj spis, postavil se do pozoru, zasalutoval Ledohovi a protáhl se kolem Stena.

Ledoh čekal, dokud se v chodbě neozvalo klepání plukovníkových okovaných bot a potom se usmál. „Tak ven s tím, kapitáne Stene? Co mi nesete?"

Sten se stále ještě díval ven ze dveří.

„Z plukovníka si nedělejte hlavu, chlapče. On si na vás jen tak brousí zuby."

„Chápu. Ale co já mám společného s tím, že jeho vojáci mizí?“

„Žárlivost.“

„Cože?“

„Plukovník Fohlee je velice rozrušen z toho, že Císař - alespoň podle něj - vkládá malou důvěru do pretoriánů a pro bezprostřední bezpečnost dává přednost Gurkhům.“

Sten zamrkal. „To je ale - nechci urážet - zatraceně hloupé.“

„Malost armádní mysli v době míru, milý Stene, by neměla být přeceňována. No, ale teď už k vašemu problému.“

„Je poněkud neoficiální. A osobní.“

„Ó.“ Ledoh zmáčkl tlačítko na svém stole, načež se dveře za Stenem uzavřely a venku se rozsvítilo světlo PORADA. „Čas?“

Sten pohlédl na prst s hodinkami. „Sedmnáct čtyřicet pět.“

Ledoh spokojeně vzdychl a ze stolu vytáhl malou láhev. Vedle ní postavil dva cínové kalíšky a pokynul láhví. „Napijte se se mnou lahodného nápoje, kterému náš Věčný lihovarník říká skotská.“

„Eh, nejsem si jist, jestli jsem mimo službu.“

„Na základě mého privilegia jako komorníka domácnosti jste teď oficiálně mimo službu.“

Sten se usmíval, když Ledoh naplňoval pohárky.

„Nemám ponětí,“ spustil Ledoh utrápeně, „proč mě chce Jeho Výsost neustále obdarovávat tímto nápojem.“

Oba muži se napili.

„Tak spustěte, mladíku.“

Sten podal Ledohovi pozvánku.

Ledoh údivem nakrčil obočí. „Říše je veliká, ale vidím, že máte svoji cenu, mladíku. Ani já jsem na tu slávu nebyl pozván.“

Sten mu podal i osobní vzkaz.

„Ach. Teď to chápu. Kdo je ta Sofie?“

„Jedna mladá žena, s níž jsem kdysi, eh - přátelil.“

„Teď je mi všechno úplně jasné. Nalijte si další, synku.“

Sten rozkaz uposlechl.

„Tak za prvé, tento večírek má být podle povídání na vidu největší události sezóny.“

Sten nechtěl vypadat hloupě, ale musel se zeptat: „Kdo je ten Hakone?“

„Tss. Mladí důstojníci by měli více číst. Je to spisovatel. Mimochodem velmi kontroverzní spisovatel. Píše převážně o armádě, z poměrně neobvyklého pohledu.“

Kdyby byl Věčným Císařem někdo jiný, Hakonovo psaní by bylo jistě považováno za velezradu.“

„To vše vysvětluje.“

„Ale kdepak, mladý muži. Císař disent podporuje - pokud jej tedy samozřejmě nikdo neuvádí v praxi. A jak jste sám o Dni Říše mohl zjistit, velmi si přeje, aby jeho důstojníci uvažovali svobodně.“

„Takže bych měl jít?“

„Měl byste jít. Skvěle se tak zviditelníte, což je pro budoucí kariéru důležité. Nicméně jeden problém zůstává. Ta slečna... Sofie.“

„Ano,“ souhlasil Sten.

„Aniž by chtěl být vlezlý, milý Stene, musím se vás zeptat, jaké k té slečně chováte city?“

„Nejsem si jist.“

„Takže to je ten problém - krom toho, že naše poháry jsou prázdné. Děkuji.“

Marr a Senn se snaží udržet domácnost takzvaně při životě. Tím chci říci, že ve své rezidenci soustřeďují ta nejsňatkuchtivější stvoření z celé Říše.“

„Ouha,“ vyhrkl Sten a málem vylil svoji skotskou.

„Přesně tak. Jestliže má tato Sofie takový vliv, že vás může pozvat na oslavu, musí být

jednou z Marrových a Sennových vyvolených."

Sten tomu nemohl uvěřit. „Já?"

„Samozřejmě, kapitáne. Vy jste určitě velmi zajímavá partie. Předpokládám, že tato Sofie pochází z nějakého šlechtického rodu na vzdálené planetě a pravděpodobně je i bohatá. Pro ni by mohl být sňatek s někým, kdo má patřičné hrdinské vyznamenání, s někým, kdo je součástí imperiální domácnosti a předně všeho s někým, kdo jako velmi mladý získal velmi vysoké postavení, řekněme významný?"

„Nepůjdu tam!"

„Nebudte tak absolutistický, Stene. Zvažte to pozvání. Stojí tam něco o ‚hostu‘, nemám pravdu? Odpověď na vaši otázku je prostá. Kontaktujte nějakou velmi pohlednou mladou dívku z okruhu svých známých a vezměte ji s sebou. To by mělo situaci se Sofií spolehlivě vyřešit."

Sten vypil svoji skotskou a posmutněle zavrtěl hlavou.

„Admirále, od doby, co jsem na Původním světě, dělám jen svoji práci. Žádné mladé slečny neznám -natož pak velmi pohledné."

„Nu což. Třeba bude Císař ochoten dát nevěstě požehnání."

Sten zbledl.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VĚŽ PŮSOBILA dojem mihotavého světelného sloupce na konci dlouhého, úzkého údolí. Graviauto projíždělo nad kopci a provrtávalo údolí přistávacími reflektory - na chvíli se zastavilo, zorientovalo a po chvíli už *svištělo* k věži po široké třídě, kterou údolí tvořilo. Chvíli nato je následovala další graviauta, která se krátce zastavovala ve vzduchu a poté i ona mířila k věži.

Marr a Senn do věže investovali polovinu svých kreditů a většinu svých ultrauměleckých duší. Z široké základny se zužovala do ateliérového vrcholu. Věž byla zkonstruována ze všech představitelných minerálů, kovů nebo krystalů, které reagovaly na světlo. Senn a Marr neměli zájem o použití konvenčních stavebních materiálů. Stejně tak materiály nebyly použity v uniformním tvaru ani velikosti - nepřesně oválný kámen byl třeba postaven vedle perfektního kvádrů. Nejdůležitější ze všeho však bylo světlo ve všech svých formách. Červené světlo prodchnuté emocionálními změnami; namodralé pížmem divokých zvířat v údolí a všechny ostatní základní barvy neustále se měnící vlhkosti a teploty v údolí samotném. Některé barvy přeskakovaly z odstínu do odstínu, zatímco jiné zůstávaly celé hodiny stejné - jako basové noty barevného orchestru.

Marr se Sennem věž považovali za něco docela obyčejného, za dům, kterému říkali domov. A té noci zářil šíleněji než všechny ostatní, jak hosté přijížděli. Protože té noci měli speciální večírek.

Stenovo hrdlo se náhle zaplnilo drsným hlenem. Ať odkašlával, jak chtěl, nemohl se jej zbavit a knedlík v krku byl stále větší. A co víc, uši mu hořely, prsty na ruce i nohou ho brněly a na jazyku jako by měl plastový povlak. Snažil se vymyslet, co si počít s tou krásnou ženou, která se k němu tak vřele tiskla. Zoufale kroužil rukama kolem jejích boků, a nemohl se rozhodnout, jestli je má sevřít nebo se od nich odtáhnout. Nepomáhalo ani vědomí, že ženino pížmo bylo záměrně namícháno tak, aby iniciovalo chtíč v každém samci dokonce i do šestadevadesáti hodin po smrti. Nakonec spočinul rukama na ženiných útlých bocích, jen tak ze slušnosti je lehce stiskl a potom ji odstrčil. „Eh... rád tě vidím, Sofie.“

Sofie ustoupila a pohlédla na něj očima jako studánky. Hledí na mě s obdivem, pomyslel si Sten a litoval, že se pod upnutou uniformu důstojníka Gurkhů nevejde žádné spodní prádlo.

Znovu se na něj vrhla celým tělem a šeptala mu do ucha. „Je to tak dávno, Stene, lásko... ráda bych... ráda bych - vždyť víš...“

Ano, Sten *věděl*. Velmi dobře si vzpomínal a nebyly to nepříjemné vzpomínky. Problém byl v tom, že když se před ním Sofie objevila, málem ji nepoznal. Ne že by pohled na ni nelahodil oku. Ale nějak se upnul k portrétu devatenáctileté počestné dívky s tmavými, nakrátko ostříhanými vlasy a očima, které vnímaly a viděly věci takové, jaké byly. Namísto toho teď stál tváří v tvář perfektně tvarované ženě se zářivým vodopádem vlasů sahajících až k zadnici. Ty navíc tvořily její jedinou pokrývku. Sofie byla podle současné módy nahá, kůže měla tu a tam ozdobenou jasnými barvami. Přesto to pořád byla Sofie, i když proměněná - Sofie s hladovými, prohnányma očima.

Stena neskonale mrzelo, že ji kdy uvedl ke dvoru. „Vypadáš skvěle, Sofie,“ řekl a opět se ji pokusil něžně odstrčit. Ne že by se mu přičilo tisknout v náručí nahou ženu, ale v přítomnosti tolika lidí by si to raději odpustil.

„Musíme toho spoustu dohnat,“ řekla Sofie a zavěsila se do něj. „Pojďme někam, kde si můžeme promluvit pěkně o samotě.“

Sten cítil, jak je odváděn jako poslušný pes.

„Tady máme to pití, Stene," ozval se spásný hlas za jeho zády. „Nevěřil bys, jak jsou ti malí obslužní roboti kouzelní... ó... eh... Stene?"

Sten se s úlevou otočil. Policejní poručík Lisa Hainesová před ním stála se dvěma sklenkami v rukou a se zvědavým, téměř ublíženým výrazem v tváři.

Ztuhlýma rukama tonoucího se chopil lana, které mu hodila. „Liso," řekl trochu vyšším hlasem, „jdeš právě včas, abych tě mohl představit své dávné přítelkyni, Sofii Parralové."

Sofie na ženu chladně pohlédla. „Ach tak," řekla náhle úplně chladně.

„Sofie, rád bych ti představil poručíka Lisu Hainesovou. Je to, eh... chci říct, že jsme... eh..."

Lisa podala Sofii ruku. „Jsem Stenův host - a také jeho *nová* přítelkyně," špitla polohlasně Lisa. „Ráda poznávám tu starou. Jak kapitána znám, máme my dvě určitě mnoho společného."

Sofie chladně přijala nabízenou ruku a potřásla jí. „Ano," dodala. „To určitě máme."

Obrátila pozornost zpět ke Stenovi. Její oči se potáhly ledem. „Odpusť, Stene, ale nesmím ignorovat ostatní hosty. Snad si budeme moci promluvit později." Otočila k němu svá krásná záda a odkráčela. Sten si nebyl jist, čemu právě unikl, ale byl zatraceně rád, že se mu to podařilo. Nepřítomně sáhl po jedné ze sklenek, které Lisa držela, a úsměv na jejích rtech jej probral.

„Netušila jsem, že tu někoho znáš, Stene."

Vyzunkl svoji sklenku a v ruce mu přistála další.

„No, jednoho nebo dva lidi ano." Potom se náhle velmi uvolněně zasmál. „Zůstaňme u jednoho. Tedy u jedné. A mockrát děkuju."

Obdivně na Lisu pohlédl. Její tělo tvořilo krásné hluboké křivky, ještě umocněné velmi nepolicejními obepnutými šaty s otvory na správných místech. Vzala si od něj prázdné sklenky.

„Pojďme si je nechat naplnit," řekla. „A bavme se. Tedy pokud nás nečekají žádná další překvapení. Co?"

„Ne. Už žádná překvapení. Tedy doufám."

Sten se nemohl mýlit víc. Za několik vteřin měli naplněno, Lisa se k němu tiskla, hudba hrála a na tanečním parketu zbývalo už jen velmi málo místa. Sten si uvědomil, že to určitě zvládne, zvláště když dokonce i on poznal, že orchestr hraje v pomalém tříčtvrťovém rytmu.

Uklonil se před Lisou a vyvedl ji na leštěný kovový parket. To, jak si později uvědomil, byla chyba.

Ale stál tady, jemně se ukládal do Lisina náručí, klouzal nohama po tanečním parketu a pomalu začínal rozumět otázce, proč se o Marrových a Sennových večírcích hovoří jako o superparty.

Když skupina začala píseň opakovat, někdo zapnul generátory, takže překvapení tanečníci vyletěli nad povrch parketu a vznášeli se v beztlížném stavu způsobeném protichůdně orientovanými generátory.

Tančírna se náhle proměnila ve změť zpomalených akrobatů spíše než v taneční parket.

Sten byl vděčný za svůj nulogravitační výcvik, zatímco Lisa vypadala zmateně, když s šaty vlajícími někde u pasu prolétla kolem něj. Překulil se ve vzduchu a plaval k ní. Nejprve ji uchopil za kotník, poté postupoval nahoru, až ji držel oběma rukama.

Lisa se vzpamatovala, usmála se a prohodila: „Další bod k dobru".

Sten sice neměl ponětí, o čem mluví, ale rozhodl se uchopit příležitost za pačesy.

Beztížné polibky chutnají zhruba stejně jako ty normální, až na to, že jsou nezvykle vlhké.

Přitom všem Sten koutkem oka pozoroval dění kolem a s pokrčenýma nohama jako delfín a čekal. Vtom kolem proplouvala nějaká zmatená matrona.

Sten se od ní odrazil a nasměroval tak sebe i Lisu k zemi. Dopadli těsně na okraj gravitačního pole, takže se Stenovi podařilo v piruetě vyhodit Hainesovou na normální gravitační podlahu. Ona na oplátku vytáhla z McLeanova pole jeho.

„Pěkné party," vydoloval ze sebe Sten.

„Hmm," přitakala Lisa. „Takže tebe dostává do varu nulové g, kapitáne?"

„Nezdá se ti, že heterosexuální láska užívá velmi podivné inkarnace?" špitl Marr, když sledoval Stenův a Lisin pomalý oblouk.

„Slovo, které hledáš, je preambule - přede hry," opravil jej Senn. „Necháme si ty dva na později?"

„Klidně. Měli bychom je vzít pod svá křídla - ach, sire Hakone! Je nám ctí!"

Hakone se k nim nepozorovaně přiblížil. Upíjel ze své poloprázdné sklenky.

„Smím jako čestný host komentovat dosavadní vývoj večírku?"

Senn otevřel černé vodnaté oči v předstíraném údivu. „Něco snad není v pořádku?"

„Vzhledem k tomu, že to má být party na mou počest," spustil Hakone, „nacházím tu příliš mnoho lidí, kteří by mé kosti nejraději použili jako zubní párátka."

„Pozvánky jsme rozesílali ještě před recenzí vašeho posledního díla, sire Hakone," řekl Marr. „Nevěděli jsme-"

„Samozřejmě, že ne," prohodil Hakone. „Vy dva nejste z těch, kteří úspěšnost večírku hodnotí podle počtu duelů, které z něj vzejdou."

„Teď urážíte!" sykl Senn.

„Možná," připustil lhostejně Hakone. Vypil obsah své sklenky a z míjejícího tácu si vzal další. „Koneckonců, má představa takové sešlosti je skupina druhů, kteří mají něco společného. V tomto smyslu se evidentně lišíme."

„Ach, odpusťte," uklidňoval jej Marr. „Kdybychom byli tušili, že si přejete posedět se skupinkou bývalých spolubojovníků a v průběhu sdílení lží o dávno minulém mládí se uvést do komatu, byli bychom to zařídili."

Hakone se shovívavě ušklíbl. Spisovatel byl oděn do černých obtažených kalhot a volné blůzy. „Jak jsem již jednou řekl, lišíme se. Mimochodem - je tu jeden muž, kterého bych chtěl poznat."

„My jsme vás někomu nepředstavili? Naše chyba."

„On."

Hakone mávl rukou ke Stenovi, který se ze stavu beztlíže sbíral pomocí plné sklenky.

Marr blýskl okem na Senna. Vypadal zmateně. Poté vzal Hakona za ruku a vedl ho ke Stenovi.

„Kapitáne Stene?"

Sten, který se právě chystal znovu políbit Lisu, rozpoznal své hostitele a díky studiu palácových spisů i čestného hosta.

„Sire Hakone."

„Věříme, že tento mladý muž to dotáhne daleko," řekl Marr. „Toto je kapitán Sten? A?"

„Lisa Hainesová." Jako většina dobrých policistů Lisa věděla, že není dobré každému prozrazovat, kdo je.

Hakone se na ni usmál a následně velmi efektivně vyřadil Lisu, Senna i Marra z konverzace. „Vy řídíte Císařovu osobní stráž, nemám pravdu?"

Sten přikývl.

„To musí být zajímavá práce."

„Je trochu... jiná," řekl Sten neutrálně.

„Jiná? A co jste dělal předtím?"

Stenova minulost v Císařově oddílu Kudlanek samozřejmě nebyla pro veřejnost přípustná. Toto období bylo v jeho složce nahrazeno službou na nějakých vzdálených světech, což stačilo na řadu stužek, které získal za mnohem tajnější a špinavější činy.

„Gardista. Většinou v průkopnických sektorech."

„Je dost neobvyklé," řekl Hakone, „aby byl někdo tak mladý jako vy - a to nemyslím zle - vybrán do tak vysoké funkce."

„Myslím, že potřebují někoho, kdo bude schopný lézt nahoru a dolů po palácových schodech, aniž by mu selhalo srdce."

„Máte nějakého patrona," pokračoval Hakone.

„Promiňte, nerozumím?"

„Ale to nic. Kapitáne, smím se vás na něco otevřeně zeptat?"

„Ano, pane."

„Z vašich stuh je vidno, že jste zkušený v boji. A nyní jste se ocitl zde: V srdci Říše. Líbí se vám, co zde vidíte?"

„Nerozumím vám."

„Předpokládám, že jako každým z nás jste vstoupil do služby s nějakým očekáváním. Čekali jste, že budete sloužit dobré věci."

„To asi ano." Sten věděl velmi dobře, proč vstoupil do armády - aby se dostal z pekla továrního světa Vulkánu a zachránil si tak holý život.

„Když se rozhlédnete kolem sebe" - Hakone mávl rukou směrem k ošperkovaným návštěvníkům, kteří se na večírku sešli- „splňuje to vaše dřívější očekávání?"

Sten nepohnul ani brvou.

„Nepřipadá vám to všechno tak trochu dekadentní?"

Ani náhodou, měla zaznít Stenova odpověď. Zvláště když člověk pochází ze světa, kde jsou chlapci i dívky bráni již ve třech až čtyřech letech do otroctví. Ale momentálně nebylo vhodné říci to nahlas. „Promiňte moji nechápavost, sire Hakone," odpověděl pokorně Sten, „ale na světě, z něhož pocházím, jsou *zvířata* normálními sexuálními partnery."

Hakonova tvář zrudla odpořem, ale vzápětí mu to došlo. „Vy žertujete, kapitáne."

„Ne příliš úspěšně."

„Čtete?"

„Když mám čas."

„Příště si o tom třeba pohovoříme podrobněji. Prozatím bych vám však rád poslal některé z mých děl. Přijmete je v paláci?"

Sten přitakal. Hakone se společensky uklonil a odešel. Sten se za ním díval. Otázka: Co přimělo čestného hosta, aby jej vyhledal? A zkoušel na něj nějaké finty? Večírek přinášel stále více překvapení.

Party končilo naprostým útlumem. Proměnilo se v masu jednotlivců vymlouvajících se na jiné povinnosti. Sten s Lisou, kteří nebyli ve zvyklostech vyšší společnosti Původního světa příliš zběhlí, zůstali jako jedni z posledních, kteří se zdvořile omluvili a chystali se odejít.

Marr je však chytil dříve, než stačili vstoupit do pneuvýťahu ke svým saním. „Večírek ještě neskončil, drazí," volal. „Ještě je moc brzy."

Zaklesl se jim do rukou a vlácel je davem zpět. Sten měl všechny smysly ve střehu - vojáci se stejně jako kočky neohlížejí. V Lisiných prstech ucítil stejné napětí. To jej nějakým způsobem uklidnilo a najednou mu připadala velmi blízká. Bylo to jakési sdílení nedůvěry. „Opravdu, Marre," ohradil se Sten. „Musíme už jít. Oba jdeme zítra do služby a opravdu nemáme čas na-"

Marr jej zarazil úšklebkem. „Jak sami říkáte, do hajzlu se službou. A co se týče času - to je jen pojem, který vědci používají proto, aby se všechno nedělo najednou."

Dál je táhl ven z davu a do dlouhé, žlutě pulzující chodby. Sten opět zaváhal, ale potom znovu ucítil napětí v Lisiných prstech, které jej táhly dál. Zašli za roh a okamžitě se dostali na trojbarevné rozcestí, odkud různými směry vedly tunely. Marr je postrčil doleva -do toho modrého - a Sten z napětí v jeho packách poznal, že se pohybují směrem nahoru.

„Senn a já jsme vás celý večer pozorovali," řekl Marr. „Necítíte se tu ve své kůži, co?"

„Promiňte," omlouval se Sten, „ale nejsem příliš zvyklý na-

Marr jen mávl rukou. „Nebudte bláhový. Naše sešlosti nejsou o společenských zdvořilostech. Lidé si vlastně spíš oceňují to, že jim poskytujeme pravý opak."

„Ach, bože," povzdychla si Lisa. „Já věděla, že to zvořu." Sklopila zrak a pohlédla na chmýří svých šatů. „Vy skrz to vidíte, nemám pravdu? Já věděla, že jsem si měla vzít něco-"

Sten si ji přitáhl k sobě, aby ji umlčel.

„Myslím, že se nám pokouší sdělit něco jiného," řekl.

Marr je táhl dál zdánlivě ignoruje jejich nejistotu. Proběhli kolem pokojů zářících oslnivými barvami nebo potemnělými do neuvěřitelných odstínů tmy. Byli už téměř na horním podlaží - v galerii - a ačkoliv si to oba hosté neuvědomovali, každá místnost zde představovala velké jmění v uměleckých dílech. Vycházely z nich vůně a zvuky, lákaly je, škádliily, ale Marr je neústupně vlekl dál a souvisle něco blekotal.

„Tohle je něco extra," uvědomil si Sten Marrova slova. „Něco, čemu můžete porozumět jenom vy dva. Uvidíte - sami uvidíte - proč jsme si se Sennem postavili domov právě tady."

Chodba se náhle rozvinula v otevřené prostranství a Sten ucítil jemný, parfémovaný vánek.

„Vidíte," řekl Marr. „Vidíte," mával kolem sebe malou chlupatou tlapkou.

Stáli na místě, které se dalo nejsnáze popsat jako zahrada na střeše. Podivné a exotické rostliny se k nim nakláněly a mazlivě zahalovaly jejich těla... cože? Lisa se trochu ustrašeně přitiskla ke Stenovi.

„Tudy," pobídl je Marr.

A oba ho následovali po tmavé, klikaté cestičce. Bylo to jako procházet řadou bublin. Vůně a parfémované světlo se linuly ze všech stran, až nakonec explodovaly do jiné rozkoše. Možná zvuk, nebo kombinace zvuku a světla a lechtivého chvění. Sten ucítil, jak se Lisino tělo v jeho náručí uvolnilo.

Potom se houslové křivky napjaly a ztuhly. Sten už vnímal pouze její oblé boky. Marr mluvil a mluvil, ale Sten se díval někam nahoru.

„Děje se to pouze třikrát do roka," říkal Marr.

„Umělecké dílo, které může být pouze spatřeno, avšak nikdy zakoupeno." Ukázal na trpytivou skleněnou kopuli, která zahradu oddělovala od zbytku světa.

Sten viděl vrcholky hor osvětlené měsícem, jak se vzpínají k chrámu oblohy. Přešlápl a ucítil, že se nohou otřel o nějakou květinu. Ozvalo se tiché zasyčení parfému a ucítil, že mu Lisino tělo rozpaluje kůži na všech místech, na kterých se ho dotýká.

„Dívejte se," řekl Marr.

A Sten s Lisou se dívali. Ostrý skalní útes přímo pod měsícem náhle potemněl. Byl stále tmavší a tmavší, dokud se neproměnil v zauzlený pulzující míč.

„Počkejte," mumlal Marr. „Počkejte... počkejte."

A vtom černý míč explodoval. Bezhluchá fujavice mraků se zformovala do uhlově černých vírů na pozadí měsíční záře Původního světa. Z mraků se stávaly trychtýře, které se hnaly údolím a na jeho vzdáleném konci se vrhaly na hory.

Sten s Lisou už to ale neviděli. Protože jediné, na co se dívali, byl široký otevřený trychtýř, který se mihotal ve světle noční oblohy.

Vše skončilo velmi klidně a tiše. Sten najednou zjistil, že drží Lisu v náručí. Dóm nad nimi potemněl. Zahrada pod nimi byla však měkoučká jako stín. Pohlédl Lise do tváře, do nejasného světlého kruhu někde před svýma očima. „Já..."

Lisa mu přiložila prst na ústa. „Psst," špitla.

Přitiskl ji blíž a ucítil, jak něco zaševalilo a tráva ještě více změkla...

Marr a Senn pozorovali milence, jak se objímají pod kopulí. Přitulili se k sobě v posteli, když zaslechli Lisino jemné „psst".

Senn se obrátil k Marrovi a přitáhl si ho blíž. „Existuje jen jediná věc, která je krásnější než nová láska," řekl.

Marr dlaní zmáčkl vypínač a vidobrazovka uctivě zhasnula. Naklonil se nad Senna. „Stará láska," dodal. „Hodně stará láska."

Když Sten Lisu pevně sevřel v objetí, ve tmě ucítil, jak velmi nepolicejně zrudla. Ruka na jeho hrudi jej jemně odsunula a Sten pozoroval, jak třpytivě bílé šaty padají na zem. Potom už vnímal jen Lisu.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

„TY NESCHOPNEJ IDIOTE," sykla Lisa na mrtvolu. Sten měl dojem, že kdyby tu s nimi nebyl spindarský tech, ještě by ji párkrát nakopla.

Bývalý náčelník taktické jednotky Kreuger na ně cenil zuby, zčernalé, mrchožrouty ohlodané rty stažené až přes dásně. Jeho utržená a napůl snědená ruka ležela asi pět metrů od těla na okraji útesu.

„Vy lidé pěstujete velmi neobvyklé sporty," zamumlal Spilsbury a jeho náhradní paže rychle ťukaly do malé počítačové klávesnice. „Jak můžete mít potěšení z pronásledování a zabíjení ostatních bytostí? Nepochopitelné. Zcela nepochopitelné."

„Některé z nich jsou docela chutné," nabídl vysvětlení Sten.

„Příčina smrti?" zeptala se Hainesová. Na filosofickou debatu neměla nejmenší náladu. Telefonát naštěstí nepřišel v rozhodující chvíli, ale dost brzy ráno, právě když se Sten s Lisou probrali natolik, aby se o sebe začali znovu zajímat.

„Nehoda při lovu. Našli jsme vstupní ránu charakteristickou pro zásah projektilovou zbraní.

Plus - a to vás potěší, poručíku - žádné zranění po výstupu kulky. Předpokládám tedy, že projektil zůstal v těle.

Za chvíli ji pro vás jeden z mých potomků vyjme. Příčina smrti podle mé teorie nehodu při lovu vylučuje."

„To je mi náhoda," řekla Hainesová. Spilsburyho počítač zarachotil a spindar podal policistce vytisknutou stránku.

„Doba úmrtí... doba úmrtí. Tady." Hainesová se v duchu vracela zpět v čase. „Jeden cyklus před výbuchem."

„Plus mínus tři hodiny," podotkl Spilsbury. „Přesný čas bude k dispozici za chvíli."

Hainesová chtěla ještě něco dodat, ale Sten jí dal znamení, aby to neříkala před techem. Poodešli spolu k okraji útesu.

„Jak už jste řekla, poručíku. Je to opravdu příliš velká náhoda."

Vzhledem k tomu, že se Hainesové stalo něco podobného poprvé v životě, až doposud se podívovala, jaké to asi je pracovat s někým, s kým spala. Usoudila, že Stenův návrat k formální komunikaci byl pravděpodobně nejrozumnější. „My policajti na náhody nevěříme," řekla.

„Já také ne." Sten se pokoušel udržet své teorie na uzdě. Náhody se sice *dějí* - ale jen velmi náhodně.

Spilsbury se k nim dopotácel a podával jim nějakou obálku. „Zde je ten projektil."

Sten si obálku vzal. Kulka byla evidentně vyrobená z poměrně měkkého kovu; jeho hrot se rozplácl do tvaru hříbu, že byl na špici dvakrát tak široký jako na konci.

„Nemohu identifikovat kalibr," pokračoval Spilsbury, „ale skutečně jde o projektil, jaký se používá k lovu.

Ze vstupní rány je možno usuzovat, že oběť se otočila dolů z kopce těsně předtím, než ji kulka zasáhla.

Vy lidé máte smůlu, že máte narozdíl od moudře zkonstruovaných bytostí tak měkkou pokožku."

„Jo.. Ztracená škoda," dal mu za pravdu Sten. „Poručíku, nemáte tušení, jací tvorové se v této rezervaci loví?"

„Nebezpečná zvěř."

„Například?"

„Zavolám na ředitelství rezervace." Začala se zaobírat mluvítkem na opasku.

Sten se hryzal do spodního rtu. Hainesová se otočila se sluchátkem u ucha a začala

opakovat seznam lovné zvěře, která se v rezervaci nachází. Dvakrát nebo třikrát se Sten musel na dané zvíře blíže dotázat. Lisa s výčtem skončila a chvíli čekala. Sten na ni kývl, a tak přerušila spojení.

„Nebezpečná zvířata," zopakoval. „Všechna zkonstruovaná tak, aby byla hodně odolná."

Lisa vypadala zmateně.

„Odolná tak, jak o tom právě mluvil tech. Chlupatá, šupinatá, krunýřovitá nebo cokoliv podobného. Stvoření, která není snadné zabít."

Hainesová ještě stále nechápala.

„Když se budete pokoušet ulovit něco velkého a zlého, zvláště pak, když to má místo kůže brnění, použijete velkou kulku," ochotně vysvětloval Sten. Za své kariéry u Kudlanek se často setkal s podobně velkými a houževnatými nestvůrami, které musel skolit. „Velká kulka," pokračoval Sten, „vyrobená z nějaké těžké, tvrdé slitiny. Nebudete přece chtít, aby se kulka rozplácla, když narazí do krunýře."

Lisa si od Stena vzala obálku. „Takže vy byste na to měkkou kulkou, jako je tahle, nešel. Vyjma případu, že byste lovil zvíře s pěkně měkkou kůží."

„Jako třeba člověka," dodal Sten.

„To se mi nelíbí, kapitáne. Začíná to pěkně zapáchat.."

Sten mohl pouze souhlasit.

„Víte, co mi šéfové řeknou," pokračovala Hainesová, „až jim oznámím, že taktický náčelník Kreuger byl do celého komplotu zapleten? Že nasadil taktické komando s vědomím, co se má v dané lokalitě stát -a potom dostal zapláceno ránou do hrudi?"

Sten se na ni díval a věděl, že to není to nejdůležitější, čeho se sličná detektivka z oddělení vražd obává. Jestliže v tom byl zainteresovaný jeden vysoký policejní důstojník, byl opravdu jediný?

„Něco mi říká, že v tom pojede víc než jedna velká ryba," nadhodil Sten.

„Sakra, sakra, sakra. Pojďme se tam vrátit, kapitáne, ať zjistíme, čím dalším si ještě můžeme zkazit den."

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

„DYNSMAN JE NÁŠ šílený útočník," prohlásila zachmuřeně Lisa.

Sten se divil, proč neprojevuje ani trochu radosti, ale to bylo méně důležité než se ujistit, že policejní identifikace je správná. Věděl, že než aby Císaři podával nepřesné hlášení, bylo by lepší nepodávat mu žádné. „Pracujeme na nejpravděpodobnějším podezřelém, nebo na toho blba máme důkazy?"

„Nikomu není nic dokázáno, dokud se nepřizná. Ale nevím, kdo jiný než Dynsman by mohl být pro tuto zakázku nominován. Dodatek: Je to jediný profesionální detonátor na Původním světě, o němž momentálně nemáme žádné informace."

„Jak se získávají informace o šílených pumových útočnících?" zeptal se zvědavě Sten.

„Lidé, kteří se živí vyhazováním objektů do povětří jsou námi poměrně pečlivě sledováni," vysvětlila Hainesová. „A vzhledem k tomu, že mají tendenci sami sebe eliminovat, není jich tolik."

„Předpokládáme tedy, že útočník byl rodilý Původnosvět'an?"

„Někde začít musíme - a navíc během posledního roku na Původní svět nepřišel žádný mimosvět'an, který by tímto způsobem platil nájem."

„Pokračujte."

„Náš Dynsman se specializuje na pojišťovací práce. Používá vojenské výbušniny."

„Ten, kdo položil bombu do Covenanteru, také použil vojenský materiál."

„A za druhé, ten šašek nebyl nikdy v životě mimo Původní svět. Několik cyklů předtím, než byl Alain rozmaširován," pokračovala Hainesová, „se Dynsman až po uši topil v dluzích."

Potom najednou všechny dluhy s lichváři srovnal. Tahal se s Psaurý - netřeba se ptát: Jsou to bezvýznamní ještěři a ještě bezvýznamnější podrazáci.

Všechno platil a sliboval, že přijdou ještě větší pitky.

A najednou začal obcházet všechny desetiprocentáře v Sowardu. Vzhledem k tomu, že jim nedávno zaplatil, měl u nich dobrý kredit.

Potom zmizel."

Sten probíral všechny informace, které mu Lisa dala. Přemítal a kráčel k zábradlí jejího „hausbótu", aby se podíval na les pod ním.

Protože na Původním světě vládli nedostatek bytů a všechny byly pod přísnou kontrolou, vyvinuly se některé velmi progresivní způsoby bydlení. V jednom takovém bytě žila i Lisa. Její domácí jí pronajal les, který byl oficiálně neobyvatelný. Nikdo však nemluvil o prostoru nad ním, takže nájemníci mohli používat velké hausbóty s McLeanovými generátory, které kotvily nad lesem. Byly zbudovány v různých stylech a draze pronajímány. Jejich obyvatelé zde měli dostatečné soukromí a vyjma větrných dnů i pohodlí.

Interiér Lisina hausbótu tvořila jedna velká místnost s kuchyní a osvěžovnou umístěnými v oddělené části zádi. Lisa měla v místnosti pohyblivé zástěny, takže si ji mohla s minimálním úsilím podle libosti přestavět, kdykoliv měla volné odpoledne.

Nábytek se skládal ze statických nástěnných věšáků pestrých barev, nízkých stolků a polštářů, které sloužily jako křesla, pohovky i postele.

Sten by tam klidně mohl bydlet, aniž by se cokoliv muselo přestavovat. Vrátil se zpět k tématu. „Máš ještě něco víc," spustil již mnohem intimněji.

„Hmm. Ten Dynsman šel do přístavu a sejmul tam hlídače, který nějakému boháči hlídal jachtu. O dvě minuty později s jachtou odrazil."

„Kde se Dynsman naučil ovládat kosmická plavidla?"

„Už jsi asi moc dlouho v armádě. Jachty se staví pro naprosté bezmozečníky. Stačí

strčit do počítače kurzovou kartu a všechno ostatní obstará loď. Takže loď udělala všechno ostatní a Dynsman opustil Původní svět."

"No to je bezvadný."

"Jo. Máme dostat další informace. Včetně toho, kam Dynsman zamířil."

"Tak proč ty chmury?" otázal se Sten.

"Chmuřím, protože jsem zjistila něco opravdu hrozného. Jde o minulost, Stene. Když jsem přišla na vraždy, myslela jsem, že se mi někdy bude hodit složka, do níž se nikdo nemůže dostat. A tak jsem si dala do počítače kód. A abych byla opravdu krytá, pro případ, že někdo kód rozloží, jsem tam nastražila past. Kdyby někdo vlezl do mých spisů, alespoň bych se dozvěděla, že k tomu došlo."

"Sakra," zaklel Sten v očekávání, co přijde. Začal přecházet po místnosti.

"Nalej mi taky, prosím tě. Ano. Někdo se dostal do mého počítače. Někdo teď ví o všem, co mám."

Hainesová do sebe kopla sklenku.

"A co je horší, zlato. Pokusila jsem se vetřelce vystopovat: Ten kdo se dostal do mých akt, je uvnitř imperiálního paláce!"

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

„MYSLÍM, že tohle nemám zapotřebí," prohlásil Císař poměrně klidně.

„Ne, pane," souhlasil Sten.

„Gratuluji vám, kapitáne. Odvádíte výbornou práci. Šíleně mě štve, že jsem vás tím pověřil."

„Ano, pane."

„Pokračujte," dodal Císař. „Vidím vám na očích, že máte něco horšího, než že máme v paláci krysu."

„Ano, pane. Ten Dynsman odletěl s jachtou, až kam ho doneslo palivo, a poté loď opustil."

„Máte nějakou stopu?"

„Zpráva poručíka Hainesové říká, že Dynsman se rovnou v přístavu upsal na potulnou nákladní loď - byl to Holister - a letěl dál."

„Jak tam proboha mohl dostat místo? Neříkal jste, že by ten vůl měl nějaké hlubokovesmírné zkušenosti."

„Žádné nemá. Ale ta loď si podle Lloydse nemohla příliš vybírat. Veze vysokovýtěžková paliva."

„Aha. Pokračujte."

„Konečná a jediná stanice zmíněného transportéru bylo Heath, pane."

„Vy ale umíte potěšit, kapitáne Stene."

Heath bylo hlavní město Tahnských světů.

„Pil jste, kapitáne?"

„Ne, pane. Ještě ne."

„Raději bychom se do toho měli pustit." Císař nalil dvě sklenky devadesátiprocentního alkoholu a tu svoji okamžitě vypil.

„Kapitáne, nyní budete svědkem typických logických dedukcí Věčného Císaře. Buďto (za A) jsou Tanhové odpovědni za Alainovu smrt," - Císařův tón se změnil - „plus za smrt několika... dalších a řídí všechny operace, nebo (za B) se z celé věci klube to nejzapeklitější spiknutí hvězdokup."

„Ano, pane. Ale nevím."

„Opravdu mi hodně pomáháte. Výborně, kapitáne, výborně. Nalijte další a připravte se na mé rozkazy."

Začnu s předpokladem, že vám mohu věřit. Jste příliš mladý, a příliš krátce ve funkci, abyste byl do současného dění nějak zapleten.

Gurkhům také věřím. Mimochodem, jak si vede váš subudar-major? Jmenuje se Limbu, jestli se nemýlím?"

„Není lepšího, pane."

„Chci abyste mu předal velení ochranky. Jste přeřazen. Nyní budu velmi specifický, protože si vzpomínám, že když jste byl u Kudlanek, občas jste si... poněkud volněji vykládal rozkazy. Pojedete hledat toho Dynsmana; přivezete mi ho netknutého; musí být schopen odpovědět na jakoukoliv otázku, kterou mu budu chtít položit."

Netoužím po žádné mstě, chci jen ty zatracené odpovědi, kapitáne. Je vám to jasné?"

„Ano, pane." Sten si přiložil sklenku ke rtům. „Budu potřebovat nějakou oporu, Vaše Výsosti."

„Kapitáne Stene, promyslete si své operační požadavky. Dostanete každou blbost, na kterou si vzpomenete, včetně celé divize gardy, když to pomůže."

Chci toho Dynsmana mít!"

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

PORTÁL SE za Tarpym zasunul. Reflexivně se pohnul, aby stál zády ke zdi, zatímco si jeho oči zvykaly na přitmě. Rozšířily se mu zorničky a nyní už viděl světelné skvrny, kterými byly hvězdy a vesmírné lodě.

Scéna v hemisférické síni se změnila a přišel den, jak se přiblížilo jedno ze sluncí a imperiální výsadková jednotka visela mezi ním a nějakou větší tečkou, což byla planeta.

Nad tím vším se vysunulo černé rameno s ovládacím křeslem síně a Tarpy v sedadle rozeznal Hakonovu postavu.

Scéna se opět pohnula a bitevní loď i útočné transportéry přelétaly nad povrchem planety, která se rozkládala od jedné strany síně ke druhé. Taktické letouny svištěly nahoru dolů, zatímco se na ně směřovaly vzdálené satelity.

Pět bitevních lodí se oddělilo od hlavní letky a motory Yukawa je poháněly k pólu planety a transportéry se začaly připravovat na přistání.

Tarpy si v hlavě procházel všechny bitvy, potom mu svitlo a on se uchichtl. Samozřejmě. Saragossa.

Nikdy nepochopil, proč se většina vojáků nedokáže odpoutat od vlastní minulosti. Pro něj osobně bitvy, v nichž bojoval, neznamenalý vůbec nic. Jediné, co mu dávaly, bylo povýšení, možná vyznamenání a to skrývané uspokojení z bezprostředního zabíjení.

Saragossa. Z Tarpého pohledu to byla bitva nejen dávno prohraná, ale i bitva, v níž nikdy nemohl zvítězit. Hakonovy pokusy získat nějakého spojence nedopadalo na úrodnou půdu, ale Tarpy je nějak přestál. Nikdy se neptal proč, dokud mu dotýčný platil. Vytáhl doutník a aniž by se pokoušel zakrývat oheň, zapálil jeho špičku.

Hakone zahlédl na displeji před sebou odraz záblesku a i s budkou se otočil na rameni. „Ach. To jste vy?“

Tarpy se ani neobtěžoval odpovídat. Takovými hloupostmi se nehodlal zabývat - žádný z Hakonových služebníků neměl povolení ke vstupu do bitevní síně. Takže kdokoliv, kdo se uvnitř ocitl, musel být někdo, kdo je očekáván.

Dlouhé rameno se sneslo dolů a zastavilo se v úrovni podlahy vstupního koridoru síně. Hakone vystoupil, došel k Tarpymu a dlaní opsal ve vzduchu úplný kruh. „Bitva“ nad nimi utichla a v síni se rozsvítila světla. „Císař nás ušetřil zbytečného hledání,“ oznámil Hakone. „Máme stopu atentátníka, kterého náš společník použil.“

Z náprsní kapsy své kombinézy vytáhl hrst kartiček a podal je Tarpymu. „Ten člověk pláchl na Tahnské světy,“ dodal.

Tarpy se pousmál. „Musel tam mít potíže s přistáním.“

„Máte veškeré informace, které potřebujete. Jestli si přejete, můžete si s sebou vzít několik našich dezertérů z řad pretoriánů jako posilu.“

„Záleží na tom, jak to provedu?“

„Vůbec ne. Je to bezvýznamný zločinec, uvržený do velmi násilné společnosti. Nikdo se nebude na nic ptát.“

Tarpy zmáčkl spínač a portál síně se otevřel.

„Mimochoodem - jde po něm také jeden Císařův člověk.“

„Měl bych si s ním dělat starost?“

„Ne. Je naprosto bezvýznamný - nějaký kapitán Sten. Setkal jsem se s ním. Na imperiálního vojáka docela břídl.“

„Ale kdyby se přiblížil?“

Hakone pokrčil rameny. „V sázce je mnohem víc, než život jednoho imperiálního pěšáka, Tarpy.“

Tarpy prošel vchodem, dotekem dlaně jej zavřel a byl pryč.

KNIHA TŘETÍ

MOUTON

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

SERŽANT MAJOR ALEX Kilgour z detašovaného velitelství oddílu Kudlanek, mateřské jednotky Imperiální gardy, pohlédl na svoji fialovozelenou volnou košili i kalhoty a poté přes dlážděnou ulici na školní dvůr. Na dvoře postarší tahnský důstojník cvičil osmileté chlapce se zbraní. Když dáš děckám kopí dřív, než začne válka, pomyslel si trpce, nikdy nevíš, jestli se vůbec dožijou bojů.

Provádění povelů pochodem vchod a čelem vzad, které pozoroval, na Alexově současném žebříčku nepříjemností nestálo příliš vysoko. Byly mnohé další. Jak tak čekal na Stena, všechny si je v klidu probral.

Skutečnost, že byl převelen na jinou službu, mu nijak nevadila. V duchu však Alex musel zvážit jisté morální hledisko. Strávil dost času u Kudlanek na to, aby si uvědomil, že dříve nebo později se každý hodinový strojek zastaví. V poslední době si Alex všímal, že jeho osobní strojek zpomaluje.

Ale to není ten hlavní důvod, zuřivě protestoval sám pro sebe. Vstoupil jsem do gardy jako voják, pokračoval. A teď jsem najednou na nějakém podivném světě oblečený za kuplíře. Jednoho krásného století, sliboval si Alex, pravděpodobně až půjdu do důchodu, vyložím svému Císaři celý příběh. Chudák nemá ani tušení.

Heath, hlavní město Tahnských světů bylo velmi podivné. Alex a Sten do něj vstoupili v přestrojení. Kilgour se však převleku vehementně bránil - Sten si sesumíroval, že evidentních pasáků se nikdo nebude ptát na skutečný účel jejich cesty.

Navzdory Alexovým očekáváním po mnoha podobných výletech do bizarních kultur se Heath ukázalo jako něco mnohem víc.

Tahnská kultura sestávala z pevně rozvrstvených subkultur. Na vrcholu byli váleční lordi, dědiční politici vůdci. Pod ně spadali velitelé, taktičtí vůdci a bojovníci. Potom kupecká vrstva a nakonec rolníci. Rolníci dělali všechnu špinavou práci, od nošení oštěpů v rozrůstající se tahnské armádě až po zemědělské a posluhovačské práce.

To mě ale vůbec netrápí, pomyslel si Alex. Těm prašivejm balíkům je stejně úplně fuk, že dělají sluhy. Před nějakými tisíci lety by byl z Alexe Kilgoura docela dobrý revolucionář.

A nejen to, pokračoval, to jejich jídlo vůbec neodpovídá požadavkům civilizovaného těla. Mořský plevel, jídlo z potvor, co pobíhají po mořském dně. Karbohydráty pěstované ve sračkách určitě nejsou správnou stravou pro člověka, pomyslel si a říhl.

Alex byl však povaha, která se ve svých úvahách netopí dlouho, a tak se utěšoval alespoň tím, že tahnský alk a pivo byly silné a volně dostupné, když vtom Sten dosedl vedle něj.

„To tě maměnka pěkně vohákla," poznamenal. Stenův oblek byl dokonce ještě křiklavější - což v heathském podsvětí znamenalo, že byl méně nápadný než Alexův. Měl na sobě oranžovočerně pruhovanou halenu ke kolenům a pod ní černé punčochové kalhoty. Mezi jedinci lovicími ve vodách světa prostituce to byl poslední výkřik módy.

Sten na Alexovu poznámku zareagoval pouze vzdechem. I on se díval na nádvoří školy. Tahnský bojovník zpozoroval nějakou chybu ve výkonu jednoho z dětí a systematicky ho ponižoval před ostatními žáky. Sten pokynul hlavou a oba muži zamířili do čtvrti rudých luceren, kde byli ubytováni.

„Tak našels toho šílenýho bombardáka?" zeptal se Kilgour.

„Jo."

„Ajajaj, Steníku, radši mi to ani neříkej. Čuju, že to bude horší, než sem si myslel."

„Dokonce ještě horší," spustil Sten vztekle. „Ten vylízanej idiot to udělal znovu."

Lee Dynsman byl opravdu idiot. Jakmile vystoupil z lodi na Heath, našel si úkryt, něco k pití, ženu a jídlo, což ho stálo všechny zbývající kredity, a tak vypustil do podsvětí zprávu,

že je expert na kladení náloží a že je kdykoliv k dispozici. Okamžitě jej kontaktoval nějaký malý gang s velkými ambicemi. Chtěli po něm, aby vyhodil do povětří trezor tahnského kreditového skladu. Snad poprvé v Dynsmanově kariéře byla zakázka provedena zcela bezchybně. Mohutná železobetonová zeď se rozpadla na suť. Členové gangu shrábli lup, vzali Dynsmana do svého úkrytu a oslavně jej opili do bezvědomí. A jelikož si dobře uvědomovali, že tahnská „policie“ (vlastně polovojenská jednotka na zvláštní úkoly, hned druhá po armádě) potřebuje viníka, Dynsmana práskli.

„Takže náš hošík je teď za mřížema," odtušil Alex.

„Je to ještě horší."

„Ej, hochu, hochu. Už mi to nedělej horší. Víš Stene, když jsem řídil muzeum, uvažoval jsem o odchodu. Hrad mé matky v provincii Ross Gallen stojí na nejkrásnějším místě na planetě Edinburghu. A pod hradem se skví půvabný jezírko, jezero Owen. Měl sem tam ject a nemusel bych tu trčet mezi barbarama."

„Sklapni, už prosím tě." Sten neměl na Alexovy výlevy náladu. „Dynsman není ve vězení," pokračoval. „Ten blb byl převezen jinam."

„Ajajaj." Alex pochopil.

„Já věděl, že to pochopíš, ty uprchlíku z klanu zločinců. Byl transportován na podělanou vězeňskou planetu."

„Potřebuju se něčeho napít."

„Ale pořádně," souhlasil Sten. „Abychom si v hlavě srovnali, jak oznámíme Císaři, že neexistuje způsob, jakým by bylo možné dostat Dynsmana z nejhorší trestnice na Tahnských světech."

Alex zachránil celý den tím, že spatřil bar, který právě otevíral. Oba muži udělali rychlou otočku a zapluli dovnitř.

KAPITOLA DVACÁTÁ

TARPY Dynsmana také vystopoval. Finta, s jejíž pomocí na Heath pronikl, byla skoro stejně mazaná jako ta Stenova. On a pět jeho pretoriánských dezertérů se do Tahnských světů vypravili jako putovní tým zápasníků. Vzhledem k tomu, že přijeli neohlášeni, měli jen velmi málo představení, což jim ponechávalo dostatek času ke hledání zmizelého Dynsmana.

Tarpy kroužil šálkem čaje ve své ruce a mrzelo jej, že si nemůže připít něčím mnohem silnějším. Měl však své zásady - absolutní zásady, které mu již téměř pětasedmdesát let pomáhaly přežít a které ještě nikdy neporušil. Jedním z nich byl naprostý zákaz používat při akci prostředky pozměňující stav vědomí.

Vyhltl zbytek čaje a pokynul svému nohsledovi, bývalému desátníkovi Mikovi, aby hovořil dále.

Milr pokračoval a teplo, které se Tarpymu rozlévalo po těle, nebylo zdaleka způsobeno pouze horkým čajem.

Jen zřídkakdy dostával zakázku, která nevyžadovala násilí, pot a spoustu krve. Ta současná však prokazovala všechny znaky toho, že bude jednoduchá, bezbolestná a velmi dobře placená. Tarpy si prohlédl spis o vězeňské planetě. Prehominidní, všichni vězni jsou doživotní odsouzenci. Průměrná předpokládaná životnost vězňů - pět let, místních. Počet úteků - nula.

Narozdíl od většiny lidí, kteří se živí zabíjením, Tarpy věřil ve staré rčení - Zabíjej bez potěchy. Sám toto rčení dovedl ještě o krok výš - nezabíjej, pokud to není třeba.

Naděje na Dynsmanův návrat do imperiálních světů byla téměř nulová. Tihle lidé, pomyslel si Tarpy, pobíhají po světě, kujou nějaké pikle a vůbec si neuvědomují, že o ty, kdo si hrají s ohněm, se bohové vždy postarají.

Tarpy vstal, vytáhl kartičku ze čtečky a přešel k umývadlu hotelového pokoje. Opláchl šálek od čaje, otevřel sekretář a vytáhl láhev čistého alkoholu. Nalil si pohárek a potom, jakoby dodatečně, sklenku pro Milra. Milr ji do sebe kopl, aniž by jej zaráželo neohlášené pozastavení platnosti hlavního pravidla.

Tarpy vyprázdnil svoji sklenku. „Shromáždi tým. Nejbližší možnou lodí se přesuneme zpět na Původní svět.“

Dynsman už nebyl předmětem jejich zájmu, stejně jako ten imperiální důstojník. Tarpy teď spíš přemítal, kolik asi bude muset bývalým pretoriánům zaplatit, aby se necítili podvedeni.

KAPITOLA DUACÁTÁ PRVNÍ

IRONÍÍ Heath bylo, že široká řeka, jež protékala středem hlavního města, byla jediná řeka, která kdy začala hořet.

Hořela celé dny a vážně sežehla přilehlá nábřeží. Ale dokonce ani když požár na zaneřáděném toku ustal, tahnští lordové nepodnikli žádné kroky vedoucí k jeho vyčištění, navzdory hlasitým a pravidelným prohlášením, jak moc milují prostotu přírody. Koneckonců, oni měli překrásné zahrady, kterými se procházeli a v nichž komponovali tahnskou superstylizovanou poezii. Rolníci klidně mohli - a občas tomu tak bylo - jíst splašky.

Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že všechna nádvoří byla odnepaměti fádně stejná, oheň mohl být považován za momentální renovaci města. Ne že by trvalo nějak dlouho, než předchozí jatka znovu ožijí.

Khag byl toho zářným příkladem. Jeho popularita byla dvojnásobná: Nejen že ležel blízko jak vnitrosvětové říční dopravě, tak i vesmírnému přístavu, ale bylo zde k dispozici cokoliv, co bylo nezákonné.

Dva muži u baru sem přesně zapadali - až na ty umouněné šedé uniformy a kalhoty zasunuté do vysokých gumových bot. Byli ozbrojeni, ale to byl v Khagu skoro každý. Své zbraně - omračovací pušky, obušky, bojové nože a plynové spreje - měli zavěšené na kožených opascích Sam Brown. Měli hrubé hlasy a byli hluční, protože byli napůl opilí. Jeden z nich - Keet - zíral na obálku s lístky, která před nimi ležela na stole.

„Poslední den, kolego. Poslední den.“

Jeho komplic Ohlsn přikývl. „Víš, snažil jsem se přijít na to, co je náš problém, Keete.“

„A máme jich jistě spoustu.“

„Tolik zase ne,“ pokračoval Ohlsn. Ocital se v takovém tom stádiu opilosti, kdy se rodí nejlepší nápady, a stále byl dost střízlivý na to, aby alespoň některé z nich dávaly do jisté míry smysl. „Náš hlavní problém je, že nejsme ani ryba, ani rak.“

„To nechápu.“

„Tak pij dál a pochopíš. Už tam trčíme tři planetární roky a co si přejeme ze všeho nejvíc?“

„Vypadnout zpátky na domovskej svět.“

„To je důkaz toho, proč nejsme z bojovnické třídy. Protože to je kravina.“

„Moc chlastáš.“

„Ani náhodou. Podívej se na to. Tam máme moc, nemam pravdu? Kolikrát už jsi někoho klepnul jenom proto, že se ti nelíbil jeho ksicht? Kolikrát ti na dveře cimry zaklepala krasotinka a za každou cenu chtěla dovnitř?“

„To k naší práci přece patří, Ohlsne.“

„To jistě ano. Ale podívej se třeba na nás dva. My jsme rolnická třída, ne? Ale když jsme ve službě, už tři roky se máme líp než jakejkoliv bojovník nebo válečnej lord, kterýho znám.“

„Tohle je nové pověření. Možná to bude nějaká srágora.“

„No tak, chlape. Zamysli se nad tím. Je to stejná práce, jakou děláme už spoustu let - jak bysme si my dva mohli nějak polepšit?“

Keet se nad tím zamyslel. Jak tak rozjímali, najednou zjistili, že jejich litrová karafa kořalky je prázdná.

Přesně na to Sten s Alexem čekali. Seděli u malého stolu asi tři metry za oběma muži. Sten mávl rukou a předem podplacená servírka byla v tu ránu u nich.

„Přineste těm dvěma mužům další rundu,“ řekl Sten, dal jí další kredity a obrátil se ke Kilgourovi.

„Jo jasně," souhlasil Alex s nevyřčenou otázkou. „Tohle sou naši chlapíci."

To už však byla před Keeta a Ohlsna postavena další karafa s alkoholem. Oba se hned ptali servírky, kdo že ji zaplatil. Keet se otočil a zvědavě na ně civěl. Sten s úsměvem pozvedl svůj půllitr na pozdrav. Keet s Ohlsnem se na sebe podívali, vzpomněli si na svůj ztenčující se fond a přistoupili k jejich stolu. Sten s Alexem, oděni jako pasáci, na ně nedělali valný dojem.

„Nerad piju alk od někoho, koho neznám," zavrčel Keet.

„Jsme bratři Campbellové," řekl uhlazeně Alex.

„Jo jasně. Dobře vim, co ste zač."

„V našem oboru se vyplácí investovat do reklamy," vysvětlil Sten. „Když člověk neukáže, že si dívky může dovolit, žádné nesežene."

„Tady se pasáci neuživí," poznamenal Ohlsn. „Přál bych vám vidět, jak tu dopadají."

„Té zkušenosti se hodláme vyvarovat," ujistil je Sten a doplnil jim pohárky.

„Nechte těch řečiček," obořil se na ně Keet. „Dobře víte, kdo sme. Neplatíte nám proto, že se vám líbíme."

„Ne," souhlasil Sten. „Máme problém."

„Ani se nedivím."

„Říkali jsme si, že bychom se s ním měli vypořádat dřív, než se to stane."

„Nechte mě hádat," řekl Keet. „Jedna z vašich štětek byla zavřená, co? A chtějí jí poslat pryč."

„Ten chlap je snad telepat," obrátil se naoko udivený Sten k Alexovi.

„Pravidla snad znáte, ne? Jakmile jednou odjedou, už se nikdy nevrátí. Jedině tuhý. Takže se nás ani nepokoušejte uplácet, abychom vám jí zachránili. Prostě to není možný. A nikdy ani nebylo."

„Nejsme naivní," ohradil se Alex.

„Tak proč nám platíte?"

„Poslyšte, příteli," zastavil ho Sten. „Ona je mnohem hezčí než všechny ženský, který znáš. Ale nebyla dost rychlá. Šla s někým tam odtud." Sten ukázal palcem nahoru, což bylo v Heath univerzální gesto pro jakoukoliv třídu vyšší, než je ta, s níž hovoříte.

„Jeho třetí ženě se to nelíbilo. Mou kamarádku nakonec sebrali za překupnictví."

„Pěkná špína," řekl Keet.

„Vydělávala balíky," povzdychl si Sten. „A tak bych byl rád, kdyby o ni bylo dobře postaráno. Je to jemný typ."

Keet s Ohlsnem na sebe pohlédli.

„Co tedy chcete?"

„Někoho, kdo by se o ni postaral. Nechci, aby s ní bylo špatně zacházeno."

„Chcete, aby ji někdo z nás vzal pod ochranné křídlo?"

„Přesně tak."

„To nedává smysl. Proč vám na ní tak záleží? Vždyť už se nikdy nevrátí."

„Je to investice. Víte, Din má několik dospívajících sester. Jsou ještě krásnější než ona. Říkal jsem si, že když rodina ucítí, že v nás má zastání..."

Ohlsn spokojeně vzdychl. Cítil, že je na koni.

„Dobrá, tedy. Postaráme se o ní. Ale co z toho? Ted? Tady?"

Alex vytáhl z kapsy ruličku tahnských kreditů.

„Sakra," zaklel Keet. „Měli sme vás potkat na začátku dovolený. Tohle nám tam další tři planetární roky bude k ničemu, nemam pravdu?"

„Tak něco navrhněte sami."

Keet zvedl balíček lístků. „Tady stojí, že za osm hodin musíme bejt na palubě lodi. To znamená, že jestli si nás chcete koupit, musíte přijít s něčím, co se dá do té doby stihnout. A to něco nás nesmí zdecimovat. Což znamená, abyste se ani nepokoušeli navrhovat něco ve vaší... režii?"

„Když člověk pije kořalku, začínaj ho napadat docela jiný věci," naznačoval Ohlsn.

Sten vytřeštil oči. „Promiňte, pánové. Asi jsem trochu natvrdlý, že mě to dřív nenapadlo. To není žádný problém.“

„Pane jo,“ dodal Kilgour. „Mohli bysme jim dát jakýkoliv množství peněz. Ale tyhle džentlmeni vypadají, jako že je zajímá něco docela jiného. Co takhle Dininy sestry?“

Keet si olízl rty. „Vy už je máte?“

„Jasně,“ ujistil ho Sten. „Starejm to nevadí. Rozmnožujou se jako ty zatracený k'larfové. Vždycky počkají, až jich mají deset a pak je prodají. Asi měsíc máme dva nové kousky. Teď tak trochu zajíždíme, aby to uměly, jak se patří.“

„Takže jsme domluveni,“ řekl Keet. „Plus ještě pití a jídlo - a zajistíte, abysme byli včas na lodi.“

Všichni čtyři se na sebe zazubili a Sten požádal o další džbán, aby dohodu stvrdili.

Když vyšli ven, Sten na sláném vzduchu okamžitě vystřízlivěl. Měl natolik upito, že vážně zvažoval oběma mužům otevřeně oznámit, co se jim v následující chvíli stane a proč. Namísto toho se ale zařadil půl kroku za Keeta a spustil ruku podél těla. Prohnuté prsty uvolnily sval, který držel nůž v jeho paži a čepel mu spadla do ruky. Kývl na Alexe.

Alex se prudce otočil, máchl rukou a jeho svaly o síle tři g vymrštily pěst na Ohlsnův hrudní koš. Žebra zapraskala a probodla mu srdce.

Ohlsn byl mrtvý. Krev se mu vyřinula z úst dřív, než si to stačil uvědomit.

To Keetova smrt byla mnohem čistější, ale stejně náhlá, když se Stenův nůž zabořil muži do zátylku tak, že mu uťal míchu.

Starý kudlankovský reflex zvítězil. Zachytili padající těla a položili je na dřevěný chodníček.

Mrtvoly byly rychle připraveny o zbraně, uniformy a identifikační balíčky. Z nedaleké hromady Alex vytáhl dva zatěžkané vaky na těla, které si tam předem ukryli, a nacpali do nich mrtvoly.

Několik minut poté, co muži zemřeli, byly jejich mrtvoly v přístavu hozeny do vody, aby se potopily a rychle rozpustily. Stačí deset hodin a pro forenzní experty zbude v pytlích pouze odporná břečka.

Alex sroloval uniformy a strčil si je pod rameno. „Nikdy sem si nemyslel, že si ke všem těm hříchům, který zatěžují můj svědomí,“ přemítal nahlas, „připíšu i znečišťování oceánu.“

„Alexi, pomoz mi,“ naléhal Sten žalostně.

„Minutku, hochu. Minutku. Nejdřív musím zamknout, ne.“ Alex měl v malinkém chudinském bytě, který si pronajali, skutečně napilno. Kilgour strkal identifikační karty, osobní fotografie a podobné věci od Keeta a Ohlsna do jednoho z mála kudlankovských přístrojů, který si s sebou vzali. Stroj zkopíroval identifikační karty a osobní údaje obou originálů pozměnil tak, aby do dokumentů byly implantovány odpovídající tělesné charakteristiky a jejich vlastní fotografie.

„Seržante majore Kilgoure, zase mám vyšší hodnost, zatraceně!“

Poslední fotografie zachycovala Keeta s nějakou lepou ženštinou, která musela být jeho životní láskou. Na nové fotografii už byl však jejím oddaným milencem Sten. Kilgour se rozzářil a zmáčkl tlačítko. Stroj začal vrčet - během několika minut se původní dokumenty v přístroji i jeho vnitřnosti promění v neanalyzovatelný kus plastu. Otočil se, aby zjistil, jaký má Sten problém.

„Nejsem žádná švadlena,“ prohlásil rozhodně. „Já jsem kapitán Imperiální gardy. Neumím šít. Nevím, jak přešít uniformy tak, aby nám sedly. Nedaří se mi to dokonce ani s krejčovským lepidlem a s tímhle podělaným nožem. Zatím se mi jen podařilo slepit si prsty.“

Kilgour se uchichl, nalil si sklenku a smutně si Stena prohlížel.

„Jak se ti proboha povedlo přilípnout si k sobě vobě ruce? To moje maměnka by to

měla natotata."

Než Sten stačil najít nějaký způsob, jak ho uhodit, Alex problém vyřešil tak, že mu na ruce vylil celou sklenku alku, čímž rozpustil lepidlo, s jehož pomocí se Sten poněkud neobratně snažil přesít Keetovu a Ohlsnovu uniformu. Sklenka byla rychle naplněna a podána Stenovi, který ji do sebe bez váhání obrátil.

„Ach," poznamenal moudře Alex, když se Sten přestal dusit a otřel si slzy z očí. „Právě jsi potvrdil jedno starý pořekadlo."

Sten rozzuřeně pohlédl na svého společníka.

„Člověk šije tak, jak pláče."

Sten usoudil, že Kilgour jednoznačně překračuje pravomoci plynoucí z jeho postavení.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

DYNSMANOVY SVALY NAŘÍKALY, jak automaticky zabíral nohama proti olejnatému odporu vody, když se prodíral ustupující vlnou. Byl tu stále nový a ještě se nenaučil využívat neustálého náporu vody k usnadnění chůze. Stejně to bylo v době lastur, kdy den oficiálně končil znamením pobřežní sirény. To musel jen kráčet s příbojem a snažit se udržet rovnováhu. Dynsman s tím stále zápasil. A daň, kterou za to platil, byly bezesné noci strávené v agónii a s křečemi v nohou.

Mořské dno poseté špičatými kameny a jako břitva ostrými lasturami mollsků vše ještě komplikovalo. Nohy mu chránily pouze plastové boty.

„Do hajzlu!“ Špatně došlápl a lastura mu odřízla malý kousek masa. Zastavil se a vlekl se zpět proti vlně. Srdce mu divoce tlouklo, když se vyplašeně rozhlédl. Téměř vnímal, jak se mu z malé odřeniny řine krev. Dynsman pomyslel na všechny ty potvory, které v nalezištích mollsků slídí po krvi, a otřásl se.

Překonal paniku a snažil se zhluboka dýchat. Po obou stranách se čtyřicet dalších věžňů z Dru klidně brodilo příbojem. Pozorně kráčeli vodou a hledali příznačné bublinky vyděšených mollsků.

Dynsman v životě takhle tvrdě nepracoval ani nebyl tak vyděšený. Mnohem raději by zneškodňoval nějakou podezřelou bombu, než pronásledoval lstivé mollsky. Dynsman nebyl moc šikovný, dokonce ani když pracoval s křehkými mechanismy, které dělají *bum*; těch sedm prstů, které mu zbývaly, byly převážně necitlivé, tupé pahýly. Při zbrklosti sobě vlastní přežíval jen díky nesmírnému štěstí.

„Dynsmane!“ ozvalo ze za ním z pobřeží. „Pohni tou svou línou prdelí, nebo si na tebe vyšlápnu.“

Výkřik jej zasáhl jako elektrický šok a Dynsman se dal neohrabaně do pohybu s pístem na mollsky jakžtakž ve střehu.

Jako většina prací na Dru se i ta Dynsmanova týkala nesmírně exotického, drahého a smrtelně nebezpečného produktu. Křehký mollsk byl vyhledávaný a ceněný v mnoha soustavách pro svoji neuvěřitelnou chuť a mytologické afrodiziakální kvality. Byl to mutant pozemského lasturovitého tvora, který obsahoval v průměru kilo vynikajícího masa, chráněného velice ostrou lasturou o průměru zhruba půl metru.

Do této lahodné podoby byl vyšlechtěn v průběhu mnoha staletí. Hlavní problém pro lovce představovala skutečnost, že stejné geny, které zajišťovaly lahodnost, poskytovaly tvorovi i velmi vysokou pohyblivost. Stvoření se zavrtávalo do bahna a mělo rádo chladné moře plné hemžících se korýšů.

Když mollskové žrali, otevřeli lasturu jako vějíř a naváděly jím mikroorganismy do filtračního systému žaludku. Neměli zrak ani hmat, ale své okolí posuzovali vysoce vyvinutým čichovým vnímáním. Což byl jeden z důvodů, proč lovci mollsků pracovali převážně při odlivu. Teorie byla taková, že zápach hnijícího pobřeží zamaskuje pach blížícího se lovce. Ale to jen do chvíle, než se lovec přiblížil na jeden metr. V tom momentě mollsk lovec ucítil, vylekal se a zavrtal se hlouběji do bahna, přičemž za sebou nechal řadu bublinek. A právě tehdy jej lovec mohl polapit. Nebo, v Dynsmanově případě, se o to alespoň pokoušel.

Stejně jako ostatní lovci Dynsman dostal píst na mollsky. Skládal se ze dvou asi metr a půl dlouhých madel spojených velmi ostrými rypadloovitými čelistmi, které se natahovaly na silnou pružinu a měly na sobě pletivo. Píst byl držen ve střehu, zatímco se neohrožený lovec brodil vlnami a pozorně hledal bublinky, jež prozrazovaly zpanikařené mollsky. Zamířil do míst, kde bublinky právě zmizely, spočítal si rozdíl vzniklý lámáním světla, ponořil nástroj do bahna a odjistil pružinu. Potom byl píst na mollsky vytažen na hladinu,

aby z něj vytekla voda a bahno, a mollsk byl vhozen do malého voru taženého za lovcem.

Dynsmanovi tato práce vůbec nešla. Nikdy nedokázal bublinky správně odhadnout a téměř každou druhou směnu převrátil vor, když se brodil ke břehu. To znamenalo, že žil z velmi malých přídělů potravin, protože na Dru věžňovy potravinové příděly a jiný luxus přímo závisely na výkonu. Po necelém měsíci na Dru Dynsmanovi vystupovala žebra nad propadlý žaludek možná pod třicetistupňovým úhlem. Zranění a hladovění ale nebylo to nejhorší, protože kdykoliv něco zpackal, Chetwynd, rabiát, který byl hlavním kápem z řad zločinců, uchopil Dynsmana za šíji a nutil jej dělat něco, čemu Chetwynd říkal „kuře“.

Dynsman opět pomalu vyrazil vpřed, nahmatáváje nohama nezaneřádná místa na mořském dně. Na hladinu se najednou vznesly bublinky a Dynsman zpanikařil. Naslepo zarazil píst do bahna a zmáčkl spoušť. Nahoru vyletěly tisíce bublinek a Dynsman se téměř hystericky rozchechtal, když zatáhl za píst s velkým mollskem skřípnutým v jeho čelistech. Zmáčkl uvolňovací páčku a hodil mollska do člunu. Tak, pomyslel si. Konečně se do toho dostáváš. S velkou dávkou sebedůvěry vykročil vpřed. Ale vtom se mu do mysli znovu vlíznuly ty podivné obavy. Vzpomněl si na všechny ty příběhy, které ve vsi slyšel o bytostech, co na člověka číhají a velmi často útočí v momentě falešné zelenáčské sebedůvěry.

Dynsman tyto útoky ještě nezažil, ale viděl těla, která po takových střetech Chetwynd se svými kumpány vytáhl na břeh. Obecně se povídalo, že v těchto vodách je mnoho, mnoho tvorů, jichž se je třeba obávat, ale dva z nich jsou obzvláště nebezpeční a jsou zdrojem neustálých diskuzí a nočních mūr. Druhý nejnebezpečnější živočich, který se také živil mollsky, byla moréa. Vypadala tak trochu jako had a své třímetrové tělo poháněla neustále se pohybujícími se žebry, přičemž ocas sloužil jako kormidlo, a co hůře, jako opora při útoku.

Moréy měly enormní hlavy s čelistmi, které se mohly vysadit ze závěsů, takže byly schopny pozřít mnohem větší sousto, než byl průměr jejich trubicovitěho těla. A stejně jako u mnoha hlubinných živočichů byly jejich kůže i maso velmi tuhé, takže jim dokonce i na takovou velikost propůjčovaly nezměrnou sílu. Očití svědkové vyprávěli o tom, jak jednou moréa popadla nohu spuštěnou přes okraj člunu a stáhla dotyčného i se člunem pod hladinu. Dynsman se snažil utěšit tím, že moréy málokdy loví při odlivu. Lovci z nich měli strach spíš při návratu, kdy vlny bušily o břeh.

Nejobávanější ze všech byli však gurioni. Tito *živočichové* byli stále hladoví a lovili kdykoliv. Dynsman si uvědomil, že je skoro po pás ve vodě, což je pro číhající guriony ideální hloubka. Nikdy v životě guriona neviděl a zatraceně moc si přál, aby to tak zůstalo. Prý vypadali tak trochu jako pozemská mořská hvězdice, ale o mnoho větší - možná dva metry na délku. Na svých nesčetných nohách se dokázali zvednout až nad třímetrovou vlnu. Gurioni běhali ve vodě stejně rychle, jako to lidé dokázali na souši. Nebylo před nimi úniku. Byli téměř obscénně bílí a měli tlustou hrbolatou kůži. Velké přísavkovité disky na jejich nohách dokázaly roztrhnout mollska v půli a gurion na svoji kořist vyvrhl žaludek, jenž byl poset řadami jehlovitých zubů, uchopil měkké maso a i se žaludkem je vtáhl do svého těla, přičemž vytrhl živý organismus z lastury a zároveň jej pohltil.

Dynsman se s gurionem nechtěl v životě setkat.

Když byl odsouzen k životu na Dru, říkal si, jestli by nakonec nebylo bývalo lepší vydat se justici Původního světa. Vždy sice pociťoval svoji nedocenenost, ale na Dru byly jeho schopnosti naprosto nepoužitelné. Odjakživa si myslel, že je člověkem, který se uchytí v každé společnosti. Nebyl svázán žádnými predsudky. Chtěl jen dělat to, co mu šlo nejlépe - vyhazovat věci do povětří - a po dobře vykonané práci si užívat v baru s kolegy z branže.

Chetwynd to všechno změnil. Dynsman ze svého současného stavu neobviňoval tahnský systém. Udělal chybu a byl za to potrestán. Spíše to přičítal svým podlým společníkům. Co bude následovat, už si klidně mohl domyslet.

Chetwynd byl jen jedním z mnoha věžeňských bosů, kteří vládli izolovaným vesnicím roztroušeným po celém Dru. Fašističtí Tahnové postavili věžeňskou kolonii na Dru za

jediným účelem: k uvěznění jak politických, tak společenských zločinců. Jestli někdo vykradl banku, nebo pozvedl transparent, pro Tahny to bylo jedno a to samé. Ale ať už to byli fašisté nebo ne, dovedli být také pozoruhodně praktičtí. Jestliže mají zřídit vězeňský svět, musí se jim zaplatit. A vůbec nejlepší by bylo, kdyby byl ziskový.

V Dynsmanově oblasti bylo vysazeno velké ložisko mollsků. Dvacet gramů mollského masa se ve vyšší tahnské společnosti prodávalo za malé jmění. Hlouběji ve vnitrozemí se rozléhaly lány pižmo produkujejících rostlin, které v rozlehlé pouštní krajině rostly jako plevel. A protože je postříkovali vysoce leptavou kyselinou, aby se dobře vyvíjely, jejich sklizeň stála mnoho vězňů život. Po celé ploše Dru produkovaly ranče, farmy a doly bohatství válečných lordů za cenu mnoha „bezcestných“ životů.

Dynsman celý systém pochopil ještě dřív, než byl převezen do Chetwyndovy vesnice, a byl odhodlán za každou cenu zůstat naživu. S Chetwyndem mohl tento plán jakžtakž vyjít.

Chetwynd býval mistrem v docích hlavního tahnského vesmírného přístavu. V jeho poněkud barvitě minulosti bylo mnoho vražd, krádeží a ublížení na těle. Když ale vedl své spolupracovníky do stávky kvůli rovnosti nějakých obskurních sociálních výhod, do nichž patřily i citobijáky pro pracovníky v hlubokém kosmu, byla to pro Tahny poslední kapka. Byl spoután a bylo mu řečeno, že ho v budoucnosti čeká mnoho, mnoho, *mnoho* mollsků.

Když se však na scéně objevil Dynsman, Chetwynd už řídil vlastní vesnici. Oblékal se do nejlepších šatů, všechen luxus zkonfiskoval pro sebe a pro své kumpány a z vězněných krás si udělal menší harém. Dámy v něm však byly spíše pro jeho šarm a statečnost, než kvůli relativnímu bohatství drsného kápa.

Sám Dynsman propadl obrovu kouzlu krátce poté, co byl vyhozen z letounu a zařazen do Chetwyndovy pracovní skupiny. Obří muž si již pročítal ukradenou kopii jeho rozsudku. „Takže bomby, jo?“ přemítal nahlas. „Ty musíš být ten vůl, jakýho sem doma na Heath vždycky hledal.“

Chetwynd Dynsmana okamžitě angažoval na vyrábění bomb. Materiál ovšem nebyl vůbec dobrý. Dynsman se ze všech sil snažil něco vyrobit, i když celou dobu lamentoval, jaké skvělé věci by mohl dělat, kdyby k tomu měl správné nástroje a materiál. Nikdy se neptal, na co bomby jsou, protože zřejmě terče - dozorci - by se mu tisícinásobně pomstili, kdyby byli jen škrábnuti. Dynsmanovi se nakonec podařilo vyrobit házecí výbušné zařízení, spouštěné dechem po narkopivu, který, jak se zdálo, z bachařů na Dru neustále vycházel. Testování však skončilo velmi nešťastně. Problém byl v tom, že Dynsman se při zabudovávání feromonového spouštěče dopustil menší chyby, a když se Chetwynd a jeho hoši shromáždili k prvnímu výbuchu, Chetwyndův předchozí požitek bombu odpálil mnohem dřív, než bylo plánováno.

Dynsman předpokládal, že bude na místě zabit. Namísto toho jej však Chetwynd jen chvíli masíroval a po kratší domluvě se svými pochopy jej přidělil do hlavní skupiny lovců mollsků. Teď, když se brodil příbojem a čekal na první *kousnutí* moréy nebo guriona, měl ze svého výkonu trestu smíšené pocity.

Zleva se ozval výkřik. Dynsman se otočil a spatřil, jak všichni spolupracovníci zoufale plácají rukama do vody a snaží se dostat na břeh. Další výkřik přišel z míst někde po jeho pravici a Dynsman z nějakého důvodu věděl, že je pozdě. Ostatní se již vraceli zpět a on tam uvízl nepřítomně přemítaje o svých problémech.

Snažil se uvést nohy do pohybu, ale namísto toho jen fascinovaně zíral na černé stíny, které se k němu mořem blížily. Moréy! Do hajzlu, moréy! Otočil se a jako zázrakem začal pumpovat nohama nahoru a dolů, ale proti vlně směřující do moře se mu nedařilo postoupit. Srdce mu bušilo, napínal svaly a stále to nebylo dost; téměř už cítil, jak se k jeho nohám přibližují rozevřené čelisti. Jeho nohy mu najednou připadaly velmi tenké a křehké. Vtom se ocitl na břehu a ostatní jej tahali na pláž, zatímco se zajíkal, smál a učůrával strachy. Najednou ho všichni pustili a dali se na útěk. Dynsman uslyšel křik a otočil se, aby se tím směrem podíval.

Chetwynd stál v příboji a jeho mohutné tělo se zapíralo proti nějaké obrovské síle, když

z vln vytahoval jednoho z lovců. Chetwynd muže držel pod oběma pažemi a lovcovo tělo bylo rychlými a zjevně velmi bolestivými pohyby zmítáno sem a tam. Muž křičel a křičel a křičel. Ale Chetwynd nepovoloval. Stále tahal, až nakonec to, co muže drželo, uvolnilo své sevření. Chetwynd se zapotácel s mužem v náručí a za oslavného jásotu ostatních se svalil na záda do písku. Sám Dynsman už málem vyjekl úlevou, když vtom zpozoroval, co má Chetwynd v rukou. Moréa zvítězila. Od pasu dolů nic nebylo. Dělník se usmál na Chetwynda, obrátil oči v sloup a z úst se mu vyvalila krev.

Dynsman se otočil a vyzvracel se.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

„POSÍLÁM VÁM JEDNOHO, pane Ohlsne!“

„Přijímám, pane Keete!“

Vězeň postrkován Stenovým obuškem se rozběhl od bílé čáry přes vězeňský dvůr k Alexovi. Kilgour zasalutoval nataženou ploskou dlaně, jak to dělali Tahnové, a pokynul věžňovi ven z brány do vězeňského světa Dru. Zabouchl bránu, trojnásobně ji zamkl otisky prstů a obrátil se k partnerovi. Znovu jeden druhému zasalutovali a vykročili k ubikacím.

„Už sem dělal pro Císaře ledaco, Steníku,“ vzdychl těžce Kilgour, „ale ty mě nutíš hrát role, o kerejch nemam ánung. Jó, hrát žoldáka tenkrát, když sme se pasovali s těma Talameiňákama, to nebylo zlý. Teď si ze mě ale nejdřív udělal pasáka a teď bachaře.“

Za to by tě maměnka neměla ráda.“

Kilgour hudroval už od chvíle, kdy nastoupili do transportu dozorců na Dru. Na jejich totožnost se nikdo nedotazoval. Dokonce ani úzkostlivé Tahny nenapadlo, že by se někdo chtěl za každou cenu dostat na vězeňský svět.

Ne že by život dozorců nepřinášel jisté výhody. Velké procento luxusních předmětů na Dru bylo vyfiltrováno již na základně dozorců. A samozřejmě tam byly i tělesné příjemnosti, neboť každý vězeň poslaný na Dru brzy zjistil, že naděje na přežití se může znatelně zvýšit, bude-li ochoten nebo ochotna sdílet bachařovo lože.

Sten s Alexem se tomu však vyhnuli prohlášením, že oba spali se stejnou ženou a dostali stejnou společenskou chorobu, která se léčí jen velmi pomalu.

Ohlsn měl pravdu - muži a ženy z rolnické třídy, kteří byli vybráni jako vězeňští dozorcí, měli opravdu sladký život.

„Steníku,“ špitl Alex těsně před bezpečnostními dveřmi ubytovny stráží, „seš si *jistej*, že jediný, co musíme udělat, je odvézt toho šílenýho bombardáka? Co by se stalo, kdybysme na týhle základně před odjezdem nastražili nějakou menší bombu?“

„Výborný nápad, seržante majore. Ne.“

Kilgour vzdychl a oba vstoupili do svých pokojů.

Alex počkal, až stroj dokončí cyklus, zvedl plastová dvířka a odnesl dva džbány narkopiva ke stolu, kde spolu se Stenem seděli.

Všechny společenské místnosti v celých kasárnách vypadaly stejně - přehnaně přepychové komnaty, které se pokoušely kopírovat obydlí válečných lordů z vidů ovšem s doplňky. Jako například automaty na narkopivo. Alex zvedl hlavu a napil se. Protože pocházel ze svobodného světa, v životě neochutnal pochybné rozkoše narkopiva. Sten ho naopak za svůj krátký život na továrním světě Vulkánu vypil víc než dost.

„Nejen že tyhle Tahnové žerou pěkný čvochy,“ zahudroval Alex, „ale navíc ani neumí uvařit pivo.“

„To není pivo v pravém slova smyslu.“

„No, to teda není. Velbloudí chcanky chutnají líp než tahnský pivo.“

„Je to nějaké kvašené obilí. Plus asi pětiprocentní opiát.“

Alex vyplivl do sklenky před sebou doušek, jenž měl v ústech. „To si děláš srandu.“

Sten zavrtěl hlavou a napil se. Chutnalo to ještě hůř, než si pamatoval.

„Jaký to má následky?“

„Samozřejmě, že se zlískáš. Navíc je to lehce fyzicky návykové. Možná cyklus nebo dva tě polejvá studenej pot, než se ho zbavíš.“

„Zatraceně skvělý. Nejdřív sem pasák, potom bachař a právě teď se ze mě stává přiblíblej závislák. A chudák Císař se nikdy nedoví, co všechno sem kvůli němu musel podstoupit.“

Sten však zaznamenal, že tato informace Alexovi nezabránila v tom, aby sklenku dopil. Další stížnosti byly přehlušeny chraplavými přípitky ostatních dozorců, kteří vítali dva nově příchozí - dozorkyně, které Sten s Alexem během svých tří týdnů na Dru zatím neviděli.

„Furloughovy dvojčata!"

„Tak co, usmálo se na vás při losování štěstí?"

Svalnatější a starší ze dvou žen pokynula rukou, aby si vyžádala ticho. Ostatní bachaři postupně zmlkli.

„Chcete hlášení? Tak dobrá. Poslední vězeň, náš oplakávaný, já nevím, jak se jmenoval - nebo to byla ona? - došel své zasloužené odměny a byl úspěšně recyklován."

„Kašli na toho darebáka. Komu na něm záleží?"

„Já a Kay jsme objevily novejší způsob jak na Heath trávit čas."

Zájem mezi ostatními dozorci byl zřejmý.

„Vy všichni ste určitě zatím chodili jenom do zábavních středisek. Poradím vám něco mnohem lepšího. Protože tam teď formují novou flotilu, město je plný rekrutů."

A pěkně mladejch, co stojí pořád v pozoru. Já s Kay jsme zjistily, že mají spoustu kreditů a nikoho, za koho by je utratili.

Takže je utráceli za nás, poněvadž jsme využily našeho výsadního práva a ubytovaly jsme se na základně v náborovém středisku."

„Paráda," poznamenal někdo uštěpačně.

„Něco vám povím," pokračovala žena. „Je to tam mnohem lepší. Chrápou s váma, protože chtějí a ne proto, že musí," poťouchle se usmála. „Je to mnohem silnější prožitek. A navíc všechno platí."

Hlídkový seržant vstal a obřadně na ni zamával pultitrem. „Jsme rádi, že ste zase zpátky. Vypadá to, že vaše příběhy budou skvělé. Ale až příště přijde loterie a dostanete to zase vy, někdo bude mrtvej. Tohle je potřetí za dva roky, co jste na Heath jely právě vy dvě."

Sten s Alexem se na sebe podívali. Nebylo zapotřebí nějak záležitost probírat. Koupili si ze stroje další narkopiva a připojili se k všeobecnému veselí.

Doposud se jim nepodařilo vyřešit problém, jak Dynsmana - až se ho zmocní - a samozřejmě i sebe samé dostanou z téhle planety. Protože byli zkušený tajní agenti, předpokládali, že vždycky nějaký způsob existuje. Avšak ani po třech týdnech se jim ho nepodařilo najít. Dru bylo obklopeno hlídkovými loděmi s posádkami i bez posádek. Cesta dovnitř nebo ven byla možná pouze s převozem vězňů nebo na nákladních robotech, které odtud odvážely luxusní zboží. Lodě s vězni byly střeženy silnými kontingenty dozorců, a dokonce ani Sten s Alexem se necítili dostatečně kompetentní, aby unesli loď hlídanou stovkou lidí. Exportní lodě byly vlastně chladicí boxy s dusičnanovou atmosférou. Tato „loterie" však vypadala velmi zajímavě.

A byla. Tahnové se svým vězeňským světem velmi pyšnili. Nejen že Dru přinášelo velké zisky, ale vězňové byli využíváni i po smrti.

Podvěsek mozkový lidského zvířete ve stresu produkuje jistou drogu proti bolesti. Vzhledem k tomu, že většina vězňů, kteří na Dru zemřeli, zemřela v extrémním stresu, jejich těla byla plná této drogy. Proto bylo velmi důležité tělo získat a zmrazit je dřív, než se začne rozkládat. Vězňové na Dru umírali velmi často, ale příliš mnoho jich umíralo za okolností, které znemožňovaly recyklaci jejich těl. I to byl jeden z důvodů, proč se jakýkoliv vězeň poslaný do izolace nevrátil jinak než ve vaku na mrtvoly.

Dobré „tělo", jak Sten s Alexem zjistili, putovalo z planety zpět na Heath. Recyklace nebyla prováděna přímo na Dru; a to hned ze dvou důvodů: problém získat schopné techy ke službě v takové díře, jako je Dru, a skutečnost, že extrakt z podvěsku mozkového byl stejně jako všechny bolesti tisíců látky báječný opiát. Ten z tahnských válečných lordů, který přišel s nápadem používat vězně k získávání opiátu, byl dost moudrý na to, aby již takhle problémovému světu poskytl přístup k supernarkotiku. Když zemřelo dostatečné množství vězňů a jejich těla byla včas vložena do pytlů a zmražena, dva dozorcí je odvezli

na Heath. Byl to jediný způsob, jak se z Dru dostat jindy než při řádné rekreační dovolené, která následovala po tříletém služebním cyklu. A eskortu vybírala loterie.

Ještě než večírek skončil, Sten s Alexem šilhali z narkopiva. Ale měli způsob, jak se dostat ven. Pro Dynsmana i pro ně samotné.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KROKEM ČÍSLO JEDNA byl Alexův příběh. „Aj," zívá posměšně. „Ještě nejsu na Dru ani měsíc a už sem slyšel všechny tvý historky."

„Ty máš určitě lepší, Ohlsne," ušklíbl se bachař. Baculatý Skot se již mezi ostatními bachaři uvedl jako vyhledávaný společník. Zvlášť když platil jednu rundu za druhou.

„Tak nevím, esli byste neměli kušovat, když platím já?"

Rozhostilo se ticho.

„Já vyprávím příběhy vo starý Zemi. Dokonce ještě před Císařem. V dobách, kdy Skotové svobodně a bosí pobíhali po krásným zeleným ostrůvku.

Ale dokonce i tehdá, před Císařem, existovala jedna říše. Říkali jí Římská. A protože se hrozně báli těch Skotů, postavili přes celej ostrov obrovskou zeď. Na jedný straně jsme byli my a voni na tý druhý.

Jmenovala se Hadriánova zeď.

No, ale obchod je obchod. Takže v tý zdi samozřejmě byly brány, aby lidi mohli procházet tam a zpátky.

A samozřejmě, že u bran byly stráže.

Inkriminovanýho večera stáli na hlídce na zdi dva muži, Marcus a Flavius..."

Krok číslo dva provedl Sten.

Nejdřív musí najít Dynsmana. A do třetice potřebovali Sten s Alexem nějak zmanipulovat loterii.

K oběma z těchto kroků potřeboval terminál a přístup do centrálního počítače Dru.

Dozorci nebyli nikterak vybízení, aby si pořizovali osobní terminály a ty, které na vězeňské planetě již existovaly, byly pod přísnou kontrolou a zapečetěny na heslo, které znaly jen příslušné autority.

Nicméně, Sten objevil, že herní automaty v rekreační místnosti byly velmi mazané. Když na nich dozorce vyhrál, mohl dostat okamžitě zaplacen v narkopivech (prostřednictvím otvoru) nebo kredity připočtenými k jeho nebo jejím bankovním úsporám. Prohra samozřejmě znamenala okamžité odvody. Sten se radostně zazubil - automaty byly naprosto stejné jako ty, se kterými vyrůstal na Vulkánu - a naprosto stejné jako ty, které oddíl Kudlanek využil při destrukci tohoto továrního světa.

Takže zatímco Alex zaměstnával ostatní dozorce, Sten vypadal, že se na jednom z automatů dostává do pimballové extáze. Ve skutečnosti však přístroj ovládal a jeho prostřednictvím vstupoval do centrálního počítače. Jeho nástroji byly mikroklamobox, který na Dru propašovali jako hudební stroj, druhotný vysokovýkonný zdroj napětí, který také propašovali a vlastní noha, kterou automat občas nakopl.

Sten zareagoval na zablikání obrazovky; zmáčkl klávesy a odpojil se z obvodu. Zařízení blokuje vstup, ale naivně primitivní. Na chvíli se zamyslel a poté zkusil alternativní kód. Další krok vpřed.

„...Takže ten Marcus byl na tomhle malým ostrově spoustu let. Ale Flavius tam byl teprve měsíc, nebo tak nějak. A ten ubohej hoch byl hrozně pohublej. Nechutnalo mu tam, nelíbilo se mu počasí, a předně všeho měl ze Skotů naděláno v gatich.

„Neměj strachy," povídá mu Marcus. „Asi v devět večer uslyšíš hrozný hulákání a řev.

To budou Skoti, co se vrací z putyk. Těch se nemusíš bát."

Ale Flavius vypadal ustaraně..."

Sten měl také starosti. Rozhlédl se kolem sebe -všechny oči v rekreační místnosti byly fixovány na Alexe a jeho příběh. Sten pokradmu vytáhl z kapsy mikrovrtáčku a přiložil ji k zadní stěně herního automatu. Vrták do ní zajel. Do zásuvky v držadle vrtáčky Sten připojil mikroklamobox a zmáčkl tlačítko ANALÝZA. Klamobox znepokojivě zavrčel.

„...Jakmile udeřila devátá, ozval se křik, hulákání a vyvádění. A najednou si to po ulici k ubohým Římanům šine velká banda Skotů. Sou vlasatý, špinavý, mají na sobě medvědí kůže a v rukou drží velký sekery a šaršouny.

A ubohej Flavius už ví, že ho tady na tom malém zeleném ostrově, světelný roky vzdáleným od jeho krásného Říma, čeká smrt. A tak se začne třást a jektat zubama.

Ale Marcus má ve tváři statečnej úsměv, jak se ta hrozivá horda potácivě blíží.

„Dobrej večír," řekne.

„Podělaný Římani," ozvalo se zavrčení a někdo vytasil meč.

„Dneska vám to moc sluší," pokračuje Marcus.

„Podělaný Římani," je jediná odpověď, který se mu dostává, a Skotové se pořád přibližují a Flavius už cítí páchnoucí dech a vidí svojí smrt.

„Krásnej večer, co?" pokračoval Marcus.

„Podělaný Římani," ozvalo se znovu.

Flavius už radši zavřel oči, aby neviděl, jak mu meč rozpáře žebra, střeva a tak dál. Ale nestalo se nic. Všichni ty vlasatý zabijáci prošli bránou.

A Flavius byl pořád naživu.

Trochu se uklidnil. Dvakrát se zhluboka nádech, usmál se na Marcuse a řek: „Máš pravdu. Voni ty Skoti nejsou tak špatný.'

„No vidíš, hochu. Už se učíš,' chválil ho Marcus. „Ale za hodinu, až s pitím skončí jejich *chlapi*, už asi nějaký problémy budou.'"

Když Alex dokončil svůj příběh, jako obvykle se rozhostilo nechápané ticho. To rušily jen dvě věci:

Herní automat ukázal správný kód. Sten byl uvnitř hlavního počítače.

Ale jeho mikrovrtáčka evidentně zajela příliš hluboko, protože se rozblíkal nápis VÝPLATA a z automatu se začala sypat narkopiva. Sten jen taktak stačil zakrýt klamobox a mikrovrtáčku, když se dozorce otočili za rámusem způsobeným púllitry padajícími do servírovacích košíčků. Kolem automatu se okamžitě shromáždil dav lidí.

„Zatracený štěstí," pronesl jeden dozorce. „Já tu mašinu ždímám už rok a nejvíc sem z ní zatím dostal dvě piva. No, mrkejte na to. Na výplatním displeji stálo 387 narkopiv.

„Ale co si s tím vším počnu?" podívoval se Sten.

„Pane Keete," řekl jeden dozorce, „vy snad berete lekce blbosti. Vypijeme je, přesně to s nima uděláme."

Sten s Alexem na sebe pohlédli a připravili se na velmi, velmi dlouhý večer...

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

VELKÝ MUŽ se povaloval na pláži a pozoroval lovce mollsků, jak se brouzdají vodou. Byl obklopen púltuctem slunících se pochopů, kteří však byli ve střehu pro případ, že by Chetwynd něco chtěl. Chetwynd sebou nepatrně trhl, když za sebou zaslechl, jak se zvedl prach. Předstíral, že si nevšiml vypnutí motorů a potom dusotu bot v písku.

„Chetwynde?”

„Jo.”

„Vstaň, když s tebou mluvím!”

Chetwynd pomalu otočil svoji obrovskou hlavu a předstíral překvapení, když dva dozorce spatřil. Stejně pomalu vstal a postavil se do posměšného pozoru.

„Promiňte, pane - já nevěděl...” zmlkl jakoby nervózně. „Nečekali jsme návštěvu.”

„Jo, to je zatraceně velká chyba. Nerad vyrušuji tak důležitého darebáka, jako jsi ty.” Sten si v duchu měřil kápovo objemné tělo. Chetwynda prozrazoval pouze jeho drzý pohled. Ve všem ostatním byl tak pokorný a uctivý, jak jen by si dozorce na Dru mohl přát. Velmi nebezpečný člověk, pomyslel si Sten.

„Hledáme jednoho darebáka,” vyštěkl Sten.

„Tak to jste na správném místě, pane,” utrousil Chetwynd.

Sten jeho drzou poznámku ignoroval. „Jmenuje se Dynsman.”

„Dynsman... Dynsman...” Chetwynd chvíli předstíral, že přemýšlí, ale po chvíli se mu jakoby rozzářily oči. „Jo. Ten ještě žije. Dynsmana tu máme.”

„Kde?”

Chetwynd ukázal; Sten se otočil a spatřil u břehu jejich muže, jak vystupuje z pramice.

„Pěkný pako, jestli vám můžu něco říct, pane. Za šichtu neudělá ani půlku denní práce. Dal bych ho na mytí nádobí, kdybych si moh bejt jistej, že nás tou svou neohrabaností všechny nevotríví.”

Sten s Alexem Chetwynda ignorovali a vyrazili po pláži; jejich boty hlasitě chroupaly v písku.

Dynsman je ani nestačil zpozorovat. Právě když zvedal hlavu, Alex jej popadl za zátylek a zvedl ho nad zem.

„Darebák Dynsman?”

„Aaaano, pane.”

„Chci si s tebou promluvit, hochu.”

Alex mrští mužičkem do člunu, mrkl na Stena, který jen přikývl, a vylezl za ním. Zvedl vesla, zatímco Sten loď odvázal, a začal člun pohánět na moře.

„Opravdu, pane,” kvílel Dynsman. „Nic jsem neudělal...” Potom v záblesku inspirace ukázal na ustupující masu Chetwyndova těla. „Tu bombu mě *přinutil* udělat on!”

„Je to pravda?” zeptal se Sten. „Takže ty jsi výrobce těch bomb?”

Dynsman se najednou zhrozil. Možná o tom nevěděli... do hajzlu, co to zase provedl?

„Jen nám pěkně pověz, jak to bylo, hochu,” utěšoval ho Alex.

„No, víte, on se mě zeptal... a... a já mu řek, že mám jistý zkušenosti s výbušninama... a...”

„Sklapni,” sykl Sten. „Na Chetwynda ti kašleme.”

Dynsman zíral na Stena, když v tom mu došlo, že se schyluje k něčemu strašnému.

„Vyprávěj nám o Covenanteru,” vyhrkl Sten.

„Ach můj bože,” vydechl Dynsman.

Alex mu vlepil pohlavek. „Rouhání nestřpím.”

„Zapomeň na to,” řekl Sten. „Zabijme ho rovnou na místě. Ať už s tím skončujem.”

Sten pokrčil prsty a do ruky mu vklouzla štíhlá jehla, což byl jeho nůž. Dynsman ji uviděl

a začal se strachy potit. „Já nevěděl, že to je politický. Politický věci zásadně nedělám. Zeptejte se, koho chcete. Zeptejte se jich a oni vám to poví. Já sem jen... jen..." Pohlédl Stenovi zpřímá do očí a propukl v pláč. „Já politický věci nedělám," vzlykal.

Sten si připadal jako všivák.

„Do hajzlu, Alexi! Máme toho správného chlapa. Zaříd' to s ním, prosím tě."

Alex přikývl a sáhl do kapsy uniformy.

Dynsman vykřikl a napůl se zvedl ze sedačky. Byl to ten nejhrozivější zvuk, jaký kdy Sten slyšel - přestože křik lidí ocitajících se tváří v tvář bezprostřední smrti mu nebyl cizí. Potom si však uvědomil, že Dynsman nekřičí kvůli nim.

Sten se ohlédl.

Vodou se něco řítilo k člunu rychlostí nejméně patnáct uzlů a přibližovalo se na svých hůlkovitých nohách tak rychle, že to vypadalo jako kdyby stvoření běželo po hladině.

Dynsman vykřikl znovu. „To je gurion!"

Alex se zoufale snažil obrátit těžkopádný člun, ale neměl žádný kýl, a tak se jen líně stácel kolem své osy. Sten popadl bidlo k odrážení a ve chvíli, kdy se nestvůra vzepjala do plné výšky a vyzvrátila svůj odporný žaludek s krvavými žilkami, zaslechl za sebou hlasité šplouchání.

Ať už to bylo cokoli, uvědomil si, že to musí přenechat Alexovi, a zarazil tyč rovnou do gurionovy tlamy. Špička kůlu se zlomila a povolila, jak řadami ostrých zubů projela do masa. Gurion zavyl, ale dál se přibližoval; zvedl pramici a převrátil ji.

Alex musel reagovat dokonce ještě rychleji než Sten. Vteřinu po Dynsmanově výkřiku spatřil dalšího guriona útočícího z boku. Ohnal se po něm veslem, ucítil pod sebou obrovskou vlnu, spadla na něj obloha a potom už polykal vodu. Silná paže mu ovinula tělo a pevně ho sevřela, zatímco chapadlo mu trhalo uniformu. Pokoušel se postavit na nohy - voda v těch místech nebyla příliš hluboká - a zoufale se snažil zvíře uchopit.

Sten se obával, že je přitahován ke gurionově tlamě, takže po zvířeti sekl nožem a prořal citlivé blány gurionova žaludku. Náhle byl odhozen pryč. V letu se přetočil a po nohou padl do vody. Nečekaně se dotkl dna a zjistil, že stojí jen po pás ve vodě. Z prvního guriona tryskaly gejzíry krve. Sten živočicha okamžitě pustil z hlavy a otočil se k Alexovi.

Těžkosvětanovi praskaly plíce, ale podařilo se mu uchopit jeden z předních paprsků hvězdnicovitého tvora a další na okraji, který se zvedal z gurionova hřbetu. Ostatní paprsky se ovíjely kolem něj a přísavky obepínaly jeho silné tělo. Pod vodou, pouhé centimetry od svého obličej, Alex spatřil krvavě rudou tlamu. Mocně se zapřel a vyšla z něj obrovská bublina zbylého vzduchu v jeho plicích. Pomalu, velmi pomalu začal tlačit paprsek ke gurionově vlastní tlamě. Když jehlovité zuby ucítily přibližující se maso, reflexivně se daly do pohybu. Alex ještě jednou ze všech sil zabral a paprsek konečně vstoupil do tlamy.

Vysoký jekot Stenovi téměř prorazil ušní bubínky. Potom se gurion, který Alexe držel, vztyčil nad vodu v celé své výšce a Alex se vši silou odrazil od živočichova těla. Gurion měl jeden z paprsků nacpaný do tlamy a řval bolestí, jak se jeho zuby a zaživací šťávy zakusovaly do vlastního masa. Zvíře pohlcovalo samo sebe; a jeho podivná psychologie - zvláště pak rytmické pohybování zubů směřujících dovnitř - mu nedovolovala zastavit.

Sten ucítil, že jej cosi udeřilo do boku a hrábl do vody pro Dynsmana. Muž se hystericky zmítal; Sten nahmatal jeho krkavici, stiskl ji a Dynsman v momentě zvald. Sten začal bezvládné tělo vláčet na břeh.

„Běží sem další!" vykřikl Alex.

Asi čtvrt kilometru od nich se z vody zvedly tři další obludy a hnaly se k nim. Alex už byl vedle Stena, takže oba popadli Dynsmana za límec a jako o život se brodili na břeh.

Všichni na břehu souboj pozorovali s neobyčejným zájmem. Chetwynd viděl dva druské dozorce, jak zachraňují toho malého úchylníka jménem Dynsman. Líně pohlédl k jednomu z člunů. Kdyby řekl jediné slovo, on a jeho pochopové by mohli všechny tři muže vysvobodit.

Ze vzdálenosti mnoha metrů Sten četl z Chetwyndovy tváře: prázdné čluny, spousta ostatních lovců a mnoho použitelných improvizovaných zbraní. Jak se Chetwynd zachová,

věděl Sten dřív, než se kápo rozhodl.

Ten smích vycházel snad z pat a rozeznával celé jeho obrovské tělo. Chetwynd ještě nikdy neviděl nic tak zábavného. Svalil se na zem a vyl smíchy. Vězňové kolem pochopili humornost celé situace. Jestli nezakročí, dozorci zemřou. A Chetwyndovi ani jeho mužům to nikdo nebude moci mít za zlé. Celé pobřeží se otřásalo smíchem.

Sten s Alexem zabrali z posledních sil, zatímco voda za nimi vířila a gurion se přibližoval. V posledním záchvěvu překonali posledních pár metrů břechy a svalili se na pláž.

Sten zůstal ležet velmi dlouho. Kolem sebe slyšel smích. Čekal a se zavřenýma očima sbíral síly. Konečně bylo ticho. Převalil se na záda a podíval se nahoru. Zubil se na něj Chetwynd.

„Mohu pro vás něco udělat, pane?“ zeptal se úslužně.

Sten zpřímá pohlédl do jeho posměšných očí. Ucítil v dlani tenkou rukojeť svého nože a napadlo jej, jaké by to asi bylo, kdyby...

„Do hajzlu!“ zaúpěl Sten.

Pocit byl pryč a Sten se křečovitě rozesmál. Stačilo jen, aby se na všechno podíval Chetwyndovými očima.

Aeroauto klouzalo nad pustou krajinou s Alexem u kormidla. Dynsmana bezpečně nacpali mezi sebe a nastavili kurz k velitelství. Ozvalo se zasténání a Alex sklopil zrak k ošívajícímu se Dynsmanovi. „Ten se jen tak nedá,“ poznamenal.

„Jo, hádám, že ho můžeme dát do klidu. Sem s tím.“

Pokynul Alexovi, načež Kilgour zašátral v kapse a vylovil z ní malou injekci. Podal ji Stenovi, který už Dynsmanovi stahoval rukáv. Malý pumový útočník otevřel oči, spatřil Stena a pokoušel se zvednout. Sten jej však pevnou rukou přitiskl k palubě a zabodl mu jehlu do svalu.

„Sladký sny, ty jeden vole,“ řekl a zmáčkl.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

STEN MĚL POCIT, že je to příliš jednoduché. Maxivariační čip v centrálním počítači věžeňského světa Dru, který určoval losování eskorty, byl téměř z doby kamenné a jeho generátor nahodilých proměnných byl ovládán pouze snímačem, který měřil magnetické záření druského slunce ostatních světů v soustavě.

Kolegové dozorce si mysleli pravý opak.

„Do hajzlu. Říkám, že tenhle chlap má zatracený štěstí," podivoval se jeden dozorce. „Nejsi tu ani dva měsíce a hned dostaneš eskortu pytlů."

„To je celej Keet," pokoušel se mlžit Alex.

„Kartama by si nevydělal ani na slanou vodu, a když sází na dostihový zvířata, je to úplnej horor.

Ale jakmile mu dáte nějakou konkrétní šanci, bezpečně vyhraje."

Směnového seržanta to však ještě víc popudilo.

„Pane Keete. Pane Ohlsne. Je velmi zářezující, že jste se těmi šťastlivci stali právě vy - nově příchozí dozorce."

„Ano, pane," souhlasil Sten. Spolu s Alexem stáli v pozoru ve svátečních šedých uniformách.

„Ale pamatujte si jedno, pánové. Zatímco povežete na Heath tělo tohoto vězně, hodlám provést důkladné vyšetřování."

„Vyšetřování? A čeho?" zeptal se udiveně Alex.

„No... prozatím tomu říkáme štěstí. Ale předpokládám, že až se vrátíte, bude tu na vás čekat velké překvapení."

„To ano, seržante," vložil se Alex zapáleně do hovoru. „Až nás příště uvidíte, bude to tu jistě samé překvapení."

Dřív než mohl Alex pokračovat, Sten jej nepozorovaně kopl, aby ho umlčel, nato zasalutoval, oba udělali čelem vzad a odpochovali.

Robotická loď, která právě opustila atmosféru, automaticky vypnula motory Yukawa a přepnula na mezihvězdný pohon AM₂.

Sten i Alex již rozlomili zámek řídicí kabiny a stáli nad pilotem.

„Tyhle Tahnové nejsou zdaleka tak mazaný, jak si myslí," poznamenal Alex. „Přeprogramovat tohohle autopilota je snazší než prošpikovat husu slaninou." Alex zasedl k mapovači, aby pozměnil kurz lodi. „Nechtěl už si toho Dynsmana rozmrazit?"

„A proč?" řekl Sten. „Mrtvý darebák aspoň nedělá problémy."

„Máš recht. Stačí, když toho lazara probudíme, než dojde ke schůzce."

Schůzku měli se superrychlým imperiálním torpédoborcem, který číhal před tahnským sektorem s instrukcemi monitorovat frekvenci určenou pro spojení. Jakmile budou Sten s Alexem naloženi, automatická loď bude podle původního kurzu navedena na Heath. Avšak jejím osudem bylo stát se vesmírným odpadem. Automatická loď nikdy nedorazí do místa svého určení.

„Máme našeho šílenýho bombardáka a sme zdravý. Co víc si může člověk přát?"

„Pořádně se napít," navrhl Sten a vydal se do obytné části pro dozorce, aby zjistil, jestli byl někdo natolik humánní a přibalil jim nějaký ten litřík čistého alku.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

MODRÝ PANEL na Ledohově stole začal blikat. Ledoh rychle ukončil nepodstatný hovor s imperiálním komisariátem, zmáčkl knoflík, jímž se zamykaly dveře do jeho kanceláře a zapnul světlo ZASEDANÍ. Přešel ke dveřím do imperiálních komnat, zaklepal ukazováčkem a vstoupil.

Když Ledoh vstupoval, Císař měl židli otočenou k oknu a díval se na přehlídkovou plochu. Na jeho stole stály dvě plné láhve. V jedné byla tekutina, které Císař říkal skotská, ve druhé - Ledoh se oklepal, když to poznal - čistý lékařský alkohol.

Věčný Císař se ani neotočil a zamružel: „Nemáte chuť se napít, admirále?“

„Eh... po pravdě řečeno, ne.“

„Ani já ne. Co nejhoršího se vám o této směně přihodilo?“

Ledoh si probíral všechny nepříjemnosti. „Vrchní tajemník tahnského velvyslanectví vyjádřil nespokojenost se schůzkami.“

„Ale on se jen domnívá, že je nespokojen!“

„Abych pokračoval, pane. Jeho nespokojenost byla obvyklým kanálem tlumočena tahnským lordům. Mám jejich odpověď.“

„Tak do toho. Ať mi zkazíte den.“

„Komuniké je na mém stole, pokud chcete jeho přesné znění,“ řekl Ledoh. „Ne? Takže zhruba. Na základě současné situace na periferních světech by se s vámi tahnští lordové rádi setkali.“

„To je všechno?“

„Ne tak docela. Vzhledem k Alainově smrti nechtějí, aby se schůzka konala zde na Původním světě. Žádají schůzku na neutrální půdě někde v hlubokém prostoru. Další bezpečnostní podmínky na obou stranách musí být projednány. Navrhovaná schůzka by se měla uskutečnit během jednoho původního roku.“

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu. Hodili mi to na hlavu.“

„Ano, pane.“

„A co nepokoje na Periferních světech?“

„Čtyři největší města jsou již obsazena. Z hlavních měst provincií nemáme žádné zprávy. Na místo se přesouvají podpůrné jednotky gardy. Ztráty? Náš odhad se blíží ke dvanácti tisícům. Na obou stranách.“

„Víte,“ spustil Císař vyrovnaně, „kdysi jsem si myslel, že všechny problémy, před kterými jsem kdy stál, mohou být vyřešeny prostým rozumem, gardou, nebo oslepující dávkou alku. Ukazuje se, že jsem se mýlil, admirále. A tohle je jedna z těch situací. Shrnu to a uvidíme, jestli se mnou budete souhlasit. Fakt A: Tahnské světy využívají Alainovu smrt k nátlaku na moji osobu. Chtějí, aby se Říše odsunula z Periferních světů. Nemám pravdu?“

„Velmi pravděpodobně,“ odvětil Ledoh.

„Stáhnou se - a ponechám tak všechny, co se tam usadili v naivní a šťastné představě, že je Říše navždy ochrání, poletovat ve větru. To je naprosto nemožné, ani kdyby se mi ty křupany podařilo přesvědčit, aby zvedli kotvy a odtáhli.“

Fakt B: Alainovi disidenti, ke kterým se nikdy nedoneslo, že spojení s Tahnskými světy by pravděpodobně znamenalo jejich okamžitý zánik, nebo přinejmenším destrukci všeho, za co bojují, jsou stejně mimo hru. Opravujte mě, admirále.“

„Neděláte žádné chyby, které bych postřehl.“

„Takže jediné řešení, které mi zbývá, je zjistit, kdo zabil Godfreyho Alaina - byl bych rád, kdyby se ukázalo, že to není nikdo od dvora - a potom se setkat s těmi Tahny. Na jejich půdě. A spolknout pěknou dávku sraček. Je to jediná cesta ven?“

„No comment, pane.“

„To je mi zatraceně skvělá pomoc. Mahoney by měl nějaký nápad.“ Císař očima provrtal admirála Ledoha a jeho výraz zjemněl. „Promiňte. To bylo dost laciné.“

„Chtěl jsem jen říct, že dávno v minulosti, ještě když jsem byl lodní inženýr, jsem pro vypjaté situace míval ještě jedno řešení.“

„Velmi by mě zajímalo jaké.“

„Vypít všechen alk, co je nadosah, a ztlouct každého, kdo mi přijde pod ruku.“

„Velmi humorné,“ poznamenal Ledoh.

„Vy jste zatraceně nudnej rádce,“ zavrčel Císař, načež vstal a namířil si to ke dveřím do svých soukromých komnat.

Než Ledoh odešel, opatrně vrátil obě láhve do příslušné skříňky.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

GURION SE VRHL přímo na něj a krvavě rudým žaludkem se mu otřel o tvář; ulpěla mu na ní skvrna zažívacích slin a propálila se první vrstvou pokožky. Dynsman vykřikl hrůzou a vrhl se dozadu. Koutkem oka zahlédl, jak dozorce vrazil živočichovi do tlamy dřevěný kůl, a potom se člun díky gurionově síle a Dynsmanovu splašenému pokusu o útěk převrhl.

Co nejrychleji plaval ke dnu. Propadl naprosté hysterii a vzduch se mu vyhnul z plic, ale Dynsman byl příliš vyděšený, aby vyplaval nad hladinu. Slepě hrábl po výčnělku skály ostrém jako břitva a ucítil, že se mu hrany zařizly hluboko do masa. Navzdory bolesti se držel tak dlouho, jak jen to bylo možné. Cítil zlověstné víření vody a rzivě sladkou chuť krve. Dotklo se jej něco tvrdého; Dynsman vykřikl bolestí a úplně ztratil hlavu. Voda se mu nahrnula do plic a on se ze všech sil vydal nad hladinu. Velký doušek vzduchu se mu zařizl do plic a Dynsman spatřil, že se k němu blíží jeden z dozorců a z tenké dýky v ruce mu odkapává krev. Zoufale na muže zaútočil. Ruka s nožem se k němu pomalu přiblížila. Dynsman byl bezmocný a v ohromujícím údivu sledoval, jak se nůž zasunul do otvoru v paži a potom se ruka zvedla přes jeho hlavu. Ucítil náhlý tlak mezi lopatkami a vazem a pak už jen umíral... umíral... umíral...

Jeho tělo se zmítalo připoutané ke stolu. Objevila se obrovská ploutev, velmi nepatrně se dotkla posuvného knoflíku a do žil mu bylo vstříknuto uklidňující sedativum. Dynsmanovo tělo znovu znehybnělo.

Rykořina tvář byla jeden velký portrét mrožího zahloubání. Zafuněla do svých mokrých vousů a přední ploutví je elegantně odhrnula stranou. Rykor si povzdychla a uvelebila se v gravikřesle. Automatický mechanismus zanaříkal, když se snažil přizpůsobit jejímu obrovskému tělu.

„To bude těžké, milý Stene," řekla. „Ten člověk si neustále přehrává jedny a tytéž paměťové vzorce."

Rykor byla jedním z vrchních psychologů Říše se specializací na imperiální armádu. Podspecialitou, o níž se na veřejnosti nemluvalo, byly prohlídky lidí pro jednotky Mercury - zpravodajskou službu - a pro tajný oddíl Kudlanek. Občas si i poradila s náhodným a ojedinělým případem, jakým bylo například právě probíhající skenování Dynsmanova mozku. Dynsmanův mozek byl však zablokovan traumatem prožitým v posledních chvílích vědomí a neustále se navracel k momentům domnělé smrti.

Sten pohlédl na bezmocného atentátníka, který ve své nahotě vypadal téměř nemravně, prošpikovaného nezměrným množstvím sond a nitrožilních přípojek. Byl svědkem toho, jak Dynsman nejméně tucetkrát prožil tyto chvíle a zatím se ani jednou nedostal za gurionův útok. Dokonce i krátký moment, kdy se probudil v letounu, byl jen děsivý záblesk, od kterého se zas a znovu vracel ke gurionovi.

Sten vstal a přešel k Rykor. S milujícím pohledem zvedla ploutev a něžně jej pohladila. „Ty jsi byl... velmi neobvyklý pacient," řekla jemně.

Sten pohládl velkou bouli, což bylo její rameno.

Rykor se v myšlenkách odpoutala od Dynsmana. „Pořád máš v ruce ten nůž?" zeptala se nečekaně.

Sten se jen usmál a poplácával dál.

Rykor se náhle nadzvedla a gravikřeslo zasténalo. „Musíme jít hlouběji. Prorazit traumatickou blokadu."

„Je to moc důležité," dodal Sten. „Jde o smrt několika lidí."

Rykor přikývla a pevně se opřela. Plně se soustředila na skenování mozku a silně klepla do posuvného knoflíku. Dynsman něco zablekotal.

Obrazovka nad ním znovu ožila. Nejprve byl obraz černobílý, potom se proměnil ve změt barevných čar. Čáry se postupně prolnuly a zformovaly normální obraz. Nejprve byl klidný, ale jakmile Gurion znovu zahrozil, postupně se rozpadl na žluté díly. Poté už Sten v plných barvách sledoval, jak Dynsman znovu prožívá svůj život.

Vysoký, štíhlý muž s hustou prošedivělou kšticí odsunul narkopivo před sebe na stůl. Dynsmanova ruka jej uchopila a přitáhla k sobě.

„Příští runda je na mě," ozval se Dynsmanův hlas.

Muž se usmál do obrazovky na „Dynsmana" a Sten z pocitového monitoru vyčetl, že Dynsman tomuto úsměvu příliš nevěří. Vlastně se ho děsí.

„...Jestli vám to nevadí, doktore Knoxi," pokračoval Dynsman trochu roztřeseným hlasem.

Gurion natáhl k Dynsmanovi dlouhý paprsek a ten vykřikl, když ucítil, že mu něco chladného ovinulo krk -

„Stopněte to!" vyhrkl Sten.

Rykor krátce pohlédla na hrůzu strnulého okamžiku a položila ploutev na posuvný ovladač. Tělo na stole se uvolnilo. Rykor čekala na Stenovy pokyny.

„Toho Knoxe zvětšit," řekl Sten.

Obraz mozkovidu se rozechvěl a vracel se ke Knoxovu obrazu. Znehybněl a Sten si podrobně prohlédl osobu na něm. „Tohle je náš chlapík," dodal. „Odpovídá popisu z nemocnice. Tak, a co dalšího o něm můžeme zjistit? Pachy? Používá nějaké specifické parfémy?"

„Rykor zmáčkla tlačítka pachů. „Vůbec žádné," odpověděla. „Dost neobvyklé na člověka, který tak úzkostlivě dbá o svůj vzhled." Pro názornost přejela kurzorem k pečlivě učešaným vlasům.

„Vlastně je dost divné," dodala poté, co prostudovala všechny své monitory, „že kromě upraveného zevnějšku, na tom muži není vůbec nic přitažlivého... pach, žádný rejstřík... hlas, silný, ale žádný rejstřík... vyzařování aury, žádný rejstřík..."

Sten zkoumal nehybný obraz Dr. Knoxe. V tu chvíli Knox působil dojmem muže vystříženého z obrázku. Takhle perfektně dvojrozměrně může vypadat pouze superprofesionál. Potom si však Sten něčeho všiml: rozmazané žluté skvrny na Knoxově levé ruce.

„Zvětšit levou ruku," řekl Rykor.

Ruka zaplnila obrazovku mozkoskenu. Žlutá skvrna byl prsten s velmi jasným emblémem vyrytým na jeho plochem povrchu. Sten se na něj zahleděl a hned poznal, co to je, i když tomu nechtěl věřit. Vyražený emblém byl otisk nohy protažený do zvýrazněné paty. A na patě...

„Přiblížit," řekl Sten.

Z paty trčela dvě křídla.

Sten vzdychl a sesunul se na židli. Situace se nečekaně komplikovala.

Dokonce i Rykor byla konsternovaná. Hlasitě kýchla. „Jednotky Mercury," řekla a odrkla si přes vousy.

„Ano," potvrdil její domněnku Sten. „A modleme se, aby to byl jen nějaký odpadlík."

Gurionův paprsek ovinul Dynsmanův krk... sevřel a náhlým trhnutím si jej přitáhl k sobě.

Dynsman ucítil, jak mu zkolabovaly plíce a unikl mu poslední drahocenný doušek vzduchu. Potom už viděl jen ruku s nožem - Stenovu? - a...

„Zbytek záznamu!" nařídil Sten.

Rykořina ploutev se zastavila na posuvném knoflíku. Pohlédla na Dynsmanovo zmítající se tělo, které zas a znovu prožívalo horor posledních minut svého života. Její citové žlázy v koutcích očí ronily slzy.

„Nevím, jestli mohu," řekla.

„Udělejte to!" ujistil ji Sten.

Rykor poplašeně posunula knoflík naplno. Mozkosken se rozběhl daleko dopředu...

Holograf na kraji obrazovky, který představoval Dynsmanův mozek, vypadal jako tělo zkrouceného červa. Na jeho těle modře, červeně a žlutě blikaly partie, které Sten s Rykor již prozkoumali. Červená se týkala pouze guriona. Modré body byly propojeny tenkými růžovými kapilárami. Modré skvrny, kterých se již dotkli, na ně blikaly.

„Kde?" pobízel Sten. „Kde?"

Zbývalo prozkoumat nekonečné množství modrých bodů... pocity... pocity...

Obrazovku zaplnil výjev z baru jménem Covenanter. Jasný laserový nápis byl pohlcen mlhou, která se přihnala z nedalekého vesmírného přístavu. Dynsman pro to neměl žádné vědecké vysvětlení, ale v noci bylo vždy mnoho kilometrů kolem přístavu zaplaveno mlhou. A dnešní noc byla něčím zvláštní. Čekal na...

„Tohle bude zatraceně velká pecka," nesl se z obrazovky Dynsmanův šepot.

Dynsman si jako vždy vůbec nevěřil. Obrazovku náhle zaplnil obraz jedné ruky. Trčely z ní dva pahýly chybějících prstů.

„No tak," pobízel netrpělivý Sten. Rykor zmáčkla posuv.

Obraz se zavlnil a Dynsman pozoroval, jak se před barem setkali dva muži.

„Zesílit zvuk," vykřikl Sten.

Alain pohlédl na muže v kombinéze technika, posoudil situaci a zeptal se: „Inženýr Raschid?"

Sten s Rykor sledovali, jak oba muži vstoupili dovnitř, a poté mihotavé stíny rukou, když Dynsman odjistil bombu a čekal na finální okamžik. Neslyšeli žádný časovač bomby, ale Dynsman vnímal tikání v duchu. Slova „inženýr Raschid" byla klíčem. Osobně si odkrokoval, jak dlouho bude trvat, než je Janiz přivítá a uvede do boxu C.

Dynsman odpočítával poslední chvíle života lidí v baru. Ještě ne... skoro... teď... a mozkoskenovou místnost zaplnilo tlumené bílé světlo a ohlušující exploze.

Vzápětí se na obrazovce objevil gurion a jeho pulzující žaludko-tlama se přibližovala k Dynsmanovu obličejí. Muž upoutaný ke stolu se začal zmítat a znovu vykřikl.

Rykor jej sledovala a oči se jí zalily slzami. „Co s ním mám udělat?" zeptala se.

Sten pokrčil rameny. Rykor si otřela oči. Potom natáhla ploutev a posunula knoflík až do konce. Tělo na stole úplně znehybnělo. Poprvé v životě došlo klidu.

„Věříš v duchy?" zeptala se Rykor.

Sten se na chvíli zamyslel. „Možná... ale ne v toho jeho."

Rykor to vzala v úvahu a zmáčkla tlačítka, která křeslu nařídila, aby ji odvezla zpět do její hluboké, uklidňující lázně. Ještě předtím, než zmizela v gejzíru vody, Sten zaslechl, jak říká: „Jsi velký optimista, milý Stene."

Sten si domyslel, že se pod vodou hlasitě zasmála. Když vycházel z místnosti, přemítal, co tím vlastně myslela.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

STEN SI PŘENDAL objemný spis z jedné ruky do druhé a trpělivě čekal před dveřmi do dílny. S nemalým údivem pozoroval, jak se sedící Císař naklání přes krabicovitý předmět a něžně jej svírá v ruku. Pokrčené prsty pravé ruky zabrnkaly na struny nejprve opatrně, poté s větší rozhodností.

Jemným, zastřeným hlasem zazpíval:

*„Dneska už mi fóry,
nějak nejdou přes pysky.
Stojím s dlouhou kravatou
na bedně vod whisky...”*

Jedna struna zadrnčela o pražec na hmatníku a Císař frustrovaně ustal ve zpěvu. „Do hajzlu!”

Nástroj s hlasitým zaduněním dopadl na zem. Císař na něj dlouho zíral a poté jej odkopl na hromadu podobných předmětů. Vtom zahlédl Stena. Silně se zamračil, ale po chvíli se jeho tvář rozjasnila. „Nikdy se nepokoušejte stavět kytaru,” zavrčel.

„To by mě v životě nenapadlo, pane,” řekl Sten a vstoupil do dílny.

Pohlédl na hromadu vyhozených nástrojů a rozhlédl se po stěnách. Tu a tam visely výsledky předešlých pokusů. Některé byly z části dokončeny. Jiné tvořily pouze vykrojená těla. Všude kolem se válely krky rozmanitých velikostí, předvrtané pro vyztužovací tyče. Sten nasál pach ďábelského kouře z hrnce na otevřeném ohni, v němž bublal klíh.

„Promiňte, pane, ale co je to ta kytareta?”

„Kytara je hudební nástroj,” odvětil Císař. „Nebo ji tak alespoň nějaký ďábel nazval, když tu pražcovitou věc vymyslel.”

Sten zamyšleně přikývl. „Takže tohle vy tady vyrábíte.” Zvedl jednu vyhozenou kytaru. Podrobněji zkoumal. Díval se i přes struny do díry.

„Nevidím žádné obvody. Jak to může hrát?”

„Pěkně blbě,” odpověděl Císař. Vstal a sňal ze skoby na zdi jeden nedokončený korpus. Znovu se posadil a položil si jej na klín. „Podejte mi smirkový papír.”

Sten se rozhlížel kolem sebe, netuše, co má jeho bos na mysli. Poté si to spojil: smirkový papír. Něco drsného. Nějaké brusivo a papír. Shýbl se k podlaze a zvedl cosi, co podle něj splňovalo dané požadavky.

„Je to všechno tady uvnitř,” vysvětloval Císař. „Záleží na tom, jak se zvuk odráží o stěny té krabice. Problém je v tom, že to tehdy nikdo neuměl vědecky vysvětlit.” Vzal si od Stena smirkový papír a začal obrušovat vnitřek korpusu.

„Dělali to podle citu,” pokračoval Císař. „Trochu tady...” Přebrousil zaoblený bok. „A trochu tady...” Začal obrušovat vnitřní vzpěru a odstraňoval skvrny -pravděpodobně od lepidla.

Císař náhle znechuceně odložil nástroj na zem. Sten však zpozoroval, že tentokrát jej velmi obezřetně položil na tlustý hadr. Císař si všiml, kam se dívá.

„Libanon,” řekl na vysvětlenou. „Dva čtvereční metry od tamních lidí. Radši nechtějte vědět, kolik mě to stálo.”

Vzhlédl ke Stenovi. „Tak dobrá,” řekl nakonec. „Chtěl jste si promluvit na bezpečném místě. Tak tohle je ono.” Mávl rukou po dílně plné starodávného nářadí a materiálu. „Tohle je nejbezpečnější místo, co znám. Denně si to tu nechávám pročišťovat.”

Sten se neznatelně usmál. Zvedl tlustý svazek a vytáhl z něj malý přístroj. „A já jsem to právě znovu zkontroloval,” řekl a ukázal malé protiodposlouchávací zařízení.

Císař na něj pohlédl. „No a?“ Sten zvedl kytaru, kterou Císař chvíli předtím odhodil z důvodu pochybné kvality. Zavrtěl hlavou.

„Eh, možná, že právě proto ta kytara zadrnčela,“ dodal. „Omlouvám se, Vaše Výsosti.“

Věčný Císař chvíli mlčel a přemýšlel, zda-li se má rozzuřit. Po chvíli se však na Stena usmál. Vzal do ruky kleště, zvedl hrnek ďábelsky páchnoucího laku a začal jej štětcem nanášet na povrch korpusu.

Pohlédl na Stena. „No a?“

Sten zkontroloval své čidlo a zavrtěl hlavou. „Čisto.“ Otevřel svazek a karbanickým hmatem jej položil na stůl. „Jste připraven, pane?“

Císař na něj zkoumavě pohlédl. „To jako, jestli jsem už přestal dělat hovadiny, jo?“

„Ano, pane,“ odpověděl Sten.

Císař znovu zvedl tělo nedokončené kytary a začal hladit její boky. „Spust'te.“

Sten vytáhl fotografii pořízenou ze zastaveného obrazu mozkoskenu. „To je ten náš chlápek.“

Císař zkoumal Knoxův obrázek. „Náš pan Veliký,“ prohodil suše.

„Jestli tím myslíte člověka za celou tou věcí, pak myslím, že se mýlíte. Byl to jen člověk, který ovládal Dynsmana. Naštěstí pro nás se nespokojil pouze s touto rolí.“ Sten podal další fotografii.

Císař se zahleděl na detailní záběr Knoxovy ruky a okamžitě zaregistroval známý emblém. „Jednotky Mercury!“

„Ano, pane. A nejen to. Poměrně jistě víme, že tento muž - pro pořádek mu řekněme Knox - býval lékařem. To znamená, že je to velmi pravděpodobně vycvičený vojenský doktor od jednotek Mercury.“

„Bývalý nebo současný?“

„Doufejme, že bývalý. Ale jistě to nevíme. Poručík Hainesová to právě ověřuje.“

Sten se na chvíli odmlčel a v naprosté tichosti pozoroval Císaře, jak smírkovým papírem obrušuje dřevěné plochy. Císař sáhl do náprsní kapsy a vytáhl malý předmět. Sten se mírně předklonil. Vypadalo to jako malá vidlička z lesklého kovu. Jeho bos předmět obrátil v prstech, a s jemným poklepnutím jej přiložil k lubu kytary. Ozval se tichý, zastřený tón... a chvíli rezonoval. Císař si přiložil vidličku k tváři a utlumil ji.

„Ladění stále není správné,“ poznamenal. „Pokračujte, kapitáne.“

Sten se zhluboka nadechl. To, co právě hodlal říci, jej vystaví velkému nebezpečí. „Mohu mluvit otevřeně, pane?“ zeptal se Sten s vědomím, že je to hloupá otázka. S nadřizenými by nikdo nikdy neměl mluvit otevřeně. Musel se však o to pokusit.

„Do toho.“

„Velký kus téhle skládanky chybí. A to přesně uprostřed.“

„Co potřebujete k jeho nalezení?“

„Upřímnou odpověď.“

„Někdo vám snad něco zamlčel?“

„Ano, pane.“

Císařovi vše dávno došlo. Přesto chtěl svůj part dohrát až do konce.

„Jsem snad ten někdo já?“

„Bohužel ano, pane.“

„Tak se ptejte,“ vybídl Císař a jeho rysy podivně zjemněly.

Sten vzdychl.

„Děkuji, pane. Ale nejdřív mi prosím dovolte, abych vám vše dopodrobna vyložil. Až potom se zeptám.“

„Dobrá, uděláme to po vašem, ale podejte mi ten klíč.“

Sten na něj nechápavě pohlédl a potom si uvědomil, že ukazuje na ten ďábelsky páchnoucí hrnek. Sten jej zvedl a podal mu ho.

Císař se natáhl ke zrezivělé policičce a vytáhl z ní malý štětec s dřevěnou rukojetí. Strčil jej do hrnku s klíhem a sáhl mezi kolena pro krk kytary. Poklepal na něj klouby ruky a

přešel po něm ladící vidličkou a napjatě poslouchal bzučivý zvuk. Spokojeně přikývl. „Tohle možná bude ono.“

Namočil štětec do horkého lepidla u nohou a začal je nanášet na spojovací patku krku.

„Předně všeho," spustil Sten, „odpálení bomby předcházela jakási šifrovaná fráze. Dynsmanovy životní funkce poskočily asi o dvanáct taktů, pokaždé, když jsme si ten úsek přehrávali.“

„A jaká?“

Císař pozorně poslouchal, přestože neustával ve své činnosti. Přiložil krk kytary k tělu a sepnul obě části svěrkou.

Sten pohlédl do svých poznámek. „Raschid," řekl. „Akce měla být zahájena ve chvíli, kdy se někdo představil jménem Raschid. Abych byl přesný, celá fráze zněla inženýr Raschid.“

Sten si nevšiml, že Císařův obličej rudne vzteky. „Pokračujte," pobízel téměř šeptem.

„Dalším vodítkem byl box C," řekl Sten. „Dynsman měl odpálit bombu, až zaslechne, že někdo požádal o box C.“

„Stop," zastavil jej Císař. Řekl to velmi tiše, ale byl to ten nejjasnější rozkaz, jaký kdy Sten slyšel. „Takže jsem ji zabil," obvinil Císař sám sebe. „To jsem zavinil já.“

„Pane?“

Namísto odpovědi vytáhl Císař zpod židle láhev. Zhluboka se napil, oklepal se a podal ji Stenovi.

Sten na něj jen nechápavě zíral a čekal. Byl přesvědčen, že jestli existuje způsob, jak se tomuto muži dostat pod kůži, je to právě teď. „Inženýr Raschid?" řekl Císař. „Jo, to jsem já. Jedna z mých mnoha identit, kapitáne, když si chci vyrazit mezi ně.“

Teprve po tomto doznání Stenovi vše došlo. „Takže z toho vyplývá, že terčem útoku jste byl vy. S Godfreyem Alainem to nemělo nic společného. Ani s vyslancem, který se s ním měl setkat místo vás.“

Císař se smutně pousmál. „Jo. Měl se představit jako inženýr Raschid. U baru měli Janiz požádat o box C.“

„Janiz?" zarazil se Sten. „Kdo byla Janiz?“

Císař jen mávl rukou. Sten raději pokračoval spojováním jednotlivých článků řetězce důkazů.

„Dobrá. Takže to mělo proběhnout takto. Dynsman bombu nastražil u boxu C. Byla nasměrovaná tak, aby zničila celý bar, ale pouze omráčila hosty sedící v boxu C. Což jste měl být vy. To ostatní je jednoduché. Ambulance vás měla odvézt k doktoru Knoxovi.“

„Mysleli si, že pak už budou mít všechno pod kontrolou," dodal Císař. „Pitomci blbý. Tohle už zkoušeli jiní.“

Přiložil si hrdlo láhve ke rtům a už se chtěl napít, ale nakonec zavrtěl hlavou, zašpuntoval láhev a schoval ji pod židli. „Někdy se vůbec nemám rád. Taky se tak někdy cítíte?“

Sten si domyslel, že bude lepší tuto poznámku ignorovat, a naléhal dál. „Pane," spustil co nejopatrněji, „mám dojem, že Tahnové s tím vším nemají ani zbla společného. Někdo - pravděpodobně někdo z vašich vlastních lidí - vás chce nahradit v roli Císaře. Tahnové do toho byli zataženi jenom kvůli Alainovi.“

Čekal na odpověď, ale Císař mlčel a hlavou se mu honily vlastní závěry. Sten usoudil, že je na čase přistoupit ke klíčové otázce. „Kdo byla Janiz?“

Císař zvedl staré/mladé oči. „Janiz? Janiz byla prostě Janiz. Bývali jsme milenci. Už před několika lety. Když jsem se cítil... koho do hajzlu zajímá, jak jsem se cítil.“

Nakukal jsem jí spoustu věcí o tom, jaký jsem chlapák. Jak budu bohatý. A ona... ona... Sakra, hochu, ona mi to věřila.“

„Ale vždyť už jste byl Věčný Císař," řekl Sten tiše.

Císař zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Byl jsem inženýr Raschid," namítl. „Snílek. Lhář. Sakra, ona mi tak věřila. Chodíval jsem do města dost často - skoro každý rok nebo dva.“

Postupně jsem si dával vyšší hodnosti. Takže jsem byl kapitán Raschid. Kapitán Raschid."

„Ale to už je dávno," odtušil Sten.

Věčný Císař přikývl. „Přestali jsme spolu spát, ale zůstali jsme přáteli. Složil jsem kredity na její bar. Měl jsem být velmi tichým společníkem. Kromě boxu C. Ten byl rezervován výhradně pro mě nebo pro lidi, které jsem tam poslal. Bylo tam nainstalováno nejlepší protiodposlouchávací zařízení v celé Říši.

Tajná schůzka s Godfreyem Alainem nebyla první, kterou jsem tam uspořádal. Je zajímavé, k jakým věcem člověk nakonec využije bývalé milenky."

Dlouze se zamyslel a vytáhl láhev zpod židle. Trochu si přihnul, aby si pročistil hlavu. „Máte nějakou radu, kapitáne?"

Sten vstal. „Víme, že zde dochází k úniku informací, pane." Začal přecházet po dílně. „Musíme všechno uzavřít. Někdo se vás zcela jistě pokouší zabít."

Císař se podivně usmál. Už chtěl něco říci, ale nakonec si to nechal pro sebe. Sten si ze všeho nejvíc přál, aby v tu chvíli Císař řekl, co má na jazyku. Co všechno mu ještě tají?

„Dobrá. Takže terčem jste vy. Nevíme, kolik spiklenců je do celé věci zapojeno. Tím pádem nemůžeme věřit nikomu. Půjdu po Knoxově stopě. A vy, pane..."

„Ano, kapitáne? Co mám podle vás udělat?"

Sten se zarazil a napadlo jej, jestli nezachází příliš daleko.

Císař zvedl několik prstů a žertovně zasalutoval. „O mě si nedělejte starost, kapitáne. Já jsem v naprostém bezpečí. I když někdy bych si přál..." Věčný Císař zvedl svoji poslední zavrženou kytaru. Sklonil se nad ni a zmáčkl složitou řadu akordů.

Dokonce i Stenovu neškolenému uchu to znělo docela dobře. A hlavně to znělo jako povel k odchodu.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAI HAKONE mnul dlaně o sebe a rozdrčené tabákové lístečky padaly na rozložený list pod nimi. Opatrně pokropil list vodou, zabalil do něj nadrolený tabák a na obou koncích zakroutil. Když skončil, spokojeně si prohlédl viržínko a namočil je do téměř plné sklenky skutečného koňaku. Spokojeně ucvakl jeden konec, zapálil doutník za pomoci ohnivého klacíku a opřel se v křesle. Rozhlédl se po komnatě. Byla to soukromá místnost v jednom z nejluxusnějších klubů na Původním světě, kde se Hakonovi lidé mohli scházet bez asistence monitorovacích zařízení.

Ostatní muži v místnosti - sedělo jich tam možná padesát - byli zhruba v Hakonově věku. Průmyslníci, vysloužilí vysocí důstojníci a podnikatelé s tolika vavříny, že by na nich už klidně mohli usnout. Pro nezasvěcence z nich čpělo bohatství. Hakonovi však páchli smrtí.

Avšak pro Hakona tento sžíravý zápach připáleného vepřového představoval vůni jeho života a jeho psaní.

Některé lidi zformuje jediná zkušenost.

A přesně takovým člověkem byl Kai Hakone.

Téměř od narození si přál létat. Létat ve vesmíru. Na světě, kde se narodil, byl pohodlný život. Jeho matka dostala skvělý nápad - zřídit obchod, kam by lidé mohli vstoupit, nacpat se do budky, kde jim bude vzata míra, vybrat si stříh a během několika minut mít oblek šitý na míru. Tento nápad udělal z Hakonových velmi bohaté a velmi spokojené lidi.

Přestože neměli pro synovu touhu pochopení, nijak mu v odchodu nebránili, a tak Kai Hakone hodnostním postupem skončil jako velitel průzkumné lodi v Muellerských válkách.

Hakone si vzal k srdci vše, co se na akademii naučil a snažil se být svým osmatřiceti mužům autoritativním přítelem. Jeho malá průzkumná loď byla bohužel vybrána k podpurným akcím při vylodění na Saragosse. Toho dne padlo pět imperiálních bojových vagónů a s nimi i téměř celá sedmá divize gardy, která byla na posádkové lodi. Mezi milionem mrtvých, kteří buďto odletěli do otevřeného kosmu, nebo dopadli na tvrdý kamenný povrch planety, byli i muži a ženy z Hakonovy lodě.

Posádka průzkumné lodi umírala pomalu, cupována na cáry raketami, lasery a nakonec i projektilovými děly. Poručík Kai Hakone přežil jako jediný a psychiatři jej postupně dali dohromady.

Když byly Muellerské války potlačeny, Císaři se hodilo propustit z imperiálních služeb všechny, kdo o to stáli. A tak se Kai Hakone stal mladým civilistou s více než dostatečným odstupným, pramalou chutí vrátit se na svůj domovský svět a se zápachem smrti v chřípí.

A právě tento zápach jej dovedl až k současné spisovatelské kariéře.

Jeho první vidkniha - novela o rituálech proměny prostřednictvím krveprolití - byl naprostý propadák. Druhá kniha, střízlivá analýza Muellerských válek se stala bestsellerem, protože její vydání se strefilo do doby velmi příhodné pro revizionistické zhodnocení události. Od té doby byly všechny Hakonovy temné a drsné knihy s puncem smrti považovány za díla velkého umělce.

Šestý svazek, v němž se navrátil k literatuře faktu, střízlivě analyzoval, kde došlo v bitvě o Saragossu k chybě, a předložil velmi skandální názor, že jistý mladý admirál byl použit jako obětní beránek Císařových vlastních chyb. Kniha byla samozřejmě chytře sepsána, aby se autor vyhnul nařčení z politické pomluvy.

Ale Hakone si dobře uvědomoval, že je to další zlomový bod. A právě z toho důvodu teď seděl v klubu mecenášů, nasával pach boháčského života a připadal si jako duch na banketu. Hakone však tuto myšlenku zavrhl, stejně jako neustále odháněl tu dotěrnou otázku, čím by teď Kai Hakone asi byl, kdyby bitva o Saragossu skončila imperiálním

triumfem.

Poklepal nehty na stůl a v místnosti se rozhostilo ticho.

Znovu se rozhlédl po přítomných mužích. Kdyby byl Hakone bystřejší, možná by se podívil, proč nikdo z vojenských vysloužilců nemá víc než jednu hvězdu, proč jsou mezi průmyslníky pouze ti, kteří svůj podnik zdědili, a proč se přítomní obchodníci rekrutovali z těch, kteří provádí pouze příhraniční obchody. Kompetentnost jejich důvodů ke konspiraci však nebyla nijak zpochybňována.

„Pánové," spustil Hakone. Poměrně tichý hlas odporoval jeho medvědímu vzezření. „Ještě než začneme, dovoluji vám, abych vás uvědomil o tom, že tato místnost byla zabezpečena proti veškerým známým odposlouchávacím systémům, stejně jako proti tělesným snímačům. Můžete zde hovořit naprosto svobodně."

Nějaký muž vstal. Hakone jej identifikoval jako Sawa Toyera, který své bohatství získal dodáváním uniforem pro gardu.

„Uběhla již poměrně dlouhá doba, pane Hakone," pronesl káravě. „Zaplatili jsme vám - a myslím, že teď mluvím za nás za všechny - více než štědře. Očekávali jsme... že po Dni Říše se konečně něco stane. Tak, jak jste slíbil. Nežádám, abyste mi vyrazil nějaké případné tajemství, ale podle všeho se vůbec nic nestalo. Alespoň to tady nebylo viditelné."

Nebýt vám tak silně nakloněn, mohl bych se třeba ptát, jestli své kredity náhodou neházím do černé díry."

„Právě to je důvodem naší schůzky," odpověděl Hakone. „Chci vás informovat o tom, co se stalo."

Hakone mohl klidně zajít do detailu a říci, že pokus omráčit Císaře a unést jej, se nevydařil. Že atentátník úspěšně pláchl z Původního světa. Že jejich řídicí agent a doktor Har Stynburn - alias Dr. Knox - zmizel. Ale, že pokud je Hakonovi známo, všechny stopy po spiknutí byly buďto zahlazeny - například zavraždění taktického náčelníka Kreugera - nebo se zahladily samy. Dobře však věděl, že základem úspěchu je neotravovat lidi od peněz malichernostmi.

„Fáze číslo jedna, jak jste sám řekl, se nevydařila. Ale bez sebemenšího podezření ze strany Císaře si sami můžete ověřit, že vyšetřováním případu pověřil jednoho ze svých osobních strážců. Zaručuji vám, že jsme nezanechali žádné stopy."

Avšak je tu jeden problém. A to, že náš obvyklý zpravodajský zdroj vyschl. Nemáme již možnost nahlížet do Císařových dalších kroků."

Hakone namočil svůj doutník do koňaku, znovu si jej zapálil a čekal, až znepokojený šum utichne. Tupci. Tupci, pomyslel si. Neuvědomují si, že vždycky zbývá ještě jeden kilometr, který je třeba ujít. Optimistická část jeho já na to odpověděla, *už, dávno ses přece naučil, že musíš pracovat s tím, co máš k dispozici.*

Hakone znovu poklepal na stůl. Šumění zesílilo, jak místnost zaplňoval stále větší strach. Hakone si namočil prst do koňaku a začal jím jezdit po hraně sklenky. Vysoké pískání dav utišilo.

„Děkuji vám," řekl Hakone. „Minulost je minulost. A nyní jedna dobrá zpráva. Náš koordinátor je současným vývojem velmi potěšen."

„Jak to?" Zabrumlání bylo neidentifikovatelné.

„Protože navzdory našim akcím a navzdory imperiálním krokům nedošlo k žádnému vyzrazení."

„Takže, co uděláme teď- každý si najdeme nějakou díru a zasypeme ji za sebou?" To byl Ban Lucery, jeden z mála průmyslníků, kterého Hakone respektoval.

„To je velmi negativní postoj. Náš koordinátor -a já s jeho rozhodnutím plně souhlasím - řekl, že přistoupíme ke druhé fázi. Pojmenovali jsme ji Zaarah Wahrid. Uklidněte se, pánové. Dny této neúnosné imperiální nadvlády jsou sečteny. Neexistuje možnost, že fáze dvě by mohla selhat."

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

MALI MUŽÍČCI si bidly s háky přitahovali kmeny z náhonu, uvazovali je na řetězový zvedák a opilec spokojeně seděl opřený o fůru oloupaných kmenů. Naik Rai a subadar-major Chittahang Limbu to s obdivem pozorovali.

Sten vypnul modelovací skříňku a figurky okamžitě zmizely, ačkoliv Sten si byl jist, že ten „opilec“ měl určitě dost času, aby si ještě jednou přihnul z láhve, než zmizel.

„To není dobré,“ řekl Haik Raik. „Jak si zapamatujete, jaké si máte vzít ponožky.“

„Jste si jist, že je to tak správné?“ ozval se Limbu gurkhalsky.

„Zatraceně,“ zaklel Sten. „Nejsem si jist vůbec ničím, subadar-majore. Víím jen, že jsem převelen do imperiálních služeb. Bylo mi pouze řečeno, že máte převzít velení nad Gurkhy.“

A další, co víím jistě, je, že jestli mi uděláte ostudu, přísahám na Dasheru, že vám osobně uříznu koule, subadar-majore.“

Limbu už se chtěl rozesmát, ale rychle zasalutoval. „Kapitáne, nemám ponětí, co se tu děje. Ale mám takový dojem, že svá „moksa“ budeme všichni potřebovat.“

Sten zvedl ret. „Děkuji vám za důvěrnost, Chittahangu, ale na tuto věc mám soukromý názor. To je všechno. Můžete odejít.“

Oba Gurkhové zasalutovali a byli ti tam. Sten pokračoval v balení. Zvonek u dveří znovu zabzučel a Sten dotykem dlaně otevřel.

Byla to Lisa. Všiml si, že má protiodposlouchávací váček a že ho má zapnutý. Dveře se zavřely a Sten usoudil, že ze všeho nejdříve ji musí důkladně políbit.

Po chvíli se odtrhli. Lisa se na něj usmála. „Všechno je oukej.“

„Žádný legrácky,“ řekl Sten. „Už mluvíš jako Věčný Císař.“

„Opouštíš-“

„Je mi to líto,“ skočil jí Sten do řeči, „ale opouštím tě. Ano, odjíždím. Do bezpečného domu.“

„Ne,“ ohradila se Hainesová a vrátila se k tématu. „Chtěla jsem ti oznámit, že opouštíš svůj původní záměr odjet. Ty i ten tvůj tlustý zabiják.“

„Eh-oh.“

„Našli jsme našeho slavného doktora Knoxe.“ Hainesová hodila na Stenův stůl kartu.

„Pověz mi o tom něco víc.“

„Dr. John Knox se ve skutečnosti jmenuje Har Stynburn. Byl vyloučen z jednotek Mercury. Vojenský soud prohlásil, že to je, cituji ‚pro dobro armády‘, konec citátu.“

Sten pocítil úlevu: Alespoň, že komplot nemá kořeny v řadách imperiální armády.

„Podle všeho byl dr. Stynburn se svými militantními názory přidělen k jednomu pacifikačnímu týmu jako medik. Šlo o nějaký svět - je to někde na kartě - s nímž měla Říše problémy.“

Domorodci na tomto světě toho moc nežádali,“ vysvětlovala Lisa. „S výjimkou ocelových zbraní. Dr. Stynburn nějakým způsobem zařídil, že špice kopí a mečů byly vysoce radioaktivní. Doopravdy tvoji lidé dělají takovéhle věci?“

„Mě vynech, Liso.“

„Promiň. Ale dneska toho mám až po krk. No, nicméně ti domorodci zaklepali bačkorama - tedy jejich ženy, protože planeta byla matriarchální. Životnost domorodců byla velmi krátká, takže než byl Stynburnův tým převelen, planeta byla připravena k osídlení.“

Bohužel ale někdo zpíval a Dr. Stynburn se dostal před vojenský soud.“

To už Sten zakládal kartičku do své stolní prohlížečky a Hainesovou poslouchal jen tak napůl ucha.

„Vyloučen. Žádné vězení... do hajzlu... měli ho poslat někam do kosmu... potuloval se... žádné zaměstnání..." Vypnul prohlížečku a pohlédl na Lisu.

„Žádný záznam," řekla. „Ale našli jsme ho. Odletěl z Původního světa."

„Kam?"

„Taková malá díra jménem Kulak." Hainesová podala Stenovi další kartu.

„Jak to, že jste ho našli tak rychle?"

„Vzhledem k tomu, že jsi sám poznamenal, že ti Dr. Knox připadá nezdravě egocentrický, napadlo mě, jestli také není tak hloupý, že bude pokračovat ve svém řemesle, místo aby zmizel mezi pomocnými silami."

Samozřejmě. Doktor - nyní se jmenuje William Block - pracuje na smluvní poměr jako medik na Kulaku."

Sten vsunul další kartu do prohlížečky, přečetl si obecný popis a polekal se tak, že zbledl do několika různých odstínů bílé barvy. „Měl jsem zůstat u Kudlanek," řekl pro sebe. „Určitě bych se teď někde plazil močálem s šancí na přežití jedna ku deseti tisícům a bylo by mi hej. Ale tohle."

„Ty o Kulaku něco víš?"

Sten se neobtěžoval podrobným výkladem, protože by to bylo poměrně zdlouhavé. Kulak byl malý planetoid s jedovatou atmosférou a vražedným životním prostředím. Jeho umístění bylo zhruba mezi koncem galaxie a záhrobím. Jeho jedinou zajímavou vlastností bylo, že krystalické kovy si tam žily vlastním životem. Jeden z nich byl neuvěřitelně lehký, avšak mnohem pevnější než jakýkoliv kov, který Říše znala. Jeho chemické vlastnosti byly vyjmenovány ve spisu.

Sten byl s touto substancí poměrně dobře obeznámen. Z něj si totiž vyrobil nůž, který nosil ukrytý v předloktí, ještě když pracoval na Vulkánu v „pekelném světě" - v trestním sektoru pro dělnické otroky továrního světa. Pracovní areál 35 přesně duplikoval atmosféru Kulaku a to do té míry, že zabil 100 procent dělníků, kteří do něj byli posláni k výkonu trestu.

A nyní se po Stenovi žádalo, aby se vrátil do areálu 35. Byl vyděšen jako ještě nikdy v životě.

Pokusil se uklidnit rozbouřený žaludek a četl dál. Po objevení Kulaku průzkumná skupina planetu opět opustila, ale o několik let později byla znovu otevřena nezávislými těžaři, drsnými muži a ženami, kteří byli ochotni přebít nudu na Kulaku hrou v kostky. Vzhledem k tomu, že Kulak nebyl považován za luxusní službu, těžařské družstvo se okamžitě chopilo šance získat opravdového doktora, zvláště když byl ochotný přistoupit na kontrakt v trvání dvou E-roků. Vzhledem k tomu, že mnozí z horníků byli sami na útěku před imperiální justicí, nikdo se příliš nezajímal, co Dr."Block" - tedy Har Stynburn - provedl. Na Kulaku se imperiální velezrada házela do stejného pytle jako neplacení alimentů.

Sten se trochu vzpamatoval a vytrhl kartičku ze stroje. „Jo, o Kulaku něco vím."

„Nechala jsem připravit jednu taktickou bojovou loď," oznámila mu Hainesová. „Cíl cesty tajný, dokonce i pro samotného pilota. A objednala jsem potřebné atmosférické skafandry."

Žádná z odpovědí, které Stena bezprostředně napadaly, nebyla dost příhodná. Vtom do dveří vrazil Kilgour a vztekle poklepal na kartu.

„Poslyš, Steníku," spustil, „nemáš ani ponětí, kam nás to tvý hloupoučký dívče posílá."

„Vím to až moc dobře."

„Pardon, poručíku. Nevěděl jsem, že jste tu."

„To nic, seržante. Váš neohrožený vůdce je z toho stejně zdrcený jako vy."

„Stene, vopravdu tam musíme? Nemůžem tam radši poslat prapor gardy, aby toho psa vyhnali?"

„Aby nám znovu pláchnul?"

„Já vim, hochu. Já vim. Hádám, že k tomu máš nějaký důvod. Ne sice dobrej důvod,

ale důvod. Takže kam nás vede stopa?"

„Vypadá to," prohodil Sten suše, „že budeme musit sfárat' do dolů."

„Nedělej si švandu z mýho nářečí," zahrozil Alex, „nebo na tebe pošlu svou mamětku."

Sten raději pokračoval v balení.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

JILL SHERMANOVÁ představovala na Kulaku jediný zákon. Byla družstvem vybrána, aby se starala o pořádek v jediné kopulovité vesnici, která byla domovskou základnou pro všechny pracovníky. Shermanová byla přinejmenším stejně drsná jako všichni horníci na planetoidu, i když rozumu zjevně pobrala mnohem více než oni. Předně všeho však měla velmi svérázný přístup k vynucování práva. Řídila se pouze třemi pravidly: žádné zbraně, které by mohly poškodit kopuli; žádné podvodné gamblování; každý horník musí za své krystaly dostat poctivě zaplacen.

Shermanová s povděkem přijala místo jediného zastánce práva na Kulaku, protože její předešlé zaměstnání už začínalo být poněkud dramatické. Byla zástupkyní policejního náčelníka na světě zmítaném nekonečnými pouličními nepokoji - což bylo pochopitelné, protože celý tento svět se skládal *výhradně* z národnostních menšin, z nichž každá šla po krku těm méně šťastlivým, kdykoliv získala moc. Shermanová nakonec usoudila, že už těch výtržností bylo přespříliš a shodila na svět miniatomovku. Exploze nejenže připravila současnou stranu o moc, ale poslala Shermanovou na útěk před vlnou útoků, vražd, zneužívání pravomocí a pokusů o genocidu.

Prohlédla si Stenovo doporučení a pohlédla na oba muže, kteří se ještě stále vzpomínávali z nemoci z přistání.

„Doktor Block tu odvádí dobrou práci. Nevím, proč bych vám dvěma imperiálním poskokům měla pomáhat, abyste ho odtud odvedli?“

„Nebudu ten zatykač číst znovu,“ řekl Sten unaveně. „Ale stále existují takové drobnosti jako je velezrada, několikanásobná vražda, spiknutí nebo útěk před spravedlností. Vždyť víte - obvyklé záležitosti.“

„Tady jste na Kulaku, příteli. My se tu *nezajímáme* o to, co někdo udělal tam v civilizaci.“

„Dívče,“ spustil Alex. „Třeba bysme vám mohli koupit žejdlík a trochu si o tom promluvit.“

„To by stačilo, seržante,“ okřikl ho Sten možná trochu unáhleně, ale jeho žaludek byl po přistání na Kulaku ještě stále jako na vodě. „Vy zde fungujete na základě imperiální koncese. Stačí, abych komem poslal jedinou zprávu a tato koncese vám může být odebrána s tím, že se sem vypraví imperiální jednotky. Jste na něco takového připraveni? Chcete snad, abych musel zajít takhle daleko, strážníku Shermanová?“ Kdyby Sten býval neměl knedlík v krku, pravděpodobně by našel ještě nějaký způsob, jak se z toho vymotat. Bylo mu jasné, že právě udělal velkou chybu a Alexovo záupnění to jenom potvrdilo.

„Eh, pardon, kapitáne - jste snad kapitán, ne? Doktora Blocka najdete v sektoru C, kancelář číslo 60.“

Nato Sten udělal hned další chybu. Úsečně kývl, uchopil Alexe za paži a namířil si to ven.

Shermanová si samozřejmě počkala, až dvojitý zámek její kanceláře zaklapne a už zapínala kom.

Dokonce i ulice prokletého města byly primitivní. Měly řízenou teplotu a byly uměle dokysličovány, ale ani to nezabránilo vzniku kondenzace na kopuli a neustálým mlhám a dešťům, takže všude bylo spousta bahna.

„Tak teď si to pěkně pohnojil, hochu,“ zamumlal Kilgour, když se spolu brodili řídkou břečkovou. „To dívče bylo náhodou obdivuhodný. Do hodiny by mi zobala z ruky.“

Sten na Alexe pravděpodobně zavrčel, protože měl strach - měl strach z tohoto světa, z toho, co mu již v minulosti přinesl, a z mnoha rozmanitých způsobů smrti, jakých byl svědkem v areálu 35.

Měl také strach ze skafandrů, které měli na sobě. Na Kulaku je všichni nosili dokonce i v dómu, pokud to nevylučovala nějaká bezprostřední tělesná potřeba. Tyto skafandry byly velmi zajímavé - velké, obrněné a tak neforemné, že se v nich potácel dokonce i mrštný člověk, jako byl Sten. Jedním z důvodů jejich neforemnosti byla skutečnost, že každá končetina obsahovala uzavírací mechanismus. Když se stalo, že došlo k poškození rukávu nebo nohavice skafandru, dotýčný mohl tento segment oddělit, čímž okamžitě amputoval a dezinfikoval postiženou končetinu.

Bez nějakého hmatatelnějšího důvodu Stena posedl největší strach za několik posledních let.

Dr. Har Stynburn/Dr. John Knox/Dr. William Block dostal avízo od Shermanové. Ve spěchu se oblékl do svého skafandru a vyzbrojil se obvyklým ďábelsky zahnutým krátkým mečem a „dobývacím nástrojem“.

Když horník sklízel „zralý“ kus kovu, který rostl mimo dóm, používal rýčovou pistoli, což byla dvojruční puška na silnou pružinu s přibližně dvoumetrovým oštěpem, který měl dvacet pět centimetrů široký lopatovitý hrot ostrý jako břitva. Dynamická rychlost oštěpu se blížila 500 metrům za sekundu, což z něj dělalo poměrně nebezpečnou zbraň.

Stynburn útok očekával - ne sice ze strany imperiální justice, ale spíš od některého z Hakonových zabíjáků. Tak jako tak ho to však nevyvedlo z míry, protože si uvědomoval, že policejní vyšetřování tajných operací je zcela legitimní. Právě z toho důvodu pláchl z Původního světa.

A právě z toho důvodu si vybral takovou obytnou kancelář, aby její zadní stěna byla zároveň stěnou dómu, a dveře kanceláře nechal přebudovat na vzduchotěsné.

Stynburn zaklapl sklo přilby a pohlédl na displej. Žádné úniky. Vyčerpал atmosféru kanceláře do dómu a pevně spočinul rukou na tlačítku PŘIPRAVEN. Oči měl na vidobrazovce nad vchodem, která ukazovala prostor na chodbě před jeho kanceláří.

Nečekal, když se dveře otevřely a dva muži vstoupili do předpokoje.

Sjel rukou k červenému tlačítku a zadní stěna i vnější uzávěr dómu se okamžitě otevřely ven a vyplivly Stynburna na povrch Kulaku.

Dokonce i přes uzávěr Sten ucítil *lupnutí*, jak uvnitř kanceláře došlo k dekompresi. Oba si reflexivně zaklapli průzory a čekali.

Měřáky přítomné v každé místnosti a v každé kanceláři dómu zakolísaly a následně se uklidnily.

„Náš chlapík šel ven,“ oznámil Alex prostřednictvím komu skafandru.

Sten se ani neobtěžoval odpovídat - namířil si to zpět k východu a k nejbližší vzduchové kapse.

Blátivá ulice venku byla však plná horníků s Shermanovou v čele. Sten se zastavil a odklopil svůj průzor.

„Usoudili jsme,“ spustila Shermanová bez okolků, „že vy máte své zákony a my také. Potřebujeme tu doktora. Teď ho konečně máme a hodláme si ho nechat.“

Stena nenapadaly žádné smysluplné pohrůžky.

„Jsme odhodláni udělat, co bude zapotřebí. Pokud to bude zapotřebí.“

„Znamená to snad, dívče,“ navázal smutně Alex, „že nás nechcete nechat odejít?“

Shermanová přikývla.

Stenův skafandr zhruba duplikoval ty, které na sobě měli horníci i Shermanová. Imperiální konstrukce však měla drobné úpravy. Sten pevně doufal, že jedna z nich jim není známa.

Odepl od opasku čtyřhrannou nádobu a odšrouboval víčko, přičemž se mu automaticky uzavřel průzor. Z nádoby vytryskl tenký, ale dobře viditelný pramínek a Sten ji vrhl mezi zmatené horníky. Přepnul kom skafandru naplno a zakřičel: „Plyn! Tohle je korozivní plyn!“ a rozběhl se. Horníci byli několik vteřin příliš zaneprázdněni hledáním úkrytu před syčící a

bublaající nádobou, než aby se starali o to, kam Sten s Alexem upalují.

Než Shermanová s pomocí analyzáru zjistila, že nádobka obsahuje pouze pohotovostní zásobu kyslíku -v zájmu skladnosti v tekuté formě - Sten s Alexem byli u vzduchového uzávěru vedoucího ven.

„Och," vzdychl Alex, strčil Stena do vstupní komory. „Já je tu trochu pozdržím."

Než Sten stačil odpovědět, Alex komoru uzavřel a Stenovi tím pádem nezbylo nic jiného, než se vydat za Stynburnem.

Alex se otočil, právě když se na něj vrhal rozzuřený dav. „Joj, tak kdopak z vás půjde jako první?"

První byl horník, který byl mnohem vyšší než Alex, a za ním všichni jeho přátelé.

Alex zablokoval jeho úder a sám udeřil. Rána rozbila ruku mužova skafandru a poslala monstrem vzduchem zpět do davu. Kulak byl svět s nízkým *g* - zatímco Kilgour byl těžkosvět'an. Dav se přiblížil a situace začínala být zoufalá.

Mírně zoufalá, protože nože, které většina mužů měla, horníci nosili uvnitř svých skafandrů a na to, aby namířili rýčovými puškami, neměli dost místa - alespoň ne bez rizika, že svůj podivný oštěp vystřelí proti nedaleké stěně dómu.

A tak se scénka „Alex u uzávěru" proměnila ve vulgární bitku. V jakékoliv společnosti by to bylo nazváno masakrem, ale na Kulaku to byla pouhá rvačka, o níž se bude mluvit ještě několik let, dokud se zainteresovaní jedinci neodstěhují nebo nezemřou.

A v celém kosmu nebylo nic, co by Kilgoura bavilo víc než vulgární bitky. Když se dal do pohybu, vypadal jako silně opancéřovaná koule, která vystřelila od vchodu, aby se střetla s terčem a následně se vrátila na své místo - opancéřovaná koule, která chaoticky recitovala útržky děsivé poezie.

*„Tak promluvil statečný Horácius.
Kapitán brány:
Každý muž na dosah,
dříve nebo později ret opuchlý bude mít."*

Tím opuchlým rtem byl horníkův rozbitý průzor a téměř smrtelný otřes mozku. Alex byl příliš zaneprázdněn, aby viděl, jak muž padá, když uchopil houpající se rameno drapáku a narazil je třetímu horníkovi do žaludku; jeho natlakovaný skafandr okamžitě explodoval.

*„A Asturovo hrdlo Horácius
pevně stiskl patou..."*

A horník chropotem sám sebe vyprovodil na věčnost.

*„A potřetí a počtvrté on mocně zatáhl... "
Omlouvám se za svou poetickou bezuzdnost, hochu.
„A ocelovou čepel tasil."*

Horníci se stáhli k sobě, aby se přeskupili. Alex otočil knoflíkem zásobníku kyslíku svého skafandru a čekal.

Dav - už jen polovina z nich se stále zajímala o boj - reagoval nejistě.

*„A nebylo tam nikoho,
kdo vedl by útok odvážný;
Však ti vzadu křičeli, vpřed.
A před nimi ti volali své maminky."*

To už bylo na horníky příliš a v rojnici se vrhli na Alexe. Rojnice funguje dobře, ale jen

do té chvíle, dokud nikdo neprorazí první řadu. Alex sebou plácl do bahna dómu a kutálel se proti řítící se rojnici. První řada se zapotácela a padla, čímž účinně zablokovala vzdušný uzávěr a Alex už se na ně jako v amoku hnal zezadu. Beranidlo jeho přílby bylo stejně efektivní jako jeho pěsti a nohy. Vtom horníci znejistěli, otočili se a úzkou uličkou se dali na zběsilý úprk před Alexem.

Vzpamatoval se, uzavřel přívod kyslíku do skafandru a otevřel průzor. Dýchal zhluboka, aby adrenalin a euforie trochu vyprchaly.

*„A tak tu stojí ten či onen
a všichni na něj hledí.
Milý Alex v sukni kostkované.
Klesá na kolena,
a pod ním psáno jest,
písmem v kypré zemi,
jak odvážně on hájil most
před zloduchy všemi.“*

Alex se rozhlédl kolem sebe a hledal uznalé obecenstvo. Žádné neviděl - zranění v bitvě byli buďto mrtví, nebo naříkavě volali medika, či se co nejrychleji plazili pryč. Alexe to však netrápilo.

„To byla báseň," pokračoval, „kerou sem se naučil na maminčino kolenou a jiných kloubech." Ustaraně se otočil k uzávěru za ním. „Teď bys měl, Steníku, co nejdřív sbalit toho doktůrka, abychom se mohli zdekovat dřív, než si ty hňupové uvědomí, že tu hlídám vzduchotěsnej uzávěr a ne most..."

Prach tvořily kovové piliny, které se zvedaly ve žlutých oblacích a zamlžovaly okolí dómu. Sten přelétl pohledem explodovanou stěnu Stynburnova bytu a vydal se po stopách v prachu.

V desetimetrových rozestupech se táhly ke kopcům, které by mohly být považovány za pohoří, kdyby ovšem konstantně nedorůstaly.

Stopa vedla kolem velkého balvanu. Sten s očima upřenýma k zemi málem zemřel úlekem, když jeden výrůstek na kameni dozrál, vykvetl a výbušně vyhodil svůj „výtrus".

Pěšina vedla po okraji těchto hor a dál žlutým oparem do velkého údolí kolem řeky tekutého kovu.

To je nějak podezřele snadné, varoval ho vlastní rozum. Sten se s námahou pokoušel prohlédnout žlutým závojem na rychle mizící stopy, které vedly ven z údolí a potom mizely v zárodečném ložisku skály. Sten s rozpaženými rukama obešel poslední otisk a ukázal přibližným mužovým směrem.

Vzhlédl. Pod skálou byla malá jeskyně. Vítr zatím nestačil uhladit kovový prach na podlaze a Sten spatřil otisky bot vedoucí z průrvy k řece.

Byl v jeskyni a opatrně našlapoval. Udělal tři kroky a vtom si vzpomněl na jeden starý vtíp: Jak poznáte člověka od jednotek Mercury? Podle stop. Vždycky chodí pozpátku. Sten se nemotorně skutálel na zem právě ve chvíli, kdy se na něj Stynburn vrhal z úkrytu na okraji jeskyně.

Stynburnova rýčová pistole zamířila na Stenův průzor, ale mohutné kopnutí poslalo Stynburna po hlavě do prachu na zemi.

Sten se vzpamatoval ve chvíli, když se Stynburn zvedl a vystřelil. Jakmile zahlédl rýčovou pušku, natočil se tak, aby tvořil co nejmenší terč; jeho ruka náhodně proťala dráhu letu oštěpu a neškodně odchýlila dráhu střely.

Muži v skafandrech se proměnili ve dvě baculaté karikatury lidských bytostí, které proti sobě stanuli v aréně vířícího kovového prachu, jenž se měnil ve žlutý vítr.

Stynburn zapnul svůj kom. „Kdo jste? Proti komu stojím?"

Sten si v dramatických situacích nijak neliboval. „Kapitán Sten. Ve službách jeho Imperiálního veličenstva. Mám na vás zatykač, doktore Stynburne.“

„Vy máte zatykač, já mám smrt,“ odvětil Stynburn.

„Ta nás dříve nebo později čeká všechny.“ Sten pohlédl na hrot oštěpu.

„Něco vám povím, kapitáne - Stene, jestli se nepletu?“

„Doktore, mluvíte jako člověk, který chce zemřít. Mým úkolem je, abyste zůstal naživu.“

„Naživu,“ zopakoval posměšně Stynburn. „A proč? Vždyť ta akce přece nevyšla. Nebo snad ano?“

Stenovy zorničky se rozšířily. Nebylo to poprvé, kdy stanul proti někomu, kdo působil dojmem šílence, a Stynburnova slova to jen dokazovala.

„A co nevyšlo?“

„Chcete, abych mluvil, nemám pravdu?“

„Samozřejmě.“

„Kapitáne, musíte přece vědět, čím jsem kdysi byl.“

„Jednotky Mercury. Stejně jako já,“ opáčil Sten a natáčel se k mužově levici.

„V jiném světě a v jiném čase bychom možná byli přáteli.“

Sten se záměrně napřímil, jako kdyby o tom přemýšlel. „Možná,“ řekl schválně váhavě. „Možná, že ano. Do hajzlu, vždycky jsem chtěl být doktorem.“

„Ale teď je všechno jinak,“ odsekl Stynburn. Sten si uvědomil, že to na něj zkouší.

„Spíš jsem vám měl oznámit, že mám připraveny dvě smrti. Vaši a moji.“

„Rada je na vás, doktore.“ Sten se ve skafandru postavil do bojové pozice.

„Nebudeme bojovat, kapitáne. Ale zemřete. Tady a teď. Předtím vám však něco povím. Jsem totiž přesvědčen, že nikdo by neměl umírat v nevědomosti. Proto jsem se rozhodl poskytnout vám vysvětlení. A tím je Zaarah Wahrid.“

Sten zmáčkl tlačítko mikrofону, když vtom si uvědomil, že pro Stynburna jsou tato dvě slova vysvětlením dostatečným. Všiml si, jak se muž ve skafandru svíjí.

Léta služby u Kudlanek Stena poučila o mnoha různých způsobech, kterými se agent může v případě potřeby zabít, a velmi dobře věděl, že Stynburnovo svíjení je pokus o prudké trhnutí lopatek. To už byl ale v pohybu a kutálel se za velký balvan v naději, že mu živoucí minerál poskytne dostatečnou-

První výbuch nebyl tak hlasitý. Bomba implantovaná mezi Stynburnovými lopatkami nebyla příliš silná. Mnohem silnější byla exploze kyslíkové atmosféry Stynburnova skafandru, který jako ohnivá koule prolétl rozsedlinou.

Potom už Sten slyšel jen svistot vichřice. Zvedl se nad balvan a zíral na těch pár cárů skafandru rozházených po prašné podlaze rozsedliny.

Zaarah Wahrid, opakoval si Sten, když se zvedal. Jediná stopa. Sten měl silný dojem, že toto jediné vodítko nebude dostatečné.

Namířil si to dolů z kopce a na kompasu skafandru se přesvědčil, jestli se ubírá správným směrem do dómu.

Prvním úkolem bylo vysvobodit Alexe. Pokud je ještě naživu, bude to hračka, vzhledem k tomu, že až předstoupí před Císaře, bude to takřka s prázdnýma rukama.

KNIHA ČTVRTÁ

DECLIC

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

MODRÝ BHOR byla nesourodá dvoupatrová budova, která se rozkládala na břehu řeky Wye. Byla postavena téměř před jedním stoletím a sloužila převážně místním rybářům a menším farmářům z wyeského údolí. Údolí bylo velmi vlídné, lemované rozlehlými skalnatými kopci, které přecházely v šedomodré hory -místo, kde si lidé mohli vydělat na slušné živobytí rybařením, nebo na bídné živobytí okopáváním země, jež rodila kamení rychleji než brambory. Přesto mohli vést spokojený život v místě vhodném k založení rodiny.

Potom však tento kraj objevili sportovně založení lidé z Původního světa. A tak do údolí sezónu za sezónou proudily davy rybářů, aby lovíli plaché zlaté rybky, které se nacházely po celé délce řeky. Byly postaveny nové silnice. Vyrostlo mnoho nových podniků a dokonce i město - nebo spíš městys. Ashley nad Wye bylo vystavěno v místech, kde se do té doby rozkládaly pouze farmy.

A stejně tak, jak vzkvétalo celé údolí, vyvíjel se i Modrý Bhor. Začínal jako obyčejná a ne velmi pohodlná hospůdka s jedním pokojem v patře. Vlastník za vlastníkem rozšiřoval hostinec tak, aby zvládal uspokojovat rostoucí zájem, a pak jej prodal. V současnosti měl Modrý Bhor dva bary, zanedbanou kuchyni o velikosti domu a více než tucet pokojů, z nichž každý měl krb v jiném stylu. Protože každý nový vlastník Modrého Bhora nechal přistavět pokoj, verandu nebo krb, nebylo nic neobvyklého, když se toho dne k Modrému Bhorovi přivalily gravisaně a z nich vyskákali dělníci a začali vykládat materiál.

Byli uvítáni nejnovějším majitelem, jistým Chrisem Fryem. Byl to vysoký ramenatý muž, který si podnik koupil na penzi, ale příliš se mu nedařilo. Jeho největším problémem bylo, že byl přehnaně velkorysý a měl tendence odpouštět účty lidem, které měl rád, že ze všeho nejraději měl, když mohl zavřít bar a jít na ryby a že jediní lidé, se kterými si doopravdy rozuměl, byli místní rybáři - opravdoví rybáři, kteří neměli moc peněz a neustále pili na dluh.

Frye se právě chystal celý podnik zavřít, prodat jej a strávit zbytek života rybařením, když se Sten objevil. Sten s Fryem se znali pouze z vyprávění. Na základě vzájemných sympatií však okamžitě navázali tak upřímné přátelství, jak je to jen u dvou mužů od Kudlanek možné.

Své poslední roky vojenské kariéry strávil Frye u oddílu Kudlanek, kdy měl za úkol dohlížet na transformaci Lupuské hvězdokupy z fanatické kultury na obchodní systém nenásilně řízený chlupatými Bhory. Mnoho cyklů strávil popíjením s Bhory, kdy připíjel na vousy jejich matek a zmrzlé řitě jejich otců. Také slyšel tisíce rozličných příběhů o tom, jak se Bhorové stali vládci Lupuské hvězdokupy. Většině z nich se však nedalo věřit. Přesto všechny začínaly u stejného kořene: u mladíka jménem Sten. Sten, jak se všichni shodovali, byl největší bojovník, milovník a pijan v bhorské historii. A mimoto měli toho hajzlíka docela rádi, přestože to byl člověk.

„Za celou dobu, co jsem tam byl,“ přiznal se Sten Fryeovi, „jsem souložil pouze se dvěma ženami a prohrál jsem téměř všechny bitvy kromě té poslední.“

„Kromě té, která se počítá,“ podotkl Frye.

„Asi ano,“ přitakal skromně Sten, „ale celou dobu, co jsem tam byl, mi hořela koudel u prdele. Do hajzlu! S Bhory se nedá pít! Alespoň pokud si tajně nevezmete nějaké pilulky proti opilosti. A dokonce i s nimi jsem byl skoro po každém dýchánku na plech.“

Frye usoudil, že Sten je docela milý člověk. Samozřejmě, že to byl jen další zatracený lhář od Kudlanek, který se vydává za *skutečného* Stena. Předem věděl, že opravdový Sten by mu už dávno musel začít lézt na nervy. Kdo by chtěl, do hajzlu, chlastat s tím dokonalým člověkem, o němž Bhorové neustále blábolili? A tak když se Sten představil,

Frye se jen v duchu pousmál a bez sebemenšího úšklebku přijal krycí jméno, které sympatický mladík použil. Frye tušil, že jméno Sten používá ještě asi padesát dalších lidí. Takové věci byly u Kudlanek běžné.

Po jedné dlouhé pohostinné noci ve stylu Modrého Bhora, což znamenalo stůl prohýbající se pod tíhou čerstvých ryb, zvěřiny a všemožných příloh - výlučně z wyeského údolí - spolu uzavřeli dohodu. Modrý Bhor se stane bezpečnou základnou pro Stena a pro Hainesovou. Vzhledem k tomu, že ve wyeském údolí už skončila sezóna, jejich krycí manévr byl téměř dokonalý. Frye zavřel penzion za účelem přestavby. Aby však snížil celkové náklady, ubytuje stavební četu a po dobu probíhající rekonstrukce ji bude živit.

To byl pro obě strany skvělý obchod. Aby však manévr zabral, museli starý dům *doopravdy* zrekonstruovat. A nejen to, účet za pokoje a za stravu musel být také zaplacen pro případ, že by se v tom začal vrtat nějaký zvědavý účetní. To Hainesové umožňovalo přivést si sem poměrně dost lidí a na případu tak mohla začít pracovat početná skupina expertů. Také bylo snazší natahat dovnitř veškeré mazané přístroje, které potřebovala, protože je mohla snadno ukrýt mezi hromadami nářadí a stavebního materiálu.

Díky této dohodě čekal Frye vůbec nejúspěšnější rok, zvláště pak když se jednalo o období mimo hlavní sezónu. Dokonce začal uvažovat o tom, že tu možná zůstane o pár let déle; s těmi kredity, co mu Sten cpe na účet, bude moci bavit místní rybáře celé eony.

Hainesová vkročila do hlavního baru a vyhoupla se na stoličku. Za ní skupinka pracantů vykládala poslední gravisaně s vybavením. Přičichla ke své dělnické kombinéze a ohrnula nos. „Páchnu, jako bych byla čtrnáct dní po smrti.“

Frye otřel hadrem leštěný dřevěný bar, uchopil vysokou sklenici a načepoval jí pivo. Přisunul ho před ni, potom se předklonil a schválně silně nasál vzduch do nozder. „Mně to docela voní,“ zazubil se. „Je to míň policejní a takový normální, poctivý pot.“

Hainesová na něj nevrle pohlédla a kopl do sebe velkou část svého piva. To ji přivedlo na lepší myšlenky, zvláště když Frye sklenici znovu doplnil. „Vy poldy zrovna nemilujete, co?“

Frye zavrtěl hlavou. „Znáte snad někoho normálního, kdo ano?“

Hainesová se na chvíli zamyslela. Potom se krátce zasmála.

„Ne,“ odpověděla. „Dokonce ani poldové nemají rádi poldy. A proto jsem skončila na vraždách. Když děláte svoji práci opravdu dobře, ostatní lidé se s vámi moc nedruží.“

Fryeovu ironickou odpověď přerušilo klapání bot a oba se otočili k prošedivělému muži v otrhaných šatech a nemoderních vysokých gumovkách. Táhl s sebou nějaké velmi archaické rybářské náčiní.

„Bar je zavřený,“ zanotoval zvesela Frye.

Muž jenom stál a koukal, jako kdyby si jeho oči teprve zvykaly na šero po jasném slunci venku.

„Řekl jsem vám, že bar je zavřený,“ opakoval Frye.

„Rekonstrukce,“ doplnila ho Hainesová.

Muž jen zavrtěl hlavou, pomalu se došoural a posadil se na stoličku. „Nejhorší rybaření, jaký jsem kdy zažil. Potřebuju pivo.“

Hodil na bar několik kreditů. „Pěkně velký a studený. Ne. Radši mi rovnou dejte tuplák.“

Frye odstrčil kredity. „Ne, pane. Řekl jsem vám, že je z důvodů rekonstrukce zavřeno.“

Muž zvedl obočí a zamračil se. „Snad nechcete říct, že mám jít kvůli pivu až do Ashley.“ Pohlédl na orosenou sklenici před Hainesovou. „Ona ho dostala, takže musíte obsluhovat. Dejte mi jedno. Zaplatím dvojnásob! Pípa vám funguje, tak co? Vždyť na tom nesejde.“

Hainesové přeběhl mráz po zádech. Něco tu nebylo úplně v pořádku. Vsunula ruku do kapsy kombinézy a nahmatala v ní malou střelnou zbraň. Nato sklouzla z barové stoličky a udělala několik kroků stranou, aby viděla na muže i na dveře. „Poslouchejte, když k vám někdo mluví, pane.“ Pokývla k jeho náčiní u vedlejší stoličky. „Bar je zavřený. Takže si sbalte své saky paky a odejděte.“

Všimla si, že Frye pro něco sahá pod barový pult.

„A co když neodejdu?“ nedal se prošedivělý muž.

Nato se nenuceně natáhl přes bar, uchopil Hainesové pivo a naprosto klidně je vyzunkl. Praštil sklenicí o barpult a pohlédl na ně. Hainesová už vytáhla pistoli.

„Poručíku!“ vykřikl někdo za jejími zády.

„Když zaslechla Stenův hlas, částečně se otočila, ale šedovlasého muže nespouštěla z očí. Ten se však zeširoka zazubil a Sten jí sebral pistoli z ruky.

Hainesová byla připravena kopnout Stena z otočky. Zůstala však stát s otevřenými ústy, když Sten prošel kolem ní ke starému otrhanému rybáři a srazil před ním paty.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ blekotal Sten. „Ale čekali jsme vás až zítra.“

Hainesové spadla brada téměř až ke kyprému poprsí.

„Nic se neděje,“ odvětil muž. „Napadlo mě, že se zastavím o něco dřív. Trochu si zarybařím a zkontroluju, jak pokračujete.“

Sten si stoupl za bar a natočil muži pivo. Přisunul je po pultu a rybář ho jedním dlouhým hltém vypil. Obrátil se k Hainesové a spiklenecky na ni mrkl.

„Poručíku Hainesová,“ spustil Sten, „dovolte mi, abych vás představil-“

„To je Císař,“ sípala naprosto uzemněná Hainesová. „Do hajzlu, on to je Císař.“

Císař se na stoličce hluboce uklonil. „K vašim službám, madam.“

Sten musel Hainesovou uchopit za paži, protože protřelé policistce z oddělení vražd se začala podlamovat kolena.

„Zaarah Wahrid.“ Věčný Císař převaloval frázi na jazyku, dumal nad ní a snažil se zalovit v paměti. Zavrtěl hlavou. „To mi nic neříká. Je to opravdu jediné, co jste z něj dostal?“

Sten vzdychl. „Bohužel ano, pane. Mrzí mě to, ale celý případ je jeden velký průšvih od chvíle, kdy jste mě na něj nasadil.“

Přitáhl si sklenici piva, ale zase ji odstrčil. „Pane, opravdu si myslím, že bych z něj měl-“

„Odstoupit?“ zaburácel Věčný Císař. „Ani náhodou! Já jsem až po krk ve sračkách a vy po mně chcete, abych vás uvolnil?“

„Se vší úctou, pane,“ naléhal Sten. „Jedinou část tohoto úkolu se mi nepodařilo dovést k nějakému uspokojivému konci.“

Císař mu už chtěl skočit do řeči, ale Sten zvedl ruku, dovoláváje se práva nezávislého jedince odstoupit z úkolu. „Podařilo se mi pouze utratit spoustu kreditů za bezcenné informace. Všechno, co doposud máme, jsou spíše dohady a zvěsti.“

Ano. Dostal jsem Stynburna. A způsobil pěkné pozdvižení. Bude vám trvat nejméně dva roky, než ty horníky trochu uklidníte. Jediné, s čím jsem se vrátil, je fráze, kterou nikdo nikdy neslyšel. Kdyby to byla operace Kudlanek, vy nebo Mahoney byste mi za to utrhlí hlavu a ještě byste mě poslali do nějakého ledovcového pekla.“

Věčný Císař se na chvíli zamyslel. Jestli to bylo jen tak pro efekt, nebo jestli pro Stena opravdu zvažoval nějakou ďábelskou budoucnost, to se mladý kapitán nikdy nedozví. Nakonec jen hlasitě zafuněl a podal Chrise Fryeovi svou sklenici, aby mu ji naplnil svým nejlepším mokem.

„Jsem *tam*, kde jsem, jen díky tomu, že dělám rychlá instinktivní rozhodnutí a potom si za nimi stojím, nehledě na to, jak bídne může mé roucho ve skutečnosti vypadat. Tu a tam mi to sice nevyjde. Ale většinou vyhrávám. Podívejte se do historie a ověřte si, jestli mě vždy nezachránila tahle nepatrná egoistická neřest, kterou si povoluji.“

Sten usoudil, že by bylo velmi netaktní komentovat zmínku o „nepatrném egoismu“. Namísto toho vypil své pivo, zhluboka se nadechl a naklonil se přes stůl. „Dobrá tedy. Jaké jsou vaše rozkazy, pane?“

Císař nanosekundu zaváhal, aby zvážil, kolik toho má mladíkovi před sebou prozradit. Potom si však všiml, že Sten vytušil, čeho se to zaváhání týká, a pokračoval dál.

„Věci se mají asi takhle. Mám Tahny neustále za svou císařskou zadnicí a pokoušejí se se mnou setkat. Moji poradci namítají, že je nepřípustné, aby člověk jakéhokoliv

diplomatického postavení oficiálně uznal tenhle odporný systém, natož pak, aby s nimi usedl k jednacímu stolu."

„Ale já měl dojem," namítl Sten, „že jste s jakousi schůzkou souhlasil."

Císař vzdychl. „Musí se uskutečnit. Momentálně se jen vykrucuju. Oni s mojí Výsostí sice chtějí mluvit, ale ještě není jisté, jestli budu mluvit já s nimi. To by bylo nejvyšší uznání existence jejich válečných lordů. Ve zbytku Říše by mi to způsobilo nekonečné problémy. Do hajzlu, Věčný Císař nemůže být k službám každému Frantovi, Jardovi nebo nějakému ET."

Ruinuje to celý systém. Musím myslet i na svoji imperiální mystiku. Avšak ne k uspokojení svého ega, kapitáne, ale proto, že to je tmel, který drží celý tenhle binec pohromadě."

„Takže zdržovací manévry," řekl Sten.

Císař se usmál. „Není to snad podstatou veškeré diplomacie? Budťo se dělají zdržovací manévry, nebo se válčí." Pokrčil rameny. „Pár z mých štědře placených právníků se mnou může nesouhlasit, ale mně vždycky připadalo, že jít k soudu je levnější než válka."

Dopil pivo a vstal. „A nemyslím, že válka s Tahny bude nějak malá."

Věčný Císař se otočil k odchodu, ale vtom se zastavil a věnoval Stenovi jeden ze svých nejpřívětivějších úsměvů. „Samozřejmě, že je mi z toho všeho na nic a šiknul by se mi pořádně mejdan, abych se vyblil rovnou."

„Jak dlouho můžete vydržet manévrovat?" zeptal se Sten.

„Čím dál tím méně," odvětil Císař. „Chci, abyste až do poslední chvíle tlačil na pilu."

Sten přikývl. „Já vám toho chlapa najdu, pane."

„Ano. Věřím vám."

Císař sebral své rybářské náčiní a vypotácel se ze dveří. Sten se za ním díval, jak odchází, a na chvíli se zamyslel, co bude s milým kapitánem Stenem, když se mu to nepovede.

Dokonce i kdyby to byla operace Kudlanek, byl by systém bezpečné základny, který Sten, Alex a Lisa Hainesová ustavili v Modrém Bhorovi, zázračným počinem. Jen na okraj je nutno dodat, že do akce bylo zapojeno několik různých oddělení, což je ve většině případů téměř nemožné. Dokonce i cynický Alex byl překvapen, jak všechno klapě.

Na prvním místě byla bezpečnost. Sten s Alexem potřebovali nějaké stoprocentní zabijáky, kteří by ohlíželi každého, kdo o starý hostinec projeví sebemenší zájem.

A tak opatrně vysondovali své staré přátele od Kudlanek, kteří měli buďto dovolenou, nebo si vzali volno kvůli nemoci. Tito lidé nikdy neremcají. Budťo se usmějí a políbí vás, nebo se usmějí a proříznou vám hrdlo.

Jako další tu byli lidé od imperiální policie. Hainesová pečlivě vybrala důvěryhodné policejní specialisty.

Základna fungovala tak, že bezpečnostní složky hlídaly venku, zatímco Hainesová se svými lidmi vládla uvnitř, zatímco Sten s Alexem občas přispěli svojí troškou do mlýna. Množství talentů shromážděných uvnitř bohužel zaručovalo atmosféru, kdy jeden druhého potencionálně držel pod krkem. Všechno to byli převážně policisté, ale také superspecialisté od hackerů přes počítačové techy až po archiváře a odposlouchávače komů. Všichni byli chytří, dalo se jim věřit a byli to přátelé Hainesové.

Sten musel uznat, že jsou zatraceně dobří. Byli to stejní lidé, kteří vystopovali Dynsmana a nakonec lokalizovali i Stynburna.

Způsob, jakým to dělali, byla skutečná podívaná. Kdyby podobnou operaci prováděly Kudlanky, jejich nejinteligentnější a nejpodivnější počítač by při hledání musel projít milióny svazků. Největším problémem na Původním světě bylo, že každá, dokonce i střední průmyslová síla, vysílala všemi směry rušivé signály. Původní svět byl totiž i centrem špionáže, nemluvě o jmění, které bylo vynakládáno na průmyslovou špionáž.

A tak Liz Collinsová navrhla, aby se zásobili padesáti malinkými počítači, z nichž každý

měl IQ pětiletého dítěte. Potom je se svými spolupracovníky spojila všechny k sobě a výsledkem byl nejinteligentnější systém na celé planetě. A co bylo důležitější, díky způsobu, jakým byly propojeny, se mohly individuálně připojit a zase odpojit do informačního systému, aniž by byly zaznamenány, nebo za sebou nechaly nějaké stopy. Třešničkou na dortu bylo, že tento systém měl schopnost krást energii. Konstantní zásobovač monitoru vstupoval a vystupoval ze zdrojů energie jako lupič a kradl jenom tolik energie, kolik potřeboval, aby systém mohl fungovat, ale ne zas tolik, aby se to nějak významně projevilo na účtech za energii.

Alex měl navíc dojem, že Liz Collinsová je žena, s níž by se chtěl sblížit. Byla o něco málo větší než on a měla všechny správné a patřičně velké křivky, jaké se Alexovi líbily, plus spoustu krásných svalů. Když ji poprvé spatřil, jak v Modrém Bhorovi zapojuje počítačový systém, byl v extázi. Někaké gravisaně uvízly v bahně na břehu řeky. Než stačil zareagovat, Liz už tam byla, s praskotem kostí vyprostila saně z bahna a poslala je dál na tření prostou cestu. Velmi dobře si uměl představit, jak ty sličné a mocné paže objímají jeho tělo těžkosvětana. Už je to hodně dlouho, uvědomil si, kdy cítil, že je *doopravdy* objímán.

Hlavní monitorování celé rozsáhlé počítačové sítě Collinsová nastěhovala do největšího pokoje Modrého Bhora - apartmá krále Gilly. Alex vkročil do pokoje a zoufale se snažil nebýt jako zvíře, které nemůže spustit oči ze svalnaté zadnice ve tvaru jablka. Výš nahoru už se její tělo pěkně zužovalo do patřičných dámských proporcí, pomyslel si a olízl se, které zakončovala ta nejkrásnější ramena, jaká kdy viděl, a frontální prsní struktury. Takový pohled Skotovi vždy připomene, co nosí pod sukní. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Alex viděl.

Otočila se k němu od obrazovky a z jejího pohledu mu doslova poskočilo srdce, spolu s jinými částmi těla. „Mohli bychom s tou skleničkou chvíli posečkat? Každou chvíli by mi mělo něco přijít.“

Alex by jí dal cokoli na světě. „Já vlastně ani nemam žízeň, dívče,“ ujišťoval ji. „Tak co zatím máme?“

Liz se otočila zpět k počítači a už se chovala zase naprosto formálně. „Teď právě zkoušíme dva hlavní vyhledávací vzorce. Ten první je jeden z nejsložitějších.“

„Zaarah Wahrid?“

„Stynburnova poslední slova. Zatím všude, kde jsme se dívali, nic neznamenal. A tím myslím *všude*. Prošli jsme už několik tisíc jazyků. Všechny encyklopedie. Náboženské traktáty. Všechno.“

„Nemohlo by to být-“

„Ani to nezkoušej. Prověřujeme všechny možnosti. Problém je v tom, že ‚všechny možnosti‘ zaberou ztracenou spoustu času, dokonce i s tímhle vercajkem.“ Usmála se pyšně na hlavní terminál složitého počítačového systému.

Alex se rozzářil a přál si, aby byl tím počítačem on. „Dívče,“ oslovil ji. „Nemyslíš, že už je čas, aby si tvá hlavička odpočinula při trošce chmelového moku?“

Nenuceně se naklonil nad stůl, na němž stál velký monitor počítače, a musel se ovládat, aby ji neobjal v pase. Liz se na něj usmála přes rameno a Alexovi to připadalo, jako by jej osvítila. Srdce mu znovu poskočilo a jeho rudý kulatý obličej se rozzářil přiblíženým úsměvem cherubína.

„Myslím, že jsme právě na něco kápli,“ řekla.

Alex pohlédl na slova a čísla, jež se míhala po obrazovce. Musel se uklidnit, aby byl schopen číst rychle rolující text, a vtom to uviděl.

„Zdá se, že máme na mušce poslední dny doktora Stynburna.“

Liz zaujatě přikývla. Když byla na lovu, Alex ji miloval dokonce ještě víc.

„Ano! Podívej na tohle. Ustavil asi půl tuctu dislokovaných korporací. Měly sídlo na příhraničních bankovních planetách. Pokaždé když přijal nové zaměstnání nebo konzultantství, provedl to skrze jednu z těchto korporací.“

„Daňový šméčko," poznamenal Alex.

„Přesně tak. A navíc blbovzdorný. Nech to na doktorovi."

Hlasitě si odkašlal a jakžtakž se vrátil do reality. „A to druhý hledání?" zeptal se. „Hádám že zase Stynburn?"

Liz přikývla. „To nám krade čas přesně z opačného důvodu. Namísto abychom toho měli příliš, máme toho málo. Ten chlápek znal každý trik z příručky jednotek Mercury."

„A potom tě napadlo to s těma dislokovanými podnikama," pronesl Alex obdivně.

Liz se zarděla. „Myslím, že to byl geniální tah."

Alex ji už málem poplácal po rameni. Co kdyby to špatně pochopila? Nebo správně? Nebo... Snažil se odpoutat mysl od záplavy čísel na obrazovce. Znovu si odkašlal. „Ještě něco, dívče?"

Liz mu podala tenký svazek potištěných listů. „Nejsem si úplně jistá, ale od chvíle, co jsem to vzala do ruky, má můj policajtskej mozek škytavku."

Alex si je prohlédl - velmi suché policejní hlášení o čtyřech úmrtích. Všechna ale měla společného jmenovatele: překvapivě to byly všechno nehody a ke všem došlo v blízkosti paláce. Alex si znovu přečetl popis prvního případu. Obětí byla žena. Udušená vlastními zvratky. Měla nepatrnou modřinu na krku. Přečetl jméno a pokračoval ženinou minulostí. Dezertérka z pretoriánské gardy. Alex ucítil malé duševní zachvění. Rychle prolistoval ostatní hlášení a na konci na něj čekala odpověď. „Mělas pravdu, dívče, i když jsi policejní důstojnice."

Potom jí ukázal společné vodítko.

„Všichni do jednoho jsou to bývalí vládní zaměstnanci," uvědomila si Collinsová. „Ex-úřednice. Ex-tech. Ex-hlídač v muzeu. A všichni měli-"

„-v paláci konexe," dokončil za ni Alex.

Liz se opřela v křesle a dlouze a zoufale si povzdychla. „Vražda. Vražda, vražda, vražda. Do hajzlu."

Ve chvíli, kdy se hluboká deprese chystala zaplavit celou místnost, vidobrazovka se červeně rozblíkala. Liz vyskočila z křesla, jako když do ní střelí, a začala monitor prohlížet. Po tisících počítačových hodin na ni civěl první větší úspěch v celém případě. Konečně se nějak probourali Stynburnovými komplikovanými korporáčními pojistkami.

„Muj bože," špitl Alex. „Ten hajzl pracoval pro Kaie Hakona."

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

„TOHLE JSEM V ŽIVOTĚ neviděl," řekl Kai Hakone. „Mohu si to prohlédnout podrobněji?"

Sten mu podal kartu imperiální služby. Jakmile vzal Hakone kartu do ruky, imperiální znak, zašifrovaný na Stenovy otisky a na jeho vzorec pulzu, se divoce rozblíkal. Chvilí ji jen tak držel a potom ji Stenovi zase vrátil.

„Přestože nemám ponětí, co si přejete, kapitáne, vlastně přicházíte vhod."

„Jak to?"

Hakone už chtěl začít s vysvětlením, ale jeho slova utnul hlasitý svistot lodi zvedající se za pomoci motorů Yukawa ani ne půl kilometru od nich.

Hakonova vila stála na nejvyšším kopci nad Sowardem, největším vesmírným přístavem Původního světa. Byla postavena z rozmaru kapitána potulného transportéru, který si z něj hodlal udělat domov na důchod.

Důchod tohoto obchodníka však nikdy nepřišel, neboť se dopustil veliké taktické chyby, když nabídl cetky jedné primitivní kultury, kterou zajímaly spíše smrtící předměty s ostrými hroty. Protože však většina lidí, kteří si na Původním světě mohli dovolit vilu, nebyla nijak zvlášť fascinována hlukem nákladního přístavu, mohl si Hakone tento velký dům pronajmout poměrně levně. Od té doby již zcela přebudoval interiér a dodal mu vlastní ráz, což zahrnovalo i hemisférickou bitevní síň v zadní části.

Motor Yukawa se vypnul a v naprosté tichosti loď poháněná AM₂ zmizela. „Rád slyším to, o čem píší," vysvětloval nenuceně Hakone, když uváděl Stena do domu. „Myslíte, že na skleničku je ještě příliš brzy, kapitáne?"

„Slunce už přece vyšlo, ne?"

Hakone se usmál a vedl Stena velkou přijímací halou a ještě větším obývacím pokojem až do svého brlohu.

Hakoneův „brloh" - kancelář a místo, kde psal - byl vybaven ve stylu staré pozemské knihovny, ovšem s mnoha inovacemi. Vidpásky, reportáže, dokonce i vázané starobylé knihy zaplňovaly dvacet metrů vysoké zdi. Středem místnosti se táhl dlouhý stůl. U něj se ale podobnost s knihovnou z osmnáctého století zcela vytrácela, neboť byl posázen monitory počítačů a klávesnicemi. Přístup po žebřících k policím byl automatizovaný.

Na vzdáleném konci pracovny měl Hakone bar, který se táhl přes celou její šířku. Hakone pokynul Stenovi, aby si vybral, co bude pít, a ten začal očima přejíždět po řadách láhví.

„Nemáte tu čirou náhodou skotskou?"

Hakone se vyznal. „Vidím, že jste si osvojil Císařovu chuť!" sáhl pro láhev a oběma jim nalil do nízkých sklenic.

Sten si jen přiložil sklenku ke rtům a opět ji odložil. Hakone se rovněž sotva napil. „Říkal jste, že přicházím vhod, pane Hakone?"

„Ano. Měl jsem v plánu vás kontaktovat, kapitáne." Hakone Stenovi pokynul k nedaleké pohovce. „Neviděl jste náhodou moji frašku? Myslím tu, která se hrála v předvečer Dne Říše?"

„Promiňte, ale byl jsem ve službě."

„Podle názoru kritiků jste asi o nic nepřišel. Nicméně, momentálně se nacházím mezi dvěma projekty. A objevil jsem něco naprosto fascinujícího. Uvědomujete si vůbec, že ještě nikdo nikdy nesepsal historii imperiálního paláce?"

Sten předstíral nevědomost. Zavrtěl hlavou a usrl.

„Nemyslím však jen budovu, ale i lidi, kteří k ní patří," pokračoval Hakone s hraným spisovatelským zájmem.

„Zajímavý nápad.“

„Také jsem si říkal. A můj vydavatel rovněž. Zvláště, když se bude páska zabývat lidmi, kteří v paláci žijí. Chci vyprávět příběh o živých bytostech, ne o chladném kameni a o technokracii.“

Sten čekal.

„Jak sám jistě víte,“ pokračoval Hakone, „jsem především vojenský historik. A upřímně řečeno, mám vlastní zdroje. Takže když jsem promýšlel koncepci tohoto projektu, první, co jsem začal studovat, byli lidé, kteří v paláci pracují.“

Proto jsem se s vámi chtěl setkat i na Marrově a Sennově večíрку. Jste velmi zvláštní člověk, kapitáne Stene.“

Sten projevil mírné zaujetí.

„Víte o tom, že jste nejmladším mužem, který se kdy stal šéfem imperiální ochranky?“

„Ano. Už mi to říkal admirál Ledoh.“

„To mě velmi zajímá. A právě proto jsem si obstaral vaše záznamy z armády. Musím říci, že jsem se velmi podivil, proč si vybrali právě vás.“

Sten se ani neobtěžoval s úsměvem - věděl, že jeho pravý spis je nedostupný. Pouze velení Kudlanek, Císař a generál Mahoney znají Stenovu pravou skutečnou vojenskou minulost.

„Máte perfektní záznamy. Žádné průšvihy ve výcvikovém středisku. Udělení důstojnické hodnosti v náležitém termínu, všechny kvalifikační testy na výbornou, vysoká ocenění od všech velících důstojníků, patřičný počet hrdinských činů před každým vyznamenáním.“

„Někteří lidé mají štěstí.“

„Mám-li být upřímný, kapitáne, tak bych řekl, že příliš velké štěstí.“

Sten dopil svoji sklenku.

„Kapitáne Stene, mám podezření, že celá vaše vojenská minulost je jen zástěrka.“

„Kdybych nebyl v imperiální službě, pane Hakone, tak bych vám podle situace buďto koupil panáka, nebo nosní protézu.“

„Nechtěl jsem vás urazit, kapitáne. Chtěl jsem jen naznačit, že jste byl třeba na své současné místo dosazen na základě vaší předchozí služby v jednotkách Mercury, nebo dokonce u oddílu Kudlanek.“

Sten předstíral naprostou stupiditu. „Jednotky Mercury? Promiňte, Hakone. U zpravodajských služeb jsem nikdy nepracoval a o žádných Kudlankách jsem v životě neslyšel.“

„Přesně tuto odpověď jsem čekal. A zdá se, že jsem vás urazil. Ale raději obraťme list. Co vás sem přivádí?“

Hakone dopil sklenky.

„Kdysi jste zaměstnával jistého doktora Harse Stynburna,“ řekl Sten v pokusu nečekaně šokovat. Hakone opravdu zareagoval polekaně, ale zcela okatě záměrně upustil uzávěr od láhve na zem.

„Proboha! Co ten imbecil zase provedl?“

„Zase? Pane Hakone, musím vás uvědomit, že tento rozhovor je zaznamenáván. Máte právo na právníka, poradce a medika, který by dohlédl, zdali nejste pod nějakým vlivem, ať již fyzickým nebo farmakologickým.“

„Děkuji vám za varování, kapitáne. Ale nic z toho nepotřebuji. Ano, doktor Hars Stynburn pro mě doopravdy pracoval. Asi po dobu čtyř měsíců - Původních měsíců. Na konci tohoto období jsem jej propustil, a mohu-li dodat, tak bez jakéhokoliv odstupného nebo doporučení.“

„Pokračujte, pane Hakone.“

„Má domácnost se obvykle skládá z padesáti až tří set lidí. Připadá mi tedy poměrně výhodné zaměstnávat domácího medika. To byl jeden z důvodů, proč jsem doktora Stynburna vlastně zaměstnal.“

„Jedním z důvodů?“

„Druhým důvodem byla skutečnost, že byl stejně jako já válečný veterán. Bojoval v Muellerských válkách, v Bitvě u Saragossy.“

„Tak jako vy.“

„Ach, vidím, že jste si prohlédl mé pásky.“

„Dosti podrobně. Proč jste ho propustil?“

„Protože... ne snad proto, že by nebyl dostatečně schopný. Byl to excelentní lékař. Ale proto, že jako člověk uvízl v minulosti.“

„Můžete to prosím vysvětlit?“

„Pořád se chtěl vybavovat o dobách, kdy sloužil v armádě. A o tom, jak se cítí být zrazen.“

„Zrazen?“

„Vy nevíte, že byl vyřazen z armády? No, byl přesvědčen, že jednal v zájmu Říše, ale že byl použit jako obětní beránek.“

„Říše obvykle nepraktikuje genocidu, pane Hakone.“

„Stynburn byl přesvědčen, že ano. Každopádně, jeho posedlost mi začínala drásat nervy. A tak mi připadalo snazší neprodloužit mu smlouvu.“

Sten už chtěl položit další otázku, ale najednou zmlkl. Hakonovy oči byly nepřítomné.

„Říkal jsem, že uvízl někde v minulosti, že ano?“ Hakone vyprázdnil svoji sklenku. „To vám musí znít velmi podivně, kapitáne, jestli jste si prohlížel mé pásky. Nepřipadám vám tak i já?“

„Já nejsem historik, pane.“

„Co si myslíte o válce, kapitáne?“

Stenova bezprostřední reakce - strašlivá hloupost -by byla jistě odpovědí, jakou Hakone nechce slyšet. Raději tedy mlčel.

„Někdo kdysi napsal,“ pokračoval znenadání Hakone, „že válka je osa, kolem níž se točí život. Myslím si, že je to pravda. A pro některé z nás je touto osou jediná válka. Pro doktora Stynburna - a abych byl upřímný, kapitáne, tak i pro mě - to je Saragossa.“

„Jak už jsem řekl, nejsem historik.“

Hakone zvedl obě sklenky, vytáhl z baru karafu a vyrazil k nedalekým dveřím.

„Mohl bych vám to vyprávět, kapitáne, ale raději vám to ukáži.“ A uvedl Stena dveřmi do bitevní síně.

Muellerské války, které se odehrály téměř sto let před Stenovým narozením, byly klasickým důkazem Stenovy definice války. Muellerská hvězdokupa byla osídlena příliš a byla příliš daleko od Říše. Výsledkem byla nedostatečná imperiální podpora, chybně definované a zabezpečené obchodní trasy a do nebe volající ignorance ze strany imperiální byrokracie řídící tyto světy.

A potom, válka, válka mezi jednotlivými světy bojujícími pod vlajkou, na níž by mohlo stát „Kohokoliv jiného než proradnou Říši“. Než si Císař stačil uvědomit, že Muellerská hvězdokupa je sněhová koule valící se ze srázu, nezbývalo nic jiného, než tam poslat gardu.

Ale nadměrná imperiální expanze postihla armádu. Následné bitvy probíhaly převážně na nesprávných územích, s nesprávnými oponenty a v nesprávnou dobu.

Když Císař získal trochu sebedůvěry, stačilo jen, aby se podíval do svého deníku a zase se vrátil zpět mezi normální smrtelníky. Ještě než byla Muellerská hvězdokupa zkrocena alespoň do poloklidu, došlo k nejhorší katastrofě, jíž se stala Saragossa.

K invazi na Saragosse nikdy nemělo dojít. Její izolacionistická kultura měla být ignorována, dokud by sami Saragossané nepřišli s žádostí o opětovné přičlenění k Říši. Namísto toho tam byla poslána celá hlavní flotila a sedmá divize gardy, invaze měla být snadná, neboť se měla uskutečnit pouze na jediném světě, který měl na pomoc jen pár technicky nevyvinutých satelitních světů.

Namísto toho se však operace proměnila ve zlý sen.

Admirálové, kteří nařídili útok, se možná podivili, proč zpravodajská služba mluvila o sedmi miniměsících kolem Saragossy, když přistávací průzkum hlásí pouze jeden. Ale nikdo se nad tím nepozastavil, a tak zemřel téměř milion mužů.

Přistávací plán počítal s totálním průnikem, takže byly použity transportéry gardy a silná podpora - pět imperiálních bitevních lodí. Když se blížily do ionosféry, byla vyřešena otázka chybějících měsíců.

Saragossané je odpálili, ale tak, aby jejich fragmenty zůstaly na orbitále planety. A každý fragment větší než baseballový míček byl ovládán Saragossany, kterým více než na životě záleželo na tom, aby dotěrnou Říši odrazili. Představte si, že se pokoušíte protlačit flotilu skrz asteroidní pás, který opětuje palbu.

První bitevní loď byla proděravěná a naprosto bezmocná. Admirál, který vylodění velel - flotilní admirál Rob Gades - se i se zbývajícím důstojnickým personálem přesunul na velitelskou loď právě včas, aby viděl, jak jeho loď explodovala a roztrhla se na kusy.

V tu chvíli však už bylo na odvolání vojska pozdě. Dokonce ještě předtím, než se lodě rozpadly na kapsle, byla většina z nich zničena. Přistávací kapsle, které nechráněné vstoupily do atmosféry, přežily v zuřící palbě z pevniny jen několik vteřin.

A právě tehdy, vysvětloval Hakone Stenovi a ovládal přitom pohyb lodí po bitevní síni, byla zničena jeho průzkumná loď. Konec bitvy nikdy neviděl. Končila pro něj rozkazem admirála Gadesa - *sauve qui pet*, zachraň, co můžeš. Jedna třetina útočící flotily se ještě mohla ze Saragossy stáhnout.

„Jedna třetina,” zdůraznil Hakone a vypnul scénu v bitevní síni. „Padlo tam více než milion mužů. Nemyslíte, že je to dostatečně silná osa?”

Sten si krátce vzpomněl na živobiják, který podstoupil před základním výcvikem - kdy prožil hrdinskou smrt gardisty Jaime Shavaly - a na své následné rozhodnutí, že nemá nejmenší touhu vidět, jak vypadala hlavní bitva. Nyní však raději ignoroval své pocity a zvolil bezpečně hloupou odpověď. „Já nevím, pane Hakone.”

„Tomu vcelku rozumím. Ale už aspoň chápete, proč jsem Stynburna zaměstnal? Prošel stejným peklem jako já.”

Sten se zájmem zaznamenal, že zatímco Hakone seděl v ovládacím křesle síně, vypil téměř polovinu karafy se skotskou.

„Mimochodem, kapitáne, víte, co se stalo s admirálem Gadesem?”

„Ne.”

„Za svůj ústup - a to cituji z rozsudku soudu - tváří v tvář nepříteli, byl suspendován a donucen k předčasnému odchodu do penze. Myslíte si, že to bylo fér?”

„Fér? Já nevím, co je fér, pane Hakone.” Sten se probral a vstal. „Děkuji vám za informaci, pane. Mohu počítat s vaší spoluprací pro případ, že bychom měli nějaké další otázky?”

„Můžete,” opáčil Hakone suše.

Sten už se chystal použít svoji divokou kartu a chtěl se zeptat, jestli Hakonovi něco říká fráze Zaarah Wahrid. Namísto toho však vypnul záznamník, mírně se uklonil a namířil si to k východu.

Kdyby býval odešel jen o pár vteřin dříve, byl by přistihl jednoho z Hakonových mužů, jak na spodek gravisaní připevňuje malou plastovou krabičku.

Hakone vykročil ze síně a vrátil se do knihovny. Plukovník Fohlee už čekal a v jeho tváři se zračilo jasné pobouření...

„Myslíte, že jsem udělal chybu?” zeptal se Hakone.

„Proč jste mu to všechno ukazoval, zatraceně! Je to Císařův osobní vyšetřovatel.”

„Lovil jsem, plukovníku.”

„A co?”

„Kdyby projevil jen špetku pochopení - jediný záblesk toho, co je důležité - možná bychom jej mohli přetáhnout na naši stranu.”

„Namísto toho jste si však pustil hubu na špacír a nezískal jste vůbec nic.“

„Plukovníku! Překračujete své pravomoce.“

„Promiňte, pane.“

„Výsledkem této mé zkoušky je, že kapitán Sten je nedosažitelný. Nechal jsem mu na gravisaně přidělat stopovač. Pošlete za ním tým dezertérů. Sledujte saně, dokud přesně nelokalizujete jeho bezpečnou základnu, ze které vede vyšetřování. Potom kapitána Stena zabijte. To je všechno!“

Fohlee vnímal, že zasalutoval, udělal čelem vzad a odkráčel, aniž by se pozastavil nad tím, proč takhle promptně reaguje na povely člověka, který na sobě neměl uniformu už téměř sto let.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

VIDOBRAZOVKA ŽHNULA v potemnělé místnosti. V jednom rohu počítač zobrazoval svůj cíl: frázi ZAARAH WAHRID. Zbytek monitoru zaplňovaly neustále se měnící řádky informací. Počítač momentálně vyjádřil předpoklad, že jde o nějaký komerční produkt. Prohledával registr imperiální patentní kanceláře a to od data, kdy bylo oddělení zřízeno.

Lovkyně Liz Collinsová nespouštěla oči z monitoru a hledala nějakou spojitost nebo nepřímou zmínku. Jakmile se řádka objevila, její oči ji prohlédly a automaticky přeskočily na další. Momentálně prohlížela katalog domácích robotů, zastaralých již více než století.

Musela se přemáhat, aby v myšlenkách neutíkala od úkolu. Drž se, holka, povzbuzovala se v duchu. Jestli se ti zdá, že je to nuda, tak zkus uhádnout, co přijde příště. Nato vzdychla, když se objevila konečná hvězdička, a vstoupila do nové, mnohem horší kategorie: Obrana.

V místnosti zavířil vzduch. Liz zaslechla, jak se otevřely dveře a někdo tiše vstoupil. Otočila se a za ní stál Alex se dvěma püllitry piva v ruce.

„Tak co, už se napiješ, dívče?“ zeptal se jemně. „Doufam, že tě nerušim, co?“

„Ach, bože, ano,“ řekla a myslela tím, že se napije. Zahlédla Alexův zdrcený výraz a opravila se. „Tedy chci říct, ne. Ne, tedy... jo, ráda se napiju.“

Přepnula počítač na automatiku, nastavila vyhledávací alarmy a vstala, aby z Alexovy ruky převzala nabízenou sklenici. Krátce se napila a zarazila se. „Tohle není jen pivo!“ uculila se. Vtom si všimla, že na dně püllitru sedí likérová sklenka.

„Taková menší soupravička,“ vysvětlil pohotově Alex. „Pivo a panák dobrý skotský, aby promastila ty bublinky.“

Liz se pomalu, dlouze napila. „Hmmm. Myslím, že tohle mi vůbec nevadí.“

Přešla k pohovce s kožešinovým přehozem, posadila se se zkříženými nohama a začala si přetahovat sukni od uniformy přes kolena. Když spatřila Alexův roztoužený pohled na mizící nahé stehno, zastavila se. „Ale no tak.“ Plácla rukou na prázdné místo vedle sebe. Alex zavrtěl hlavou, jako kdyby se náhle probudil, udělal několik kroků potřebných k dosažení pohovky a váhavě zaplul vedle ní. Pozorně zkoumal protější zeď a bál se jí pohlédnout do očí.

„Takže,“ osmělil se po chvíli, „ty si myslíš, že to nakonec najdeme?“

Liz ani nedutala. Pouze se znovu napila.

„Chtěl sem jen říct, že na tom makáš, tedy pracuješ dost poctivě a spoustu-“

„Alexi,“ špitla Liz, aby ho zastavila.

Otočil se a poprvé, co vstoupil do pokoje, na ni zpříma pohlédl. „Ano, dívče?“

„Musíme mluvit?“

„Ne, dívče.“

„No, tak...“

Alexovi to konečně došlo. Zvedl ruce, aby ji objal a ucítil, jak ho ovinuly svalnaté ale svým způsobem jemné paže. Pomalu se svalili na pohovku.

Tentokrát však Liz vůbec nevadilo, když se sukně její uniformy zvedala výš a výš a...

Aniž by si toho všimli, monitor počítače se rudě rozblíkal. Trpělivě pulzoval a sděloval, že našel... našel., našel...

Na monitoru stálo:

ENT: JANES, Historické záznamy. BITEVNÍ LOĎ: ZAARAH WAHRID (Konstrukční třída flower-14).

Záznam pokračoval výčtem rozměrů lodi, kapacity, výzbroje, data startu a historie, která končila informací, že *Zaarah Wahrid* ukončila svoji úspěšnou kariéru jako vlajková loď při saragosské invazi během Muellerských válek. Loď byla totálně zničena se ztrátou

devadesáti procent své posádky...

Naštěstí pro oba milence potrvá ještě mnoho hodin, než si tento záznam přečtou, protože hledání bude muset oběhnout celý cyklus znovu. *Zaarah Wahrid* byla loď, která již neexistovala.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

STEN SE s gravisaněmi zvedl od Hakonovy vily a nastavil kurz přímo ze Sowardu přes Fowler k imperiálnímu paláci.

Jakmile minul hranice města, spustil výšku gravisaní na padesát metrů. Doposud dělal vše, co Kai Hakone předpokládal a brzy změnil kurz k základně v Ashley nad Wye.

Několik set lidí, kdyby nebylo nebožtíky, však mohlo Hakonovi poradit, aby nikdy nepředjímal, co Sten udělá.

Gravisaně možná vypadaly jako standardní imperiální model, ale to v žádném případě nebyly. Muž, který na ně umístil stopovač, si měl všimnout poměrně složitěho komunikačního zařízení. Ale nevšiml si.

Takže Sten přepnul ovládání na automatiku a zatímco kroužil se svým aeroautomobilem nad stromy, prohlédl, jestli na voze nebo na sobě nemá nějaké štěnice. Na 22.3 Hz jeho detektor zakňučel jako banth v říji. Sten z pultu odepl směrový transponder a prověřil celé saně. Najít stopovací zařízení bylo otázkou pár minut.

Sten se vrátil k řízení a zvážil několik variant. Učinil rozhodnutí, přepnul saně na manuál a zvedl je 1000 metrů nad zem. Potom nastavil nový kurz, přímo k Velkému jižnímu moři. Na kompasu to znamenalo více než osmdesátistupňovou odchylku od původního cíle, Modrého Bhora. Sten neměl ponětí, k čemu měl stopovač sloužit, ale rozhodl se alespoň pár tisíc kilometrů pokračovat ve hře.

Netrvalo dlouho a Stenův proxi-radar zablikal, aby mu oznámil, že se k němu zezadu rychle přibližuje nějaký objekt. Otočil se a podíval se do dalekohledu saní.

Když pomineme všechny modifikace, byly Stenovy gravisaně standardní otevřené bojové vozidlo s McLeanovými generátory, které měřilo desetkrát pět metrů a vešli se do něj čtyři lidé. Objekt, jenž se k němu přibližoval, bylo také standardní bojové vozidlo zhruba dvojnásobné velikosti Stenových gravisaní a sloužilo pro četu o dvanácti vojácích pěchoty.

Sten uvnitř napočítal šest mužů; změřil si, že se k němu přibližují rychlostí kolem 60 km/h. Rozhodl se, že jim to trochu usnadní a zpomalil. Gravisaně za ním také zpomalily.

Stenovo taktické uvažování začalo automaticky pracovat: Snaží se mě stopovat. Úkol: Nalézt základnu... šest mužů v saních... a zlikvidovat mě.

Sten se ušklíbl a připnul si dvojité bezpečnostní postroj. Zatlačil ovládací páku naplno dopředu a vypnul zabudovaný Dopplerův radar. Na normálních bojových vozech byla tato funkce permanentně zapnuta, aby i v případě, že je řídí naprostý idiot, pilot do ničeho nenarazil v mlze, v kouři, v dešti nebo v opilosti. Stenův vůz byl však modifikovaný.

Další modifikace byla zapnuta - druhý, také dopplerovsko-stupidní radar. Zaměřil se na gravisaně za Stenem a ukázal přibližovací rychlost téměř 80km/h. Velmi pomalá reakce, rozhodl Sten.

Dříve než si pilot saní uvědomil, co se bude dít, Sten popadl ovládací páku, zvedl ji do řídicí polohy a zatáhl za ni, až ji měl téměř na klíně. Standardní bojová vozidla - gravisaně - žádné podobné schopnosti nemají. Což mohl být důvod, proč pronásledující pilot s otevřenými ústy zíral, jak se Stenovy saně zvedly kolmo nahoru, přetočily se v perfektním Immelmanu a spadly těsně za své pronásledovatele.

Sten spatřil zděšení a paniku, když se přirtil přímo za druhé saně. Pilot pěchotních saní vypnul motory, takže se propadly a jen taktak unikly Stenovu zdánlivě sebevražednému útoku.

Saně se překlopily a ustálily let. Na jejich hladké straně se otevřela dvířka a v nich se objevily zásobníky střel. Vyšlehly plameny, vyvalil se dým a na Stena vystartovaly čtyři atmorakety vzduch/vzduch.

Ten již měl své bojové vozidlo na zádech. Jak s ním mávala odstředivá síla, jeho prsty nahmataly tlačítko nouzových světlíc a zmáčkly.

Světlíce vzplály mnohobarevnými fosforovými plameny. Pronásledovatelské střely reagující na teplo poslušně zacílily na světlice. Čtyři rakety, které naráz zasáhly cíl, tak silně explodovaly, že pěchotní saně byly na chvíli neovladatelné, takže se všech pět pasažérů muselo něčeho přidržet. Vtom okamžiku se z dýmu vynořilo Stenovo bojové vozidlo. Pilot pěchotních saní zpanikařil a obrátil saně kolem své osy. Opět pozdě, protože Stenovo vozidlo již bylo přímo nad nimi.

A najednou se stalo to poslední, co by šest zabijáků v gravisaních čekalo. Sten u svého bojového vozidla navolil kroužení, odepl bezpečnostní postroj a vrhl se přes okraj rovnou do druhých gravisaní.

Za letu se přetočil a prsty vytasené jako drápy mu do ruky přihrály nůž, zatímco oči hledaly nějaké měkké místo k přistání.

Sten přistál na prvním muži, kterému podrážkami bot rozdrtil hrudní koš, padl na kolena - druhý muž se po něm ohnal pažbou willypušky - zase se zvedl a roztaženými prsty mu zajel očními jamkami do mozku.

Sten se otočil, když se druhá mrtvola začala kácet. Jeho nůž zasáhl zápěstí třetího muže, kterému upadla ruka a krev tryskala po celých saních. Muž pohlédl na prýstící krev, zapotácel se a spadl do prázdna.

Sten ani nezahlédl jeho pád, protože zaregistroval muže, který po něm máchal dlouhým bojovým nožem gardy. Sten jeho výpad zblokoval svou krystalovou dýkou - a přeťal čepel z ušlechtilé oceli. Čtvrtý muž na to ani nestačil zareagovat, protože Stenova pata vystřelila do vzduchu a rozdrtila mu lebku.

Ucítil ionizaci vzduchu a vrhl se k zemi. Sklouzl se po kovové palubě lodi, když mu nad hlavou zasvištěly projektily z willypušky. Chtěl vyskočit, ale nohy mu podjely na krvavé skvrně.

Sten sice upadl, ale ruka s nožem stačila vystřelit a zpevnila zápěstí. Kopí s hrotem nože zasáhlo pátého muže někam pod opasek a přeťalo mu míchu. Živá mrtvola se v křečích svalila na pilota saní, který se právě pokoušel odpoutat.

Sten se svalil do sedadla kopilota, zapřel se nohama a v mžiku zase vyskočil. Pilot se konečně vyprostil zpod mrtvého těla a už stál. Sten se na něj vrhl. Měl v úmyslu jednoho z pronásledovatelů zajmout, aby mu později mohl položit řadu velmi zajímavých otázek.

Pilotovi však stačil jediný pohled na zakrváceného Stena a na tenký stříbřitý kus kovu, kterým rozdával smrt, aby vykřikl a vrhl se přes postranici bojového vozidla.

Sten po něm chmátl, pozdě. Pozoroval křičící a rotující figurku, jak se vzdaluje k parku pod nimi.

Vzpamatuj se... vzpamatuj se, poručil si a bezhlavé bojové šílenství pominulo. Dýchej... dýchej... a Sten se posadil, aniž by si všiml krve hromadící se na podlaze saní.

Racionální uvažování se vrátilo a Sten pohlédl na pět mrtvých mužů v saních. Třeba o nich Hainesová něco zjistí, říkala mu část jeho mysli. To není tak důležité, ozvala se druhá. Ty na náhody nevěříš. Šel jsi k Hakonovi. Zazpíval ti. A na zpáteční cestě se tě někdo pokusil zabít.

Na základě imperiálního pověření, které dostal, by mohl Hakona klidně zatknout a použít všechny potřebné prostředky včetně mozkoskenu, aby zjistil, jakou roli hraje v pokusu o atentát na Císaře.

Ale to bylo příliš jednoduché řešení.

Z nějakého důvodu měl Sten tušení, že někdo tak viditelný jako Kai Hakone nemůže být hlavou celé akce.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

MLHA SE VALILA přes dlouhou, leskle černou loď, která seděla na přistávací ploše jen o něco delší, než byla sama. Světla ozařovala nákladní otvory, jak muži a ženy nakládali zařízení a sebe sama na palubu.

Přistávací plocha byla v knihách Původního světa registrována jako nouzové letiště pro taktické letouny imperiální flotily, ale ve skutečnosti ji používal pouze Císař, když potřeboval odletět nebo přistát tak, aby se to neobjevilo na vidobrazovkách.

Samotná loď byla obestřena podobnými nejasnostmi.

Podle záznamů byla zkonstruována jako imperiální obchodní loď (pro pasažéry) *Normandie*. Luxusní superrychlá loď, která byla již po třetí cestě vyřazena z provozu.

Zvenčí *Normandie* vypadala jako běžná linková loď, ale ve skutečnosti byla postavena za jediným účelem -sloužit jako Císařův dopravní prostředek pro tajné mise a pro dovolenou. Měla výzbroj flotilního torpédoborce a hnací sílu bojového křižníku.

Normandii, jež byla vybavena nejmodernější automatizací, obsluhovala necelá stovka lidí. To však neznamenalo, že by loď byla nějak přelidněná, protože největší procento prostor na *Normandu* zabíraly imperiální komnaty. Pohyblivé přepážky a plošiny zaručovaly, že zde Císař mohl pořádat cokoli, od soukromé party až po vrcholné imperiální setkání.

Vzhledem k tomu, že loď oficiálně neexistovala, nemusela si dělat starosti se získáváním všemožných povolení. Když bylo třeba, převzala identitu některé ze svých zdánlivě sesterských lodí.

Byla to možná jedna z největších špionážních lodí, které kdy byly postaveny.

„Marre, ty jsi hrozný narcis. Tady žádné znečištění nepřichází v úvahu.“

„Ty jen žvaníš a žvaníš,“ ohradil se Marr, „ale já ti říkám, že *cítím* spaliny z motorů.“

Marr a Senn byli pravděpodobně jediní zásobovači v historii, kteří měli vizuální přístup k tajným informacím.

Stáli u boku *Normandie* a pozorovali, jak jejich zásoby po pásu vjíždějí do útrob lodi.

„Dobře, tak tu jsou nějaké spaliny. Dám na tvé citlivé nozdry. Ale jak to souvisí s rybami? Ty jsou přece v akváriích a nestojí tady v kouři.“

„Mám jen obavy, aby naše jídlo Tahny neurazilo,“ vysvětloval Marr. „Jak by se ti asi líbilo, kdyby celá konference ztroskotala na špatném zažívání?“

Jejich ranní hašteření bylo přerušeno, když k nim přistoupil subadar-major Limbu. Gurkhský důstojník měl na sobě plnou bojovou výstroj, včetně willypušky a kukri, který měl pověšený v pochvě uprostřed zad. Zasalutoval. „Ty ryby,“ ukázal k lodi, „nejsou pro mé lidi?“

„Ne, nejsou, Chittahangu. Ale mám dost čočky, rýže a sojového masa, že bych z tvých vojáků udělal stejné balóny jako ten, kterému se začínáš podobat.“

Chittahang reflexivně pohlédl na své břicho a uklidnil se. „Aha. To je dobře. Ale prozradím vám jedno tajemství. Ta boule není břicho. Musím si totiž nad opasek rolovat jisté jiné orgány.“ Zazubil se, mrkl a vrátil se k dohlížení na nalodování svých mužů.

„Marre, myslíš, že se od těchto hnědých mužíčků někdy dočkáme něčeho lepšího?“

„Pravděpodobně ne.“ Marr se otočil a dodal: „Právě dorazil náš nebojácný vůdce.“

Pět velkých letounů dosedlo vedle *Normandie* a vystoupili z něj lidé.

„Hele, s Císařem jede i ten krkoun Sullamora,“ sykl Senn. „Proč byl asi pozván?“

„Nejsem Císař, miláčku, ale předpokládám, že vzhledem k tomu, že jde o imperiální cestu, bude to mít něco do činění s výhradními právy na obchod s těmi Tahny. Senne, jseš si *jist*, že jsme připraveni?“

Marr a Senn byli vyzváni, aby připravili zásoby, krátce poté, co byla císařsko-tahnská schůzka domluvena. Neprodleně začali zkoumat chutě Tahnů, zvláště pak jejich lordů. Kuchařské vidpásky byly ve čtyřicátém století naštěstí stále velmi populární. Připravili všechno, od krevet ve slaném nálevu až po škrob a stále rostoucí zeleninu. Plus několik vlastních specialit, neboť každý správný šéfkuchař věří, že dokáže zpestřit jakýkoliv jídelníček.

Podrážky zadusaly po asfaltu a kontingent pretoriánů se seběhl z bezpečnostního okruhu. Plukovník Fohlee je spočítal, udělil jim rozkazy a vojáci odpochovali na palubu.

„Máme toho dost?“ zapochyboval Marr.

„Máme toho dost! Pro sto padesát pretoriánů máme dost škrobu a proteinu na celé milénium. Třicet Gurkhů. To je posádka s vlastním proviantem. Císař - o němž nikdo netuší, co bude chtít. Sullamora... vymámil jsem od jeho kuchaře jeho nejoblíbenější jídla. A pro ty Tahny toho máme bohatě, i kdyby chtěli nakrmit své hladovějící hordy. Jsme *připraveni*, má lásko.“

„Ano, ale co budeme jíst *my* - ty a já?“

Právě ve chvíli, kdy se Sennovy membrány varovně svraštily, ozval se alarm pobízející k nástupu.

Poslední zásoby byly naloženy a otvory lodi se uzavřely. Letouny opustily plochu, motory Yukawa zasyčely hlasitěji a *Normandie* se vznesla.

V otevřeném kosmu se *Normandie* setká s flotilou torpédoborců a jednotkou křižníků. Tito imperiální kosmoplavci věděli pouze to, že mají doprovodit nějakou loď na určité místo, zabránit, aby se jí něco stalo, a doprovodit ji zpět na základnu. Neměli ani tušení, že na její palubě je Věčný Císař, ani že schůzka s tahnskými lordy je jediný způsob jak odvrátit hrozící intergalaktickou válku.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

SKUPINA TIŠE SEDĚLA kolem obrovského stolu, kde obvykle sedávali Fryovi hospodští tlachalové. Na všechny dolehla hluboká deprese. Na vzdáleném konci stolu seděla Hainesová a planě bloudila kurzorem po monitoru. Na druhém konci seděl podivně tichý Alex. Zíral přes stůl na Liz, která zapisovala poslední řadu příkazů do svého všudypřítomného ovládacího přístroje.

Sten vstoupil se svazkem výtisků v podpaží a okamžitě si všiml, jak se k němu stáčejí nedočkavé pohledy. „Ne,” oznámil bez předmluvy. „Nic jsem nezjistil., ale mám takovou podivnou mapu, od které bychom se možná mohli odrazit.”

Všichni přítomní ožili, jako když do nich střelí. Sten začal rozdávat listy papíru. „Ještě jako bažant jsem se naučil jedné věci - když zůstanete na mrtvém bodě, udělejte si seznam toho, co víte a toho, co nevíte.”

Zemdlele se usmál na všechny přítomné a pokrčil rameny. „Aspoň to vypadá, že máte napilno a připadáte si důležitější.”

Všichni se začetli do Stenova seznamu. Nejprve se dozvěděli velmi zhuštěná fakta:

1. Původní plán byl zavraždit Císaře. Veškeré informace nasvědčují rozsáhlému komplotu.
2. Akce pokračuje. Proč jinak by docházelo k záhadným úmrtím v okolí Sowardu - a to bývalých pretoriánů nebo zaměstnanců paláce? Další důkaz, útok na Stena, provedený bývalými pretoriány - převážně dezertéry. Poznámka: za poslední E-rok zmizelo přinejmenším čtyřicet pretoriánů.
3. Plán, jak se zdá, zahrnuje i samotný palác. Zvažme množství počítačových průzkumů a skenů, která nás k němu dovedly a zmizely v něm.
4. Takže spiknutí stále pokračuje a Císař je zcela logicky jeho hlavním terčem.

„Jako polda,” prolomila ticho Hainesová, „bych určitě měla lepší pocit, kdybych věděla, že je terč bezpečně uklizený.”

„Alespoň tento problém byl vyřešen,” ujistil ji Sten. „Císař odletěl z Původního světa. Nemohu vám říci kam, ale je v absolutním bezpečí, obklopen důvěrnými poradci a bezpečnostními složkami.”

Alex si vydechl úlevou. „Díky bohu. Žádný přiblblý Římaní.”

„Byl Císař informován, do jaké bryndy jsme zabředli?” zeptala se Liz.

„Negativní,” odpověděl Sten. „Dohodli jsme se na absolutním mlčení komu. Mohu se s ním spojit pouze v případě krajní nouze. V paláci je ustavena speciální pohotovostní linka.”

Čekali, jestli řekne víc, a když se tak nestalo, četli dál.

5. Kai Hakone je zjevně jedním z hlavních konspirátorů. Klíčovými indikátory jsou Stynburn a ostatní spojitosti s Bitvou u Saragossy. Další věc je, že Sten byl napaden bezprostředně po výslechu podezřelého.
6. Dalším pojitkem s Bitvou u Saragossy je Zaarah Wahrid. Otázka: Co má zničená loď společného s tímto komplotem?
7. Komplikační faktor: Hakone neměl žádné spojení s palácem. Jako známý Císařův odpůrce tam není vítán.

„Co když toho hajzla líznu, hochu? Vyždímám mu vnitřnosti a uvidíš, že z něj něco vyleze.”

„Ani náhodou, Alexi,” ujistil jej Sten. „Abychom celý malér uhasili, musíme sebrat

všechny najednou. Zvláště pak člověka uvnitř v paláci."

„Když teď Hakona sebereš, tak je všechno v háji," souhlasila Hainesová.

Všichni sklopili hlavy, aby si přečetli zbytek.

8. Měli bychom dál procházet archivy a hledat informace o Saragosse? Mohou v ní být skryty další spojitosti?

„Máme na to rok času?" zeptala se ironicky Liz. „V celé Říši není počítač, který by takový sken provedl rychleji."

„Takže na to zapomeňme," dodal Sten.

„To je všechno?" zeptala se Hainesová.

„Jo," odpověděl. „Tedy až na Hakona."

„Právě ho projíždím," ukázala Liz na svůj monitor.

„Pro experta opravdu hloupá rada," obrátil se k ní Sten.

Ta se jen tiše uchichtla. „Když všechno selže, dojde na počítačový blbce."

„Někde musí mít hlavní velitelství," řekl Sten. „Hakone nemůže řídit spiklence z vlastního domu, nebo se s nimi schází na rozích ulic či něco podobného."

„Rekreační dům?" nadhodila Hainesová.

„Na nějakém odlehlém místě?" dodala Liz.

Collinsová již zadala vyhledávání nemovitostí. Použila stejný program, kterým se probourala Stynburnovým složitým bludištěm.

„Ten chlapík je vojenskéj fanatik," připomněl Alex. „A právě na to ho dostanem. Svý krvavý dílo vo Muellerskejch válkách určitě napsal-"

Než stačil dokončit větu, na obrazovce se zavlínila odpověď. Alexův odhad byl velmi blízko.

„*Zaarah Wahrid*," začínala zpráva. „Registrace Č.KH173. Kotviště 82. ŽÁDÁTE POPIS?"

„Samo sebou," zvolal Sten, zatímco Liz naťukala odpovídající příkaz.

Kai Hakone vlastnil malou a velmi ošuntělou vesmírnou jachtu *Zaarah Wahrid*, která kotvila v soukromém přístavu vzdáleném pouhých sto kilometrů.

„Zkus se napojit na lodní počítač," přikázala Hainesová.

„Ne tak rychle, poručíku," krotila ji Liz. „Co když je to bouda?"

„Má pravdu," uznal Sten. „Došli jsme už příliš daleko na to, abychom si mohli dovolit spěchat."

„Zeptám se počítače, jestli loď nepotřebuje servisní prohlídku," navrhla Liz. „Rutinní záležitost." Dostala negativní odpověď.

„Dobrá. Takže teď něco oficiálního ale nepodstatného."

„Co takhle se zeptat, kdy loď naposledy opustila přístav?" navrhl Sten.

Liz zmáčkla klávesy. „Je to už déle než rok. Ale to je v pohodě. Mohu provést průzkum deníku. Jen povrchové informace. To by mělo milou *Zaarah Wahrid* udržet ve spojení." Malá loď začala rolovat svým palubním deníkem, zatímco Liz opatrně zavedla několik svých sond - vždy se však držela trochu stranou, bzučela a poletovala jako elektronická moucha.

„Podívejte se na tohle!"

Liz provedla IQ sken palubního počítače.

„Tohle prdítko má počítač, že by moh řídit křižník!"

„Na co by malá jachta potřebovala něco tak výkonného?" zeptala se Hainesová.

„Aha - aha, no, tak to tedy ne, *Zaarah Wahrid*." Liz se bleskově odpojila. „A je v ní nastraženo víc pastí, než umíš vypít piv," poznamenala k Alexovi. „Kdybych tam ještě chvíli zůstala, přinejmenším by mě vymazala."

Sten zoufale žuchl do křesla. „Víc zjistit nemůžeš, Liz?"

„Ne, ale podařilo se mi ji přemluvit, aby mi dala svůj kód." Napsala jej.

Sten vstal. „Pojď, Alexi. Myslím, že nás čeká menší nenásilné vloupání.“

Namířili si to ke dveřím.

„Jo, a kapitáne?“ zavolala za nimi Liz.

„Ano.“

„Asi byste měl ještě něco vědět.“

„Sem s tím.“

„Podle všeho má *Zaarah Wahrid* na palubě bombu. Zdá se, že docela velkou.“

„Díky.“

„To nestojí za řeč.“

Sten s Alexem se vybelhali ven.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

BYLA TO malá kabinka na palubě stejně malého rychločlunu. Ačkoliv měl člun pouze nepatrnou cenu, někdo do něj kdysi vložil velký kus práce a péče při údržbě plastodřevěné paluby, stěn, ebonitových skříněk a zařízení. Teď to však byl jeden velký binec. Všude bylo poházené použité prádlo a špinavé nádoby od jídla, které se současný obyvatel ani neobtěžoval vyhodit do odpadního systému.

Tarpy ležel roztažený na lůžku se zavřenýma očima a s úsměvem na tváři. Kolem něj se hemžily kočky. V jiné době by se jim říkalo pouliční kočky. O jejich rodokmenu se každopádně dalo pochybovat. Tarpy jim říkal přístavní kočky. Byly tu zastoupeny v každé představitelné barvě a velikosti. Hladil chlupatá těla, která jej málem zavalovala, a líně sledoval dění okolo jachty *Zaarah Wahrid*, staré popelnice ukotvené asi půl kiláku odtud.

Pod levým ramenem mu něco zavrňelo a Tarpy kotě zvedl, aby mu pomohl z chumlu ven. Kotě se přidalo k několika dalším, která dorážela na matčiny cecíky. Matka byla permanentně usazena Tarpymu na břiše.

Kočky byly to jediné, proč se Tarpy nezbláznil. Od chvíle, kdy převzal hlídku, se kolem jachty jménem *Zaarah Wahrid* nestalo vůbec, ale vůbec nic. U druhého boku *Zaarah Wahrid* měl Tarpy ještě záložní posily, ale udržoval s nimi jen minimální kontakt. Všechny je považoval za blbce, jejichž jediná cena spočívala v ochotě padnout v boji.

Při dlouhé hlídce dával Tarpy přednost svým micinkám.

Ucítil mírné zalechtání v levém uchu a ozvalo se slabé *píp-píp-píp*. Tarpymu se rozbušilo srdce; nařídil svému tepu, aby se zklidnil. Konečně se něco děje!

Opatrně se vymotal ze zajetí koček a posadil se na lůžku. Zapnul vizuální monitor a začal prohlížet prostor kotviště.

Přístav vesmírných jachet nebylo příliš těžké prozkoumat. Vypadal jako dva kilometry vysoký kovový strom s mnoha větvemi. Kmen stromu byl vyčleněn pro obchody, restaurace, dílny údržbářů a zásoby s palivem. Větvě byly rozděleny do soukromých registrových kotvišť, na nichž stálo vše od jachet o velikosti parníků až po malé čluny.

Nedaleko jachty *Zaarah Wahrid* Tarpy zpozoroval nějaký pohyb. Zvětšil si jedno pohybující se místo, což byl Sten s Alexem, kteří vystoupili ze stínu trupu lodi a nenuceně se k ní ploužili. Tarpy se usmál, když narušitele poznal, a zmáčkl tlačítko alarmu, aby uvědomil posilu.

Vstal z kavalce a nasadil si postroj své zbraně. Došel ke dveřím a na chvíli se zastavil. Pohlédl na otevřené nádoby s jídlem na zemi. To jeho přítelkyním bohatě postačí, než akce skončí.

Dveře zasyčely, otevřely se a Tarpy zmizel.

Alex ještě jednou rychle přehlédl kotviště. Nikdo. Dokonce ani žádný tech. „Deme na to, hochu, jsme čistý jak královnino podvlíkačky.“

Sten šel rovnou k zámkovému panelu u vchodu do lodi; otevřel jej a začal vyťukávat kód, který mu Liz sehnala. Zadal první tři čísla a počkal, až si je počítač ověří a umožní průchod pro další skupinu. „Připrav se, že možná budeš muset uskočit stranou, Alexi. Nemám tušení, co je na druhé straně těch dveří.“

Alex přikývl a znovu vše přelétl zrakem. Ještě dřív než hlídače spatřil, ucítil, že se mu napružily svaly a přeběhl mu mráz po zádech. „Máme tu společnost,“ špitl ke Stenovi a rychle odstoupil od zámků lodi.

Sten se otočil právě včas, aby zahlédl, jak od jednoho kontejneru ke druhému přeskočila nějaká postava. Alex a Sten okamžik posečkali, rychle se ukryli a z pouzder pod košilemi potichu vytáhli willypušky.

„Tam!“ řekl Alex.

Sten pomalu otočil hlavu, když ze stínu vystoupil samotný Tarpý.

„Čím můžu sloužit, kámo?“ spustil Tarpý a sunul se k nim. Sten si všiml, že jeho ledabylá chůze ve skutečnosti maskuje profesionální oblouček. Nešel přímo k nim, ale směřoval do strany.

„Nádrž s palivem,“ pošeptal Sten Alexovi.

Alex přikývl a uvědomil si, že Tarpý se snaží dostat ke kovové nádobě na dosah rychlé rybičky. Po obou stranách zaslechli šustění bot, jak se Tarpého pochopové přesunuli na svá místa.

„Jen pár bídnejch krys,“ oznámil Alex.

„Kolik?“

„Čtyři. Možná pět.“

Sten se přinutil k úsměvu na přibližujícího se nepřítele. „Vlastníš nějaké jméno, příteli?“

„Tarpý, jestli to někoho zajímá.“

Sten jen přikývl a zachovával si přiblblý výraz. „Máš snad s touhle popelnicí něco společného?“

„Jo,“ odvětil Tarpý. „Tedy v případě, že byste vo ní měli zájem.“

„Možná,“ řekl Sten. „Já a můj společník sháníme něco levného, co bysme si mohli dát do kupy.“

Tarpý se líně usmál. „Jo, na tý by se muselo trochu máknout, to je fakt,“ souhlasil. „Ale nejdřív si musíte promluvit s majitelem. Navíc získat novou licenci a tak podobně.“

„Ted!“ vykřikl Alex.

Sten zvedl willypušku a vystřelil po Tarpym, který se vrhl na zem, překulil se přes rameno a postavil se za hromadu lodního šrotu. Kulky zvonily o trup lodi za ním a téměř simultánně zaslechl výkřik bolesti.

„Měl sem pravdu, hochu,“ volal Alex z druhé strany. „Určitě tam bylo pět krys. Ne čtyři.“

Tarpý si snadno našel dobrý úkryt. Sten mu v duchu přiznal další profesionální schopnosti a začal hledat ostatní.

Na ploše pod ním se ozval dusot bot a Sten pohlédl dolů mezerou mezi trupem *Zaarah Wahrid* a gravipruhem. Přímo pod nimi byla velká a velmi drahá jachta. Jedno z Tarpého hovar jej šmírovalo zespoda. Bylo to jako hrát trojrozměrné šachy. Nepřítel mohl přijít ze všech stran, stejně jako shora či zdola. Sten dal Alexovi signál. On měl levobok a Sten pravobok. Nejprve se vypořádají s těmi zabijáky a teprve *poté* se budou zaobírat Tarpym.

Uslyšel těžké zadunění, jak Alex dopadl na kotvící plochu pod nimi. Nad Stenem byl žebřík vedoucí na další palubu, zpola zakrytou před častými větry obloukovou plechovou stěnou. Sten udělal dva kroky stranou, aby vyprovokoval palbu, a ihned vyskočil na žebřík a začal lézt nahoru. Doufal jen, že ho nikdo nemá na mušce, když opičím stylem vybíhal po špryclech.

Zahlédl zadek prvního muže ve chvíli, jak zmizel za trupem ukotveného gravičlunu. Muž se snažil najít pozici na vyvýšeném místě. Sten mu proděravěl vnitřnosti.

Plížil se dál a hledal dalšího; věděl, že pravděpodobně stále postupuje podle Tarpého plánu. Z neohrabaného plížení Tarpého posil bylo zřejmé, že jsou to jen nezkušení pěšáci. Kdyby byl Sten na Tarpého místě, použil by je jako kryt: jako potravu pro Stenovy a Alexovy kulky. Tím by se Tarpý stal pánem situace a mohl by zahájit smrtící útok.

Sten nad sebou uslyšel nějaký šepot. Vzhlédl k lávce nad hlavou a seběhl z pruhu. Tarpý? Sten byl přesvědčen, že ne. Čekal, dokud se kroky nezastavily. Ať už to byl kdokoliv, stál vedle palivové pumpy. Z pumpy vedla trubice k ukotvenému stroji a Sten jen taktak rozeznal hranatou siluetu robotankovače, který obsluhoval trubici. Ozvalo se několik dalších kroků, jak se muž nad ním přesouval do výhodnější pozice.

Přístavní pravidla zakazovala, aby byl při doplňování paliva někdo na palubě. Sten zamířil na čerpadlo a doufal, že člověk, který loď vlastní, je zákonů poslušný občan. Zmáčkl spoušť.

Plameny vyšlehly na všechny strany. Sten udělal krok stranou a spadl o podlaží níž, kde byla *Zaarah Wahrid*. Instinktivně dopadl do parakotoulu a čekal odvetnou palbu. Když vstal, něco černého a sežehnutého propadlo bezhlesně kolem něj. Byl to jen černý škvarek s rudou dírou v místech, kde bývala ústa.

Sten trochu otřesen pádem přešel po pruhu k čumáku *Zaarah Wahrid*. Opatrně vystrčil hlavu a spatřil Alexe, jak se proplétá džunglí uvazovacích lan. Alex jej zahlédl a vztyčeným palcem mu dával znamení. Zbývající dvě krysy byly tedy zneškodněny. Sten ucítil svědění na pravé ruce a když na ni pohlédl, uviděl, že mu z ní stéká pramínek krve. V průběhu boje ho někdo škrábl. Zajímavé, jak člověk v návalu adrenalinu nic nevnímá, pomyslel si. Přehodil si willypušku z jedné ruky do druhé, zvedl raněnou ruku ke rtům a vysál si ránu.

Celou tu dobu přemýšlel o Tarpym. Z nějakého důvodu si byl jist, že hra dvou profesionálů pokračuje. Sten věděl, že Tarpého pouze není vidět a čeká na vhodnou příležitost. Nebo sleduje Alexe?

Vtom ale zahlédl náhlou změnu ve výrazu svého přítele a téměř zároveň někoho ucítil těsně za sebou. Prudce se otočil a chtěl zvednout willypušku, ale uvědomil si, že ji má v druhé ruce. V otočce tedy pokrčil prsty a zoufale se pokusil padnout...

Tarpy zvítězil. Muž jménem Sten stál přímo před ním. A ten obr Alex, stál v ose za ním. Perfektní šachový tah, pomyslel si Tarpy, když tiskl spoušť. První střela zabije Stena a pak už jen stačí mačkat a obrovský muž lehne jen o zlomek vteřiny později.

Vtom Tarpy ucítil náhlý záchvěv chladu. Byl to takový ten zoufale oslabující chlad, který začínal někde v rameni a rychle se rozlil do zbytku těla. Podlomila se mu kolena a měl co dělat, aby se mu nezatemnilo před očima.

Sklopil zrak a na zemi vedle Stena uviděl svoji willypušku. Krátkou pušku svírala nějaká ruka a její prsty reflexivně stiskly spoušť a zbraň vystřelila.

Tarpy se podívoval, čímže to ruka drží jeho zbraň. Uslyšel bzukot much a ucítil, jak mu krouží kolem obličeje. Chtěl zvednout ruku, aby mouchy odehnal a spatřil svoji paži; jasně rudá tepenní krev z ní prýštila proudem.

Aj, uvědomil si Tarpy padáje na zem. To je *moje* ruka.

Sten pohlédl na Tarpého mrtvolu. Dvakrát prudce narovnal prsty a nůž zajel zpět do pochvy pod šlachou. Ucítil, jak se mohutná Alexova postava za ním pohnula, a dovolil příteli, aby mu pomohl vstát.

Sten pohlédl na Alexe. „Měl nás oba. To snad víš, ne?“

Alex mu jemně stiskl rameno a postrčil ho k zamykacímu panelu u dveří. „To teda měl, hochu. Ale na druhou stranu, občas se to někomu povést musí, nebo ne?“

S hlasitým zaskřípěním starého nepoužívaného kovu se dveře jachty otevřely. Sten počkal, až bude mít dost místa, a skočil dovnitř. Alex se otočil, aby hlídal.

Interiér lodi byl jen vybrakovaný trup, změť bezcenných přístrojů a drátů, které nikam nevedly. Sten se opatrně protáhl bývalou hlavní kabinou do pilotova koutku. Ačkoliv nenarazil na žádné pasti, uvědomoval si, že nikdo neměl v plánu tento stroj ještě někdy použít.

Prozkoumal dveře do pilotní kabiny. Nic nebezpečného však neviděl. Nahlédl za roh a vykulil oči údivem.

Někdo laserem odřízl celý ovládací pult a ve středu místnosti seděl obrovský počítač. Narozdíl od ostatních věcí na palubě lodi zářil neposkvřenou čistotou. Zatímco se Sten díval, odnikud vyjel malý odprašňovací robot a provedl svoji pravidelnou cestu přes hlavní panel. Vystřeloval před sebe řídkou polarizovanou mlhu a následně velmi účinně odsával chuchvalce prachu.

Sten přistoupil k pultu. Stále neměl ani ponětí, čím by se bomba mohla aktivovat. Jediné, co mu však skutečně dělalo starosti, bylo kdy. Sten sázel na to, že bomba byla napojena na jakýsi časovač. To by bylo logické, už jen kvůli zamezení nehody, která by mohla vymazat složky počítače.

Jeho prsty přeběhly po klávesnici: POZOR! ZAARAH WAHRID! Vidmonitor se rozzářil.

IDENTITA? Sten zaváhal a rychle se rozhodoval: HAKONE. Následovalo další zpracovávání informace: POKRAČUJTE, HAKONE.

Sten si s úlevou oddechl. To by zatím... a bez váhání dál klepal do kláves. Byla tu vždy možnost, že spouští může být třeba jen nedostatečně rychlá odpověď operátora. PROHLÉDNOUT SOUBORY. Počítač se pustil do úkolu, vyvolává nekonečné série dat. Nejprve si Sten nedokázal srovnat, na co se to vlastně dívá, ale potom si uvědomil, že je to seznam hlavních podskupin; byly jich celé stovky a opakovaly se pořád dokola, objevovaly se na obrazovce a zase mizely. Konečně se objevilo: KOMISE ZAARAH WAHRID, DETAILY.

Sten na nápis ukázal kurzorem a zastavil jej. VYŽÁDAT DETAILY, naťukal.

Monitor dvakrát zablikal a po obrazovce začala přebíhat jména a čísla. Objevilo se ještě něco jiného. Pět nadměrně velkých písmen, která tvořila slovo nebo jméno, začalo naléhavě blikat v pravém rohu vidmonitoru. GADES! GADES! GADES! Zas a znovu se to opakovalo: GADES! GADES! GADES!

Stena polil horký pot. Bomba byla spuštěna. Samozřejmě, že po něm byl žádán kód, který by proces zastavil. Neměl ponětí kde začít. A tak udělal to nejlogičtější, co mohl. Takové jednání je však logické pouze pro jedince, který si nijak zvlášť nedělá hlavu z toho, jestli přežije.

Zíral na obrazovku a ze všech sil se soustředil na změř jmen, čísel a dalších detailů.

Rozezněl se varovný klakson. Bomba měla každou chvíli vybuchnout. Sten však přesto zůstával celý zkoprnělý na místě a přijímal maximální možné množství informací. Houkání zesláblo a proměnilo se v okrajový hluk někde vzadu v mozku. Četl dál.

Uslyšel za sebou podivné zavrčení. Vtom mu obrovská tlapa ovinula tělo a Sten cítil, že je zvedán. Před očima měl sice ještě změř dat, ale uvědomoval si, že ho někdo v běhu vynáší z lodi.

Světelný výbuch mu blýskl do tváře ve chvíli, kdy vylezli ze dveří.

Alex se na mikrookamžik zastavil nedaleko velkého nákladního kontejneru. Potom vyhodil Stena čtyři metry do vzduchu. Sten cítil, že se přehupuje přes okraj a viděl, jak se na něj na druhé straně řítí zem.

Obrovská exploze otřásla širokým okolím a ohlušila jej.

Otřesen výbuchem se omámeně vrátil do reality. Alex z nějakého důvodu ležel vedle něj.

Jeho přítel pomalu vstal a oprášil se. V dáli houkaly sirény. Alex pomohl Stenovi vstát. „Musím si s tebou, hochu, vážně promluvit," řekl Skot. „A to vo tom tvým zlovyku, kerej nás zase jednou málem zabil."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

PARK OKOLO Hakonovy vily vypadal jako vojenská základna; uniformovaní muži nakládali zbraně do gravisaní, nastupovali do nich a saně se sjížděly do bojové formace.

Uniformovaní muži vlastně ani nebyli *bývalí* vojáci, neboť byli stále evidováni na seznamech imperiální armády. Jednalo se o dezertéry od pretoriánů, kteří byli svedeni nebo donuceni k tomu, aby zmizeli, a po dlouhé měsíce byli používáni na špinavou práci chystaného komplotu.

Měli radost, že jsou opět v uniformách a v akci. Hakone by měl být po těch všech letech šťastný; konečně se vše dalo do pohybu!

Ale tak jako většina věcí v životě, se to stalo v nesprávný čas. Ačkoliv si Hainesová s Collinsovou myslely, že všechny linky se *Zaarah Wahrid* byly zpretrhány, jedno varovné spojení zůstalo, a když loď vybuchla, Hakone se to okamžitě dozvěděl.

Kai Hakone, jenž nebyl vůbec hloupý, byl pyšný na svoji schopnost okamžitě vyhodnotit situaci. *Zaarah Wahrid*, tedy jak loď tak soubory i s počítačem, jsou pryč. Od koordinátora komplotu měl nařízeno, aby počkal na určitý signál z paluby *Normandie*, než akci spustí. Ale okolnosti se změnily a neexistoval způsob, jakým by své kroky mohl konzultovat s koordinátorem.

A tak Hakone převzal odpovědnost za velení a uvedl své vojáky do pohybu. Císařova smrt byla koneckonců jistá, takže mohlo dojít nanejvýš k tomu, že jeho lidé budou muset delší dobu setrvat na jednom místě.

Hakone se nutil k radosti - o svých sklonech k zasmušilosti dávno věděl - a seběhl po schodech, když k nim přijelo jeho vlastní bojové vozidlo a dosedlo.

„Cestu znáte, seržante.“

„Zatraceně dobře po tolika letech,“ řekl prošedivělý ex-pretorián. Vůz se zvedl. Seskupení gravisaní je následovalo v útočné kosočtvercové formaci a vzneslo se nad sowardský přístav.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

PILOT ZKONTROLOVAL obrazovku přiblížení i radar a spokojeně zamručel. Zmáčkl tlačítko a pilotní křeslo upevněné na rameni jeřábu se odtáhlo od nekonečných tlačítek a šoupátek a sneslo ho na úroveň paluby. Odepl se a potom usoudil, že jeho úspěch si zaslouží publikum. Jak vstával, prsty se letmo dotkly tlačítka, které přepnulo hlavní obří obrazovku do vizuálního módu.

Ve vzdálenosti několika světelných let od pulsaru se objevila záře a na všech měřácích naskočily s ní související hodnoty. Tahnský pilot zaslechl nespokojené mumlání lordů, kteří stáli před ním, potom vymazal obrazovku a uklonil se. Dosáhli jsme předepsaných souřadnic. Na obrazovce máme imperiální loď. Ke smluvenému rendezvous by mělo dojít během deseti lodních hodin.

Lord Kirghiz opětoval pilotův úklon a spolu s ostatními vůdci Tahnské soustavy poklidně odplul z řídicí kabiny.

Pulsar - NG 467H ve hvězdném katalogu - byla třetí varianta, kterou Tahnové Císaři navrhli jako místo schůzky. Byla to také jediná schválená. Císař si uvědomil, že pulsar zaručuje naprosté mlčení radiových vln na obou stranách. Takže pokud léčka nebyla nachystána předem - a Říše velmi silně důvěřovala kvalitě svých senzorů, které tuto možnost eliminovaly - nebudou je čekat žádná překvapení, vyjma toho, co mohou tahnští hodnostáři chtít.

Císař měl navíc v rukávu jeden trumf. Díky tomu, že imperiální věda byla odjakživa o krok před tahnskou, Císař měl k dispozici jednu velmi složitou komlinku vedoucí přímo do paláce. Zoufale doufal, že linka bude během vrcholné schůzky použita. Ne jím, ale Stenem. Kdyby se Stenovi podařilo odhalit hlavního spiklence, který omylem zavinil Alainovu smrt, vyjednávání by dostalo mnohem hladší průběh.

Normandie a její podpůrné lodě zaregistrovaly blížící se tahnskou flotilu již před deseti hodinami. Způsobilo to jedno imperiální supertajemství. Nejen že byl Císař výhradním vlastníkem zdroje paliva AM₂, ale postaral se i o to, aby veškeré palivo určené k prodeji bylo „zakódováno“. Pouze imperiální plavidla fungovala na čisté AM₂. Všechny ostatní lodě používaly modifikované AM₂. Imperiální průzkumné lodě tak mohly na vzdálenost mnoha světelných let zaměřit a zhruba identifikovat jakoukoliv neimperální loď.

Jak se Tahnské lodě na obrazovce blížily k místu určení, táhly za sebou fialovou mlhu.

Císař vypnul monitorovací obrazovku ve svém pokoji, pohlédl na Ledoha a několikrát se zhluboka nadechl. „Tak nám to začíná.“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

„UŽ SEŠ HOTOV, Steníku?“ dotázal se vlídně Alex. Sten zakašlal a narovnal se nad záchodovou mísou. Příliš rychle; žaludek se vzbouřil a on se znovu křečovitě vyzvracel.

„Mam pro tebe radu, hochu,“ pokračoval Kilgour. „Až ucítíš, že to na tebe zase de, rychle polkni, protože to sou tvý vlastní šťávy.“

Sten se vzpamatoval. Všechno se uklidnilo. Opláchl si ústa a pohlédl na Kilgoura. „Vzpomenu tvé sympatie, seržante majore. Při dalším hlášení o zdravotním stavu.“

Vypotácel se do velké centrální místnosti Modrého Bhora a žuchl sebou do nejbližšího křesla, protože se s ním opět zatočil svět.

Hainesová si ho ustaraně prohlížela stejně jako Rykor, která vystrkovala svou velkou vousatou hlavu přes okraj své nádrže.

„Skenování mozku není žádná švanda. Vim, že by bylo mnohem příjemnější, kdybysme se obešli bez něj.“ Alex nalil Collinsové, Hainesové i sobě a podal džbán Rykor, která zavrtěla hlavou.

„Takže, co jsme získali?“ přemohl se Sten. Déle než dvě hodiny poté, co *Zaarah Wahrid* vyletěla do povětří, se Sten s velkým sebezapřením podvolil Rykořinu mozkoskenu - kterému předtím podrobili Dynsmana.

„Máme kompletní seznam všech spiklenců,“ spustila Rykor.

Sten vydechl úlevou.

„Nebo lépe řečeno, máme seznam všech podspiklenců.“

Hainesová zaklela. „Samý malý ryby. Ale kdo je na vrcholu?“

„To již víme,“ řekl Sten. Byl velmi, velmi unavený. „Kai Hakone.“

Rykor vyprskla přes vousy. Z nějakého důvodu měla pocit, že slaná sprcha může být vnímána jako výraz soustrasti. „Pleteš se.“

Alex prolomil hrobové ticho. „Podělaný Římani!“

Sten se náhle cítil mnohem lépe - nebo spíš mnohem hůře. Přitáhl si láhev a kopl do sebe tři mohutné loky. Jeho žaludek se okamžitě vzbouřil, ale Sten se pevně soustředil na to, aby mu v tuto chvíli nebylo zle.

Hainesová něco mumlala a upjatě hleděla na tabulku celého komplotu.

„Bylo tam spojení z lodi přímo do paláce a jedno chapadlo sahalo až do vaší složky, poručíku,“ pokračovala Rykor. „Osoba v paláci bohužel nebyla pouze informační spojka, jak sis myslel. Byl to vrchní velitel.“

Sten začal něco blekotat, ale raději zmlkl. „Proveďme logickou kontrolu, Rykor.“

„Jak si přeješ.“

Sten se snažil uvažovat s čistou hlavou. „Jestli má Rykor pravdu, pak našeho ‚vnitřního člověka‘ musíme dostat dřív, než všechny ty malé ryby.“

„Správně.“

„A momentálně nemáme žádné náznaky. Tudíž potřebujeme skřípnout Hakona a pěkně ho vyždímat.“

„Omyl,“ opravila ho Rykor. „Jedno vořítko tu je. Nehledě na to, že vzhledem k tomu, že Hakone je na vrcholu, měli bychom předpokládat, že jakýkoliv útok na jeho osobu by poslal všechny ostatní spiklence na útěk a krysa by zůstala v paláci.“

„Oprava,“ řekl Sten a zareagoval. „Sakra Rykor, jaké vořítko máte na mysli?“

„Ta počítačová bomba.“

„Gades,“ vzpomněl si Sten a vyslovil to tak, jak se jméno objevilo na monitoru lodě *Zaarah Wahrid*.

„Zkus to samé slovo s akcentem na první slabiku,“ pokračovala Rykor. Hainesová, Collinsová a Alex na ni nechápavě zírali. Sten byl jediný, kdo věděl, že Hakone toto jméno

použil, když mu popisoval Bitvu u Saragossy.

Rykor se na chvíli slastně potopila, zatímco Sten přemítal, ale hned se zase vynořila a pokračovala dřív, než stačil něco říct. „A za druhé. Spiklenci jsou všichni - poněkud útlocitní, je myslím slovo, které jsi použil. Svým akcím chtějí za každou cenu dávat smysluplná jména.

Za třetí. Nějakým způsobem je všechny spojuje Bitva u Saragossy."

„Collinsová?" vyštěkl Sten. „Gades je jméno. Byl to jakýsi admirál v Saragosse. Chci jeho složku. Všechno. Sakra, ten vůl je snad naživu. Není to nakonec ten vůl, kterýho hledáme?"

Collinsová už seděla u nejbližšího monitoru.

„Pozor na odkazy," ozvala se za ní Hainesová. „Ve složce mohou být nějaké nástrahy."

Protože už se Stenovi aktivně nezvedal žaludek, usoudil, že potřebuje další doušek whisky.

Alex přistoupil k Rykořině nádrži a s naprosto úctyhodným výrazem pronesl: „Milé dívče, protože nepijete, nevím, co vám mám za odměnu nabídnout. Snad nějakou rybku?"

Rykor zamávala ploutvemi, zvedla se z bazénu a spadla zpět, takže se slaná voda rozstříkla po celé místnosti. Na chvíli si Sten myslel, že se svíjí v nějakých křečích.

„Seržante Kilgoure!" řekla Rykor, když se vlny uklidnily. „A já si celé roky myslela, že vy lidé nemáte smysl pro humor. Jste dobrý člověk."

„Alexi," ozval se Sten, který přistoupil ke svému seržantovi a položil mu ruku kolem ramen. „Konečně jsme našli někoho, kdo rozumí tvým žertům."

„Ve mém příštím životě budeš mrož."

Stenův prostý závěr se bohužel nepotvrdil.

Admirál Rob Gades byl dlouho, dlouho mrtev vlastní rukou. Spáchal sebevraždu tři roky poté, co byl za debakl u Saragossy propuštěn z imperiálních služeb.

Přestože bylo podáno svědectví, že Gadesův rozkaz k ústupu zachránil celou jednu třetinu invazních jednotek, imperiální námořnictvo ani soud neměly po porážce náladu poslouchat nějaká vysvětlení. Ačkoliv toto svědectví zabránilo tomu, aby byl Gades připraven o hodnost, o medaile a byl převelen k nějakému trestnímu praporu, nestačilo k tomu, aby mohl zůstat v aktivní službě.

Za odstupné si pořídil malý planetoid v nějaké hraniční soustavě a poměrně luxusně si jej vybavil. Potom zmizel. Poštovní loď, která planety objížděla třikrát do roka, našla jeho tělo šest měsíců poté, co si Gades zapřel hrot svého přehlídkového meče o hrud' a prudce se předklonil.

Saragosská epizoda byla jeho jedinou černou známkou. Byl jedním z nejmladších důstojníků dosáhnuvších vlajkové hodnosti, dokonce i vzhledem k nedostatku vyššího důstojnictva způsobeného Muellerskými válkami.

Syn důstojníka imperiálního námořníka... nadprůměrné výsledky už v jeslích... na vojenskou akademii přijat v nejnižším možném věku... absolvoval jako čtvrtý ze třídy... jmenován velitelem na taktických lodích, torpédoborcích, pobočník prominentního admirála, výkonný důstojník na křižníku, velitel flotily torpédoborců, škola velitelů a velícího personálu, vojenská podpora tří velmi důležitých diplomatických misí, velitel nově jmenované bitevní lodi a potom už vlajková hodnost.

„Ten hoch měl až do poslední minuty z pekla štěstí," usoudil Alex.

Sten přikývl.

Rykor se ušklíbla. Díky tvaru její hlavy to však vyznělo spíš jako pšíknutí, ale všichni pochopili, co měla v úmyslu.

„Teď jste mě oba zklamali. Mahoney mi říkal, že vy-" Rykor už chtěla říci vy vojáci od Kudlanek, ale rozmyslela si to, protože si nebyla jistá, zdali jsou Hainesová a Collinsová obeznámeny s jejich pravou identitou, „-lidi na štěstí nevěříte."

Sten pohlédl na Alexe.

„Asi nám něco uniklo."

„Joj. Ta jedna malá požíračka krabů určitě něco čuje. Dopřejme jí tedy moment absolutního triumfu.“

Rykor si vychutnávala ticho, než spustila. „Kdo Gades doporučil na exkluzivní vojenskou školu? Kdo navrhl, aby se nějaký poručík Gades stal pobočníkem? Kdo ho povýšil na velitele flotily? Kdo mu zajistil ty - myslím, že byste použili výraz ‚tučné‘ - diplomatické služby?...

Jeden jediný člověk.“

Sten projížděl Gadesovy záznamy a četl podpisy na zářných doporučeních a žádostech.

„Ach bože,“ špitl tiše.

Hodnost a dokonce i podpis se s roky měnil. Ale jméno zůstávalo stejné. Mik Ledoh. Imperiální komorník a člověk, který má k Císařovi nejbližší!

„Nyní tedy víme, kdo stojí na vrcholku ledovce, nemám pravdu?“

„Ale proč Ledoh? Co on měl s tím Gadesem společného?“

Rykor otevřela svůj počítač. PŘÍKAZ: POROVNAT LEDOHA S GADESEM, VŠECHNY KATEGORIE. HLÁSIT VEŠKERÉ PODOBNOSTI.

A počítač je po chvíli našel.

V genetickém vzorci...

Vražda monarchy má někdy původ ve velmi nepatrných skutečnostech - malých alespoň pro přímo zainteresované jedince. Filip Makedonský zemřel proto, že se rozhodl pro veřejné namísto trpěné soukromé sodomie; Karel I. si pravděpodobně mohl zachránit krk, kdyby byl slušnější k několika malým obchodníkům; Trotský mohl být ve svých spisech méně jízlivý; Mao III. Panasijské říše mohl přežít déle, kdyby tak rád nesouložil s dcerami svých vysokých důstojníků. A tak dále.

Pokus admirála Mika Ledoha zabít Věčného Císaře měl kořeny ve stejně nepatrných pohnutkách. Svoji vůbec první službu strávil Ledoh jako zásobovací důstojník na vzdálené imperiální základně.

Základna se nacházela dokonce ještě za tehdejšími hraničními světy Říše. Přestože odtud bylo všude daleko, základna byla umístěna na idylické planetě ve světě tropických ostrovů a slunce, život na ní byl velmi snadný. Vzhledem k tomu, že úkolem základny bylo pouze poskytovat zázemí hlídkovým jednotkám, měly partneři možnost bydlet na základně se svými vojenskými manžely či manželkami.

Hlídkové mise trvaly zpravidla velmi dlouho. Průzkumná loď byla pryč třeba čtyři měsíce, než se opět vrátila na základnu. To bylo kompenzováno stejně dlouhými dovolenkami.

Vojáci sloužící v tropických světech toho neměli kromě údržby průzkumné flotily a doplňování paliva mnoho na práci. Nudící se muži a ženy si dokáží najít báječné způsoby, jak se dostat do nesnází. Ledoh, pohledný poručík, si vybral jeden z těch klasických - zamiloval se do manželky svého nadřízeného.

Tato žena měla sice smysl pro dobrodružství a romantiku, ale byla i velmi realistická. Po dvou měsících známosti, týden předtím, než se měl její manžel vrátit z dlouhého hlídkového letu před následným přesunem, sdělila Ledohovi, že je s ním z vlastního rozhodnutí těhotná. Zatímco mladý důstojník zůstal stát s otevřenými ústy, vyjmenovala mu i svá další rozhodnutí -bude mít dítě; miluje Ledoha a nikdy na něj nezapomene; za žádných okolností však nehodlá opustit manžela, který má před sebou slibnou kariéru, kvůli mladému proviantákovi.

První lásky dají člověku vždycky zabrat. Té ženě se však podařilo připravit Ledohovi ještě horší vzpomínky. Nikdy ji znovu nespátl, ale stále vedl v patrnosti, kde se i se synem nachází.

Manžel této ženy brzy zvald a stal se z něj jen další opilecký kovboj z průzkumné lodě. Jediné, co mohl Ledoh udělat, bylo umést synovi cestičku ke kariéře. Byl velmi potěšen,

když zjistil, že již od malička chtěl chlapec kráčet v „otcových“ šlápějích. Ledoh poskytl náležitá doporučení.

Když Rob Gades absolvoval na vojenské akademii, z publika jej pozoroval velmi pyšný Mik Ledoh. Nikdy, dokonce ani později v průběhu Gadesovy kariéry, se mu však nepodařilo k synovi přiblížit.

Jednou, sliboval si. Jednou přijde chvíle, kdy mu to budu moci vysvětlit.

To jednou, jak cítil, bylo krátce poté, co byl Gades povýšen na admirála.

Ale do toho začaly Muellerské války a Ledoh byl pověřen vedením a organizací vylovení na Craiské soustavě. Uspěl na výbornou, narozdíl od svého syna, který byl po Bitvě u Saragossy uvolněn ze služby.

Ledoh protestoval proti rozhodnutí rady, avšak marně. V tu chvíli se chystal oslovit svého syna a ujistit jej, že dříve nebo později zvítězí zdravý rozum.

Ale nenacházel ta správná slova.

Dříve než se mu to podařilo, jeho syn zemřel. Sebevražda.

Čtrnáct dní poté, co se o úmrtí doslechl, Ledoh k velkému zděšení imperiálního námořnictva požádal o předčasný důchod. Vzhledem k tomu, že craiská invaze byla jedním z mála světlých okamžiků v Muellerských válkách, Mik Ledoh měl velmi pravděpodobně nakročeno k hodnosti vrchního admirála.

Kdyby tehdy někdo věděl, co Ledoha ke Gadesovi poutá, celé spiknutí mohlo být ještě odvráceno. Ale Mik Ledoh se pevně držel starého a velmi hloupého vojenského rčení: „Nikdy nic nevysvětluj a na nic si nestěžuj.“

Muži, kteří většinu svého života strávili ve společnosti, se však jen těžko vyrovnávají s osamělostí života v důchodu a Ledoh v tomto ohledu nebyl výjimkou. Odchod na odpočinek mu pouze poskytl čas k nerušenému přemítání, které jej dovedlo k závěru, že příčinou smrti jeho syna, příčinou úpadku Říše, kterého byl od Muellerských válek svědkem, a příčinou jeho vlastního neštěstí je sám Věčný Císař.

Šestá vidpáska Kaie Hakona, jež stavěla na předpokladu, že admirál Rob Gades byl skutečný hrdina, který posloužil jako obětní beránek, se stala zážehovou jiskrou.

To ostatní - od využití sítě starých známých, přes návrat z odpočinku na místo u imperiálního dvora, získání moudrého plukovníka Fohlee pro svoji věc a přátelství s Hakonem, až po vybudování konspirační chobotnice - už dávalo jednoznačný smysl.

Tedy dávalo by, kdyby bylo nějakému historikovi dovoleno vrtat se do dění na Původním světě.

Namísto toho však dvě policistky, dva vojáci a jedna mrožovitá psycholožka seděli v místnosti nad venkovským hostincem a na monitoru počítače srovnávali historie dvou osob: otce a syna.

V dobách, kdy byly transplantace končetin stejně běžné jako transfúze a doktoři potřebovali znát všechny důležité údaje, aby nedocházelo k odmítnutí transplantátů tělem, byly u každého příslušníka imperiální armády automaticky zaznamenávány genetické vzorce, stejně jako se tisíc let předtím zaznamenávala krevní skupina.

Sten konečně vstal. Vypnul monitor, zatoužil po něčem k napití, ale s lítostí tuto vnitřní žádost zamítl.

„Skupinové rozkazy," pronesl. „Hainesová, chci mít k dispozici plnou údernou jednotku. Kai Hakone musí být okamžitě zajištěn. Na základě imperiálního zmocnění. Až ho budete mít, všichni zbývající spiklenci na Rykořině seznamu musí být zajati a izolováni.

Seržante Kilgoure."

„Tu som!"

„Jdeme do paláce."

A Sten s Alexem neprodleně vyrazili, aby se co nejdříve dostali ke komlince k Císaři.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

STENOVY ALARMY SE MĚLY rozeznět, už když s Alexem vbíhali do bran Arundelu. Ale skutečnost, že dva pretoriáni na stráži na sobě neměli své obvyklé přehlídkové uniformy, ale bojové obleky, jim jaksi unikla. Nic jiného převrat neprozrazovalo. Úředníci pobíhali kolem, hodnostáři si něco mumlali v koutě a palác vypadal docela normálně.

Až do chvíle, kdy Sten s Alexem vystoupili z výtahu v Císařově soukromém patře. Vtom si Alex uvědomil, že tam něco „neštýmuje“.

„Kapitáne,“ zarazil se. „Kde jsou tvý Gurkhové?“

Sten se okamžitě vzpamatoval. Gurkhové, kteří nejsou na palubě *Normandie* s Císařem, by měli hlídat chodby. Namísto toho tam však stáli pretoriáni v bojových uniformách.

Toto zjištění však přišlo příliš pozdě, protože z výklenku vyskočili čtyři pretoriáni s namířenými willypuškami.

„Hoši,“ spustil Alex. „Děláte vobrovskou chybu.“

Nato z komorníkovy kanceláře vyšel Kai Hakone v uniformě. Pokývnutím hlavy oba zdvořile pozdravil. „Kapitáne Stene, jste zajati.“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

NG 467H BYLA změť oslepujícího světla a rušivého hluku, která zastiňovala dvě flotily visící v bílém přítmí rotující neutronové hvězdy.

Normandie a tahnské bitevní lodě stály nehybně na svých orbitálách, zatímco podpůrné a eskortní lodě poletovaly kolem nich. Vzhledem k tomu, že pulsar zcela eliminoval konvenční metody navigace, loď manévrovala za pomoci obrazovek s výpočty pravděpodobnosti a počítačů, které se jinak využívaly k navigační instruktáži a k simulaci bitev. Komunikace mezi loděmi se odehrávala buďto prostřednictvím sondovacích lodí, nebo torpéd bez posádky, které nosily zprávy.

Piloti, ať již tahnští nebo imperiální, byli v používání přístrojů samozřejmě velmi zblhlí, ale takhle blízko NG 467H jim většina z nich byla k ničemu. A tak křižníky využily znalost lokality z počítačových projekcí a rozprostřely se kolem mohutného trupu *Normandie* a tahnské lodě a doufaly, že žádný z létajících obrů nepozmění svoji oběžnou dráhu. Torpédoborce a průzkumné lodě prolétávaly nekonečné hlídkové trasy s využitím středního styčného bodu, vyměřeného podle tří nejbližších hvězd. Všichni na palubě se modlili.

Blízkost NG 467 byla naprosto oslňující a dvě vznášející se tělesa i se svými piloty byla slepá, jako kdyby se ocitla někde v hlubinách oceánu.

KNIHA PÁTÁ

RUDÁ MŠE

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

STEN LEŽEL NA svém kavalci a probíral různé varianty řešení.

Poté, co je zatkli, byl spoutaný Alex odvečen do kobky ke Gurkhům. Avšak Sten byl ke svému velkému překvapení pouze vykázán do svého apartmá. Po menší analýze mu tento krok docela dával smysl - alespoň z Hakonova pohledu.

Hakone zjevně myslel dopředu.

Nicméně Sten, který se účastnil již mnoha takových pučů, se domníval, že Hakone zbytečně riskuje. Kdyby byl na Hakonově místě, nechal by Stena, Kilgoura i Gurkhy okamžitě zastřelit a s nějakým vysvětlováním by si dělal hlavu později. Sten byl sice vykázán do svého apartmá, jako každý důstojník pod imperiální přísahou, ale jeho pokoj byl důkladně pročesán, zbaven jakýchkoliv zbraní a k jeho východu byli postaveni tři ozbrojení pretoriáni. Stenova jediná zbraň byl nůž v paži, který nebyl objeven.

Sten s jistou nelibostí docházel k závěru, že poměrně brzy zemře. Už podrobně prozkoumal mapy hradu, ale nejbližší místnost, z níž bylo možné vstoupit do systému chodeb a tunelů ve zdech, byla vzdálena přinejmenším padesát metrů.

O okně ani neuvažoval, neboť předpokládal, že na zemi pod ním stojí několik Hakonových ostrostřelců, čekajících, až se Sten pokusí o útěk.

Mysli dál, Stene. I když je to hloupost, zkus si vybavit, že se můžeš dostat ze dveří ven, odzbrojit strážce a zmizet v útrobách paláce.

Ou-kej.

Poté si to namíříš k místnosti s vysílačkou umožňující jediné spojení s *Normandií*. Dál si zkus představit, že máš dost času poslat Císaři varování; že zpráva projde lodí; a že volání nebude zachyceno Ledohem.

Zatraceně nepravděpodobné.

Ale představ si to, hochu. Představ si to. Co by se stalo pak?

Hakone tě zabije. Císař se vrátí (snad), znovu ovládne svůj palác a -jestli k tomu dojde - dá ti nějaký metál.

Hodně důležitý metál.

Sten po Galaktickém kříži nikdy netoužil. Zvláště ne in memoriam.

Vrátil se do reality. Do hajzlu, chlape. Ještě ses ani nedostal ze svého pokoje.

Na dveře zabušila pěst a Sten vyskočil, jako když do něj střílí.

„Žády k protější zdi, přímo v lajně s dveřma.“

Sten uposlechl.

„Stojíte u zdi?“

„Stojím.“

„Tyhle dveře se otevírají. Když nebudete okamžitě vidět, použiji odjištěný granát, který mám v ruce.“

Dveře se otevřely a tam stál muž, ve kterém poznával svého hlavního hlídače s odjištěným granátem. Ostatní dva strážci stáli kousek za ním s připravenými willypuškami.

A za nimi Kai Hakone.

Sten se ani nepohnul, když strážci vstoupili a postavili se do metrové vzdálenosti po jeho bocích, zatímco Hakone vkročil dovnitř.

„Kapitáne Stene, mohu na slovíčko?“

Sten se usmál - chtěl toho říci mnoho.

„Takže venku. Dáte mi jako důstojník gardy své čestné slovo, abych vás mohl propustit na svobodu?“

Sten zvažoval, že zalže, ale potom to zavrhl. Má ještě nějakou práci a skutečnost, že je uvnitř paláce, mu ji tak trochu usnadňovala. „Ne.“

„To jsem si mohl myslet.“ Hakone pokynul rukou a do místnosti vtrhli čtyři další strážci.
„Přesto bych však s vámi rád něco prodiskutoval.“

Sten měl poměrně jasnou představu, že jestli Císař přežije a vrátí se, bude mu mít hodně co vysvětlovat. V jeho zahradách pretoriáni právě vytvářeli zákopy pro raketometry země/vzduch. Hakone působil dojmem, že tento ruch vůbec nevnímá.

Sedm pretoriánů s namířenými willypuškami uzavřelo Stena v kosočtvercové formaci.

Hakone je také ignoroval. Vypadal jako nějaký aktivista, jenž se uprostřed naléhavého vysvětlení proměnil ve filozofa. „Bylo by bývalo snazší, kdyby první fáze byla úspěšná.“

Jako správný důstojník rozvědky chtěl Sten získat víc informací.

„První fáze, pane Hakone? Zdá se, že nemám všechny díly skládky. Plán byl přece omráčit Císaře výbuchem? Poté měl být převezen do sowardské nemocnice, kde by případ převzal Knox.“

Co byste tím získali?“

„Císař se po Dni Říše již tradičně na několik týdnů stahuje z veřejného života. Během té doby bychom ho přeprogramovali.“

„A čí rozkazy měl potom poslouchat?“

„Ledohovy a ostatních, kteří si uvědomují, že Říše musí být navedena na správný kurz.“

„Ale nyní ho chcete zabít.“

„Krutá nezbytnost.“

Sten se v duchu zarazil - Hakone nemůže *doopravdy* uvažovat v těchto klišé.

„Takže zemře. Proč jste ale obsadili palác?“

„Jakmile bude Císař mrtev a my budeme mít v rukou centrum imperiální komunikace, nebudou již vysílány žádné falešné informace.“

„Jako třeba, kdo to ve skutečnosti udělal?“

Hakone se usmál a ani se neobtěžoval odpovídat.

„Mimochodem, Hakone, jestli vás tím neurazím, na koho hodláte svést vinu?“

„Samozřejmě, že na Tahny.“

„A neobáváte se, že jejich delegáti budou mít docela jiný názor? A že je lidé vyslechnou?“

„Ne, pokud budou všichni mrtví.“

Stenova kamenná tvář změkla. „Chcete snad zahájit válku?“

„Přesně tak, kapitáne. Kdo by se zajímal o mrtvolu, když bude mít na krku válku? Říše potřebuje pořádnou válku, aby vypálila přebytečný tuk. Navíc by to vyřešilo tahnskou otázku.“

„Kdy se to má stát?“

„Nemáme přesný časový plán. Pretoriáni a já jsme měli obsadit palác ode dneška za pět dní. To, že jste však objevili bombu na *Zaarah Wahrid*, nás přinutilo jednat rychleji. O vlastním datu usmrcení Císaře rozhodne admirál Ledoh.“

„Vy si opravdu myslíte, že tahle rada, nebo jak to nazýváte, *může* řídit Říši?“

„Proč ne? Dvacet hlav ví určitě víc než jediná, nebo snad ne?“ Sten mohl odpovědět poměrně jasným ne, protože každá junta se nakonec promění v pouhou přehlídku podrazáctví, kdy se každý z vůdců snaží vyšachovat ty ostatní. Raději však začal odjinud.

„Těch dvacet myslí nezná tajemství AM₂.“

„Vy těm žvástům opravdu věříte, kapitáne?“

Žvásty, zatraceně - Sten strávil kolem Císaře dost dlouhou dobu na to, aby si uvědomil, že ten muž *má* opravdu eso v rukávu.

„V žádném případě nemohu uvěřit, že tajemství AM₂, zná jediný člověk - jediný smrtelník. Že nikde v jeho spisech není zašifrované rozřešení této hádanky.“

Pokračovali v chůzi. Sten i nadále mlčel a čekal na nějakou nabídku.

Přišla.

„Důvod, proč jsem si s vámi chtěl promluvit v soukromí,“ spustil po chvíli Hakone, „je, že

po zmíněných krocích... bude nutno uvést spoustu věcí do pořádku. Mohl byste nám být užitečný."

„To jako vám osobně nebo té vaší radě?"

„No, samozřejmě, že nám všem. Ale chtěl bych, abyste podléhal přímo mně."

Sten potlačil úsměv. Hakone už teď počítá s tím, že bude potřebovat krýt záda. Ten člověk nevěřil dokonce ani svým vlastním teoriím. „A co by bylo v popisu mé nové práce?"

„Zůstalo by vám vaše současné postavení. Ale musel bych - chci říci museli bychom - vás přeradit na nějaké zvláštní úkoly ve zpravodajské službě."

„Zapomínáte, že jsem složil přísahu. Přísahal jsem Císaři věčnost."

„Ale kdyby už Císař nebyl naživu, tato přísaha by přece nebyla platná."

„A co když odpovím ne?"

Hakone se rozzářil a začal si Stena zkoumavě prohlížet. „Pokoušíte se mi lhát, kapitáne?"

„Samozřejmě."

Hakoneův úsměv byl nepatrně odlišný, když pokynul strážím.

„Jste velmi opatrný muž, kapitáne. Ponechme tedy vše, jak to leží. Zůstáváte však v domácím vězení, dokud vám nebude sděleno jinak. Po Císařově smrti v tomto hovoru budeme pokračovat."

Sten se uctivě uklonil a následoval stráže zpět do svého apartmá. Hakone jej momentálně nezajímal; již vymyslel způsob, jak se dostat ven z vězení - způsob, který mu dával téměř desetiprocentní šanci na přežití v případě následného debaklu.

To je větší pravděpodobnost, než bylo u Kudlanek zvykem.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

LORD KIRGHIZ NEVNÍMAL remcání ostatních tahnských lordů, usadil se do rozkládacího křesla a zapnul se. Kirghiz zdvořile přikývl, kopilot předal rozkaz pilotovi; člun se odpoutal od tahnské bojové lodě a namířil si to k *Normandii*.

Kirghiz neprojevoval patřičnou netečnost člověka, který je hoden vlády nad bojovnými Tahny, a působil spíše ustaraným dojmem, než dojmem muže rozladěného z nedůstojného dopravního prostředku. Předně všeho, se schůzkou souhlasila necelá třetina tahnského koncilu a ti, kteří jej opustili, byli stoupenci té nejtvrdší a nejvíce protiříšské frakce tahnských lordů.

Kirghizova moc nad tahnským koncilem byla velmi omezená a zakládala se na nesnadné dohodě mezi většinou všemožných tahnských frakcí. Uvědomoval si však, že v průběhu jeho absence by koncil mohl snadno změnit celou svoji strukturu.

Ještě horší byly požadavky, které musí předložit hned v první den schůzky. Některé z nich byly přímo sebevražedné a mohly zmařit pokračování vrcholné schůzky. Jako dlouholetý diplomat a vládce věděl, že na takové podmínky Císař nikdy nemůže přistoupit.

Vlastně si myslel, že kdyby byl Císařem on, zvážil by odstoupení ze schůzky ve chvíli, kdy by tyto požadavky uslyšel.

Modlil se ke všem bohům, ve které nevěřil, že Císař je dokonalý politik, jakým by měl být, a bude tyto požadavky považovat za laciné plácnutí do vody, které hovoří za tahnské rolníky a rolnickou mentalitu lordů, kteří je navrhli. Protože kdyby vyjednávání selhalo, Kirghiz neviděl jinou alternativu než válku mezi Tahnskými světy a Říší.

Žádný počítač, který měl k dispozici, nedokázal předpovědět výsledek takové války, ale všechny poukazovaly na jediné: Ať již válku vyhraje kdokoliv, po jejím skončení budou Tahnské světy v ekonomických troskách.

A protože byl Kirghiz Tahn, tahnský bojovník a tahnský lord, raději ani neuvažoval o dalších následcích případného selhání schůzky - jistota jeho odsouzení za velezradu a poprava v případě, že se nevrátí s mírovou dohodou.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

JESTLI STEN PŘEŽIJE pokus o útěk, což bylo velmi nepravděpodobné, bude muset někomu naučtovat náklady na koupi nového miniholoprocessoru. Jeho milovaný přístroj byl totiž jistojistě zničen.

Konstrukce holoprocessoru umožňovala vytváření pouze velmi malých - maximálně 100 centimetrů vysokých - postav, strojů či dioramat.

Proklínaje svoji elektrotechnickou neohrabanost, Sten nahradil všechny pojistky holoprocessoru silnými dráty, vypreparovanými z lampy na holení, a vyřadil z činnosti jistící obvody. Prohledával paměť holoprocessoru, jestli tam není nějaká nestvůra, kterou by mohl použít, když vtom se zasmál a zadal popis a chování těch fantastických gurionů, s nimiž se on a Alex nedávno střetli.

Když práci dokončil, přesunul holoprocessor jen na pár metrů před dveře. Vypínač přístroje měl připojený na dálkové ovládání pod svojí nohou.

Zaujal patřičnou pozici přímo proti dveřím a začal vymýšlet nějakou lacinou lež. Nevолnost? Tak hloupý nikdo není, dokonce ani pretorián. Že má hlad? Ještě horší. Najednou ho políbila múza. Sten mrštil vidpáskou o dveře a ty zaduněly.

„Co to má znamenat?“ ozval se hlas podezřívavého strážce.

„Jsem připraven.“

„A na co, do hajzlu?“

Stenovi se do hlasu záměrně vloudil překvapený tón. „Na sira Hakona.“

„Žádnej takovej rozkaz jsme nedostali.“

„Hakone - museli jste to slyšet - mi řekl, abych ho kontaktoval okamžitě po schůzce.“

„Ale nám to neřek.“

Za Stena pracoval čas.

„Mimoto nařídil, že za ním až do odvolání nikdo nemá chodit.“

„Kai Hakone,“ řekl klidně Sten, „je v imperiálním komunikačním bunkru. Myslím, že by se mnou rád mluvil.“

Každý seržant umí převézt vojína, stejně jako každý kapitán umí ošálit seržanta. Alespoň tak to fungovalo, když Sten sloužil v armádě. Doufal, že se od té doby nic nezměnilo.

„Musím si to ověřit u seržanta strážce,“ ozval se nejistý hlas.

„Jak si přejete. Ale sir Hakone mi řekl, že nechce, aby o tom někdo věděl.“

Slyšel jen nesrozumitelné mumlání, které si vyložil jako něco ve smyslu: jo, takové věci Hakone občas dělá, nikdo nám nic neřek, to dává smysl, takže se nic nestane, když ho prostě vezmeme do komcentra. Potom se ozvalo hlasitěji: „Stojíš u zadní zdi?“

Sten zvedl ruce. Ano, opravdu stál neozbrojený u zadní zdi. Strážce jej zkontroloval čerstvě vyvrtanou špehýrkou do dveří a otevřel dveře zavřené na petlici zvenčí. Byl tři kroky v místnosti se svými druhy po boku, když se z holoprocessoru zvedl dva metry vysoký obraz guriona a vykročil k nim.

Reakce byla okamžitá.

Strážce zvedly pušky a reflexivně začaly střílet, takže úplně roztrhaly strop.

Stenova reakce byla stejně rychlá. Po šipce se vrhl dopředu, sbalil se, dopadl na zem a přikrčený za holoprocessor, přičemž bodl nožem před sebe a ten se pohroužil do hrudi vůdčího strážce.

Sten využil mužovy váhy, aby se zastavil a vytáhl nůž, takže přes rychle mizícího guriona začala prýštit krev. To už se Sten otáčel a zaťatou pěstí udeřil do strany, zasáhl muže do spánku, zatímco pravá ruka zabodla nůž do strážce číslo tři. Sten pouze slyšel, jak ve strážci číslo dvě zapraskaly kosti a chrupavky, a dřív, než se první ze tří mrtvol

svalila na zem, znovu zaujal bojovou pozici.

Neplýtvá časem a okamžitě se rozběhl chodbou směrem ke vchodu do katakomb paláce.

I Kilgour se o něco pokoušel.

„Podělaný Římani," křičel do chodby. „Tvá máti to dělala s beranama. S kozlama! Se psama! Dokonce i s těma přiblíblejma Campbellama!" Od strážců z vnějšku cely nepřicházela žádná odpověď.

Ustoupil od okna a omluvně se podíval na 120 Gurkhů, kteří s ním sdíleli obrovskou zadržovací celu.

„Nezabírá to."

Kilgourovým plánem bylo rozzlobit strážce natolik, aby mu chtěly natlouci. Alex doufal, že navzdory jejich zbraním se 120 podsaditých malých mužů může probít ven.

Havildar-major Lalbahadur Thapa se opřel o zeď vedle něj. „U nás doma," navrhl ochotně, „byste mohl vyzkoušet něco o chlupatých genitáliích."

Alex se rozesmál. „No, to je ta nejhloupější urážka, jakou jsem kdy slyšel."

„Myslíte že hloupější, seržante majore, než nazývat někoho Campbellem - ať už je to cokoliv?"

Bez jakéhokoliv varování se pohnula část zdánlivě pevného kamene; jedna stěna se rozevřela a za ní stál Sten nonšalantně opřený o zeď. „Seržante majore, slyšel jsem vaši nevymáchanou hubu po celé chodbě. Teď kdybyste prosím zanechal procvičování svého dialektu a následoval mě.

Zbrojírna," pokračoval Sten, jak se Gurkhové pomalu vzpamatovávali z ohromení a hrnuli se do nízkého tunelu, z něhož se Sten vynořil, „je tři patra nad námi a o chodbu dál."

„Myslím, že ti dlužím pivo," vydechl Alex a sunul své objemné tělo za Gurkhy. Sten vypadal velmi zasvěceně, když zmáčknutím dlaně zavíral kamennou zeď.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

JEŠTĚ MNOHO LET poté měli Sten s Alexem co rozebírat. Rozuměli tomu, proč Císař postavil Arundel. Chápali dokonce i to, že si v něm tento romantický člověk nechal vybudovat tajné chodby.

U některých těchto chodeb však nechápali *proč*. Oba muži považovali za naprosto logické, že zadní schody vedly z Císařského apartmá do různých ložnic. Sten dokázal dokonce i pochopit, proč si Císař přál mít tunel, umožňující tajný vstup do kobek hluboko pod zemí.

Nikdy však nedokázali uspokojivě vysvětlit, proč několik z těchto tunelů ústilo na hlavní chodbě.

Někteří dřívější pretoriáni, účastníci se převratu, se také mohli divit, kdyby přežili. Drtivě většině se to nepodařilo.

Pretorián přecházel po zdánlivě prázdné chodbě, když se neslyšně otevřela stěna a malý usměvavý muž máchl dlouhým nožem, který vypadal spíše jako mačeta nebo malá šavle.

Proti sto dvaceti Gurkhům stálo jen něco málo přes tisíc pretoriánů. Bitva byla naprosto jednostranná záležitost.

Znovuobsazení paláce postupovalo rychle, tiše a velmi, velmi krvavě, jak Stenovi vojáci pozvolna uzavírali kruh kolem komunikačního centra a místnosti s komlinkou k Císaři.

Pancéřové dveře do komcentra byly zavřené, což však pro četú Gurkhů neznamenoalo žádný problém. Kopiník-naik už nabíjel svůj bunkrbuster a raketou mířil na panty dveří, když ho Sten odkopl stranou. „Jak-pjubs," zavrčel Sten řečí Gurkhů, „máš představu, co by se stalo, kdybys tu raketu odpálil tady v chodbě?"

Kopiník-naik si s tím zjevně hlavu nelámal. Kilgour již splácával nálož z plastické trhavin, kterou vytáhl z demobalíčku nalezeného ve zbrojárně.

„Bude lepčí, když se všicki stáhnem do chodby," zamumlal a trhl detonátorem. Sten jen taktak že stačil uskočit dřív, než nálož vyvalila dveře. Gurkhové se vrhli do trosek s kukri ve střehu, ale nenašli nic, co by mohli rozsápat. Pretoriáni uvnitř byli zredukováni na řídkou kaši rozstříknutou po protější stěně. S kukri v ruce Sten proběhl kolem nich a v letu kopl do tenkých dveří od komunikační místnosti. Sbalil se a kotoulem vlétl dovnitř. Když se postavil, zjistil, že hledí na zbytky roztržštěných obvodů, useknutých napětových kabelů a změti zamotaných drátů.

Ve výklenku za dveřmi stál Kai Hakone a miniwillypuškou mířil na Stena.

„Trochu pozdě, kapitáne." Hakone pokynul volnou rukou, ale oči a pistoli ze svého terče ani na moment nespustil.

„Vy máte palác, ale my máme Císaře. Komlinka je zničena. Dřív, než může být obnovena..." a Hakone udělal teatrální gesto. Oči mu odlétly stranou, aby si prohlédl Stenovy komplice - to Stenovi stačilo k tomu, aby popadl konec uťatého síťového kabelu a vrhl jej Hakonovi do obličeje.

Hakone vzplál a v křeči stiskl spoušť willypušky. Její projektily neškodně svištěly do vzduchu, zatímco se jeho tělo škvařilo. Po chvíli vypadly pojistky, načež se tělo zhroutilo a vpustilo Stená do ruin komunikační místnosti.

„Zdá se, děcka, že jediná nádej, kerou náš Císař má, je, že se za nim do tý Tramtárie vypravíme."

Sten souhlasně přikývl a spolu s Alexem se rozběhl k velicímu centru paláce.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

„...A NA ZÁVĚR poškozená strana požaduje, aby Jeho Imperiální Veličenstvo dokázalo historický smysl pro spravedlnost a projevilo soucit s tragédií tím, že projeví lítost nad hrdinskou a tragickou smrtí Godfreyho Alaina. Alain byl vážený občan...”

Admirál Ledoh předčítal ze seznamu požadavků Tahnů. Jeho publikum se skládalo ze dvou znuděných mužů: Věčného Císaře a Tanze Sullamory. Sullamora zápasil s únavou a měl co dělat, aby vůbec Ledohova slova vnímal. Neustále sledoval Císaře, kdy dá i on konečně najevo nějaké pocity. Nic takového se však nedělo. Císařova tvář byla jako kámen.

„... a do smluveného termínu Císař přečte svým poddaným dohodnutou zprávu, jejíž základní body budou-“

„Dost,” řekl Císař. „Zatraceně *dost*. Víím, oč jim jde. Otázkou zůstává, jak by měla znít naše odpověď?”

Admirál Ledoh zvedl obočí. „Právě jsem chtěl navrhnout, že pokud se shodneme na tom, že jsme s jejich požadavky srozuměni, měli bychom je nechat analyzovat diplomatickým počítačem.”

Císař se rozesmál. „Uklidněte se, Ledohu. Připadáte mi jako nějaký zatracený Tahn.” Zvedl konvici s čajem a všem jim nalil. „A co se týče diplomatického počítače, zapomeňte na to. Já to udělám rychleji a mnohem přesněji. Tyhle věci už dělám po více staletí, než mám hvězd.”

Sullamora přikývl. „Jen jsem čekal, až to řeknete, sire. A doufám, že nepovažujete za neskromné připomenout, že mám s těmito lidmi mnohaleté zkušenosti.”

„Proto jsem vás také vzal s sebou. Věřím vám přibližně do té míry, do jaké mohou ne-Tahnovi věřit.”

Sullamora se usmál. „To není důvěra, pane. Z jejich strany jde spíše o prachsprostou chamtivost. Koneckonců jsem jediný člověk, kterému jste dal požehnání k obchodování s nimi.”

„A právě proto jste mým hlavním trumfem,” řekl Císař. „Protože mi posloužíte jako návnada na háček.”

Sullamora neměl nejmenší ponětí, co tím Císař míní, ale poznal, že jsou to slova chvály a laskavě se na Císaře usmál.

„A teď si přeložme ty plky do normální řeči,” navrhl Císař. „Mají pět základních požadavků, a já věřím, že o všech se dá jednat.

Začněme číslem jedna: Chtějí získat imperiální souhlas ke spravování Periferních světů. V překladu: chtějí, abych jim tyto soustavy daroval.”

„Samozřejmě, že řeknete ne, pane,” zafuněl Sullamora.

„Ano, ale ne tak docela.”

Sullamora chtěl něco namítnout, ale Císař zvedl ruku. Císař si ani nevšiml Ledohova podivně nezúčastněného pohledu.

„Nechte mě nejdřív probrat ten zbytek a potom vám povím, jak budeme muset hrát.

Druhý požadavek: otevřít přistěhovaleckou politiku. Má námitka: Aby mohli systém prošpikovat vlastními lidmi. To je dvojitý požadavek.

Třetí: bezpodmínečná amnestie pro lidi Godfreyho Alaina. Není problém. Mají ji mít. Ty opravdové drsňáky mohu později zase pěkně v tichosti posbírat.

Čtvrtý - a to je další styčný bod: chtějí na Periferních světech vybudovat svobodný přístav.”

„To nabízí spoustu nových komerčních příležitostí,” řekl Sullamora.

„Jistě. Ale také to znamená, že bych jim měl zvýšit kvóty na AM₂. Což způsobí, že se

budou moci zásobit ještě víc a lépe mi vzdorovat.

A jako poslední chtějí, abych se veřejně omluvil za smrt Godfreyho Alaina."

Ledoh zvedl hlavu a slabě se na Císaře usmál. „Vy se nikdy neomlouváte, že ne, pane?" Jeho zatrpklého tónu si nikdo nevšiml.

„To máte zatracenou pravdu. Jak se jednou začnu omlouvat, můžu se rovnou porozhlédnout po svém nástupci.

Naposledy, když jsem připustil, že jsem se zmýlil, stálo mě to půlku pokladny."

„Jasně ne," radil Sullamora. „Upřímně řečeno nevidím jediný bod, ve kterém bychom jim mohli ustoupit. Já bych byl pro, abychom jim to zamítli."

„Celkem vzato bych s vámi souhlasil, Tanzi, ale dovolte mi vysvětlit můj návrh. Potom mi řeknete, co si o něm myslíte."

Sullamoru to najednou velice zajímalo. Cítil profit.

„Takže předně všeho přesouvám jejich poslední požadavek na první místo."

„Myslíte tu omluvu?" zděsil se Sullamora.

„Jistě. Až na to, že to provedu následujícím způsobem. Navrhuji, abychom Godfrey Alainovi postavili pomník, který by připomínal jeho smrt a smrt mnoha dalších na obou stranách konfliktu.

Namísto omluvy jim naservíruji, že za pokračování této tragédie jsou zodpovědní všichni mírumilovní lidé.

A jako šlehačku na dortu celý tenhle podělaný podnik zaplatím. Postavím památeční město na hlavním tahnském světě. Jakési imperiální obchodní centrum."

Sullamora se lišácky uculoval.

„Jinými slovy, chcete si na jejich hlavní domovské planetě zřídit vlastní posádku."

Věčný Císař se hlasitě zasmál. „Výborně! A nejen to. Zaručuji vám také, že každý muž či žena bude pocházet z řad mých elitních vojáků."

„Skvělé! A jak Tahny znám, spolknou to i s navijákem," dodal Sullamora.

„Za další. Než abych je nechal vládnout na Periferních světech, raději navrhnu vytvoření mírových sil. V poměru fifty fifty."

Sullamora zavrtěl hlavou.

„Ne tak rychle, Tanzi. Dovolím jim, aby jmenovali vlastního velitele."

Sullamora o tom zauvažoval. „Ale to by bylo to samé, jako kdybyste jim je dal."

„Vypadalo by to tak. Až na to, že vzhledem k tomu, že bych poskytl lodě a těm by veleli moji lidé, jejich velitel by byl bezmocný, kdyby došlo k nějaké akci.

A abych svoji sázku trochu podepřel, všem svým vojákům zdvojnásobím platy."

To se Sullamorovi obzvláště líbilo. „To znamená, že ve srovnání s Tahny budou relativně bohatí. Což bude mít za následek podkopávání morálky řadových tahnských vojáků."

V duchu si poznamenal, že tuto taktiku musí vyzkoušet na nějaké z mnoha obchodních základen, které jsou pod jeho velením.

Věčný Císař pokračoval. „Otevřít přistěhovalectví, dobrá.

A nyní ke stavbě svobodného přístavu. Souhlasím. Pod podmínkou, že si jeho velitele zvolím sám."

„To budou muset přijmout," poznamenal Sullamora. „Poté, co jim dáte post náčelníka mírových jednotek. Ale koho byste navrhoval?"

„Tebe," řekl Císař.

To Sullamorou otřásl. Zisky, které cítil ve vzduchu, se začínaly rozplývat.

„Proč já?"

„Rozumíš jim, ale jsi loajální ke mně. A já si tak udržím naprostou kontrolu nad zásobami AM₂. Samozřejmě tvým prostřednictvím."

„Samozřejmě." Sullamora věděl, že pokud jde o zásoby energie, není nic lepšího.

„A nakonec," řekl Císař, „mám velmi ušlechtilý návrh. Opravdu to tak bude vypadat, než se ti diplomatictí blázni proderou naší květnatou mluvou.

Hlavní problém těch přiblblých Tahnů krom toho, že jsou to normální fašisti, spočívá ve velkém tlaku populační exploze. Právě proto snižujeme počty obyvatel v Periferních světech."

Sullamora přitakal.

„Takže, aby se tento tlak zmírnil, souhlasím s financováním průzkumných sil. Zaplatím celou akci a poskytnu stroje i posádky."

Na toto zareagoval dokonce i zatím mlčící kancléř. „Ale jaké výhody-"

„Lodě budou mít za úkol zkoumat okolí Periferních světů. Když něco nalezneme..."

Jestli mělo dojít k další expanzi, Tahnové by se vydali opačným směrem. S trochou štěstí by odliv průkopníků mohl z této militantní kultury odčerpat trochu napětí.

„No?" Věčný Císař se opřel v křesle a čekal na komentář svých klíčových mužů.

„Mně to připadá dobré," pospíšil si s hodnocením komorník.

Sullamora však dlouho přemýšlel. Potom rozvážně přikývl. „To by mělo zabrat."

„To sakra doufám," řekl Věčný Císař. „Protože jestli ne-"

Světlo u poklopu zablikalo.

Ledoh se popuzeně zamračil a zmáčkl tlačítko komunikátoru.

„Komunikační důstojník, pane."

„Tato konference neměla být nikým-"

„Admirále," přerušil jej Císař. „To může být přesně to, na co čekám."

Ledoh stiskem tlačítka otevřel dveře.

Hlídkový komdůstojník nevěděl, jestli má zsalutovat, nebo se Císaři uklonit, a tak zvolil poměrně směšný kompromis.

Císař si toho nevšímal - doufal, že zpráva je od Stená, který mu oznámí, že všichni spiklenci jsou zpacifikováni a připraveni k předání Tahnům.

„Eh... pane," spustil důstojník, kterému připadalo snazší předat zprávu admirálu Ledohovi. „Tento signál není ze zdroje, který jsme očekávali. Je to nouzové volání. Standardní vysílání přes všechna pásma. Náš satelit jej náhodně zachytil."

„Do hajzlu," zaklel Ledoh a vzal do ruky výtisk. „To nám ještě chybělo. Neodpovídat."

„Počkat. Ukažte mi to." Ledoh předal výtisk Císaři. „Podle vysílacího signálu se obchodní loď *Montebello* ocitla v zoufalé situaci, odhadem několik světelných let od radio pulsaru NG 467H. Výbuch paliva na palubě lodi, všichni důstojníci ranění, většina posádky těžce popálena, žádají okamžitou pomoc jakékoliv lodí, která volání zachytí."

„Blbci!" zaklel Císař. „Nějaký setníkové se pokoušeli o ekonoorbit a neumí si najít cestu z hajzlu bez svítilny."

„Vaše výsosti," řekl Sullamora. „Admirál Ledoh má pravdu. Jde o mnohem důležitější věci než o pár upálených kosmopobudů."

Císař by pravděpodobně učinil stejný závěr. Ale Sullamora zcela charakteristicky zvolil špatná slova a Císař se okamžitě přenesl více než tisíc světelných let nazpět, kdy byl sám obyčejným kosmopobudou.

„Poručíku," řekl komdůstojníkovi. „Pošlete tuto zprávu do komunikačního centra. Nařídte jim, ať tam okamžitě vypraví jeden torpédoborec."

Důstojník tentokrát pouze zsalutoval a opustil místnost.

Císař se vrátil k původnímu tématu. „A nyní, admirále, převedl byste prosím náš selský rozum do náležité diplomatické mluvy, aby si lord Kirghiz nemyslel, že jsme se zbláznili?"

KAPITOLA PADESÁTÁ

„DĚKUJI VÁM, PANE Jenkinsi. Už jsem dostal navigační pokyny.“

Sakra práce, zaklel v duchu velitel Lavonne, zatímco palubní důstojník zasalutoval a ustoupil. Ten zatracený herní automat, kterým se bavíme, abychom nezcvokli, mi říká, co mám dělat.

Zkontroloval obrazovku počítače, který mu udával kurz. „Byl navigační bod anulován?“

„Anulován, pane,“ odvětil jeho výkonný důstojník.

„Od nuly... kurz nalevo o třicet pět stupňů a čtrnáct stupňů dolů.“

„Kurz třicet pět doleva, čtrnáct dolů.“

„Sekundární pohon... čtvrtinová rychlost.“

„Sekundární pohon na čtvrtinu rychlosti.“

Lavonne v duchu držel palce a doufal, že se v příštích vteřinách nestane nic neobvyklého jako například, že protnou orbitálu jiného torpédoborce. „Zařaďte pohonnou jednotku.“

„Jednotka zařazena.“ Imperiální torpédoborec *San Jacinto* mírně zavrčel, když se gyroskop lodi zasunul, natočil loď správným směrem a *San Jacinto* se za pomoci motorů Yukawa oddělila od letky a vydala se na cestu.

Lavonne posečkal třicet vteřin. „Zvýšit výkon sekundárního pohonu na polovic.“

„Sekundární pohon na polovině,“ ozvala se strohá odpověď od jeho důstojníka.

„Pane Collinsi...začněte s odpočítáváním! Pět minut do přechodu na hlavní pohon.“

„Pět minut do zapnutí hlavního pohonu, kapitáne. Odpočítáváme.“

Pět minut poskytlo kapitánovi *San Jacinta* spoustu času na přemýšlení. Přemýšlel, že se uvelebí do svého velitelského křesla, ale poté se probral. Všichni tu začínáme být trochu nepořádní, napomenul sám sebe. Pak už se soustředil jen na své přemýšlení.

Velitel Lavonne by se za normálních okolností mohl přetrhnout, kdyby dostal takový. Ale strávil příliš mnoho let vytahováním potulných lodí z bryndy, aby ho další záchranná akce nějak nadchla. Podle něj by všechny obchodní lodě měly být pod vojenskou kontrolou. Lavonne nebyl žádný fašista - viděl jen, že je do vesmíru vpouštěno příliš mnoho transportérů se zastaralými nebo vůbec neexistujícími bezpečnostními sekcemi, s vyřazeným záchranným náčiním a s důstojníky, kteří nejsou kompetentní ani k tomu, aby veleli gravisaním.

Ale nový úkol poskytne veliteli a mužům i ženám na *San Jacintu* nějakou práci.

Velitel Lavonne byl v podstatě zaskočen. Nejprve byl i s lodí stažen ze své trasy, aby se setkal s nějakou linkovou lodí a doprovodil ji do cíle.

Lavonne na to byl původně velmi pyšný. Někdo tam nahoře - nahoře u hvězd - má pocit, že *San Jacinto* je dobrá loď, o čemž byli její velitel i posádka přesvědčeni. V záchráněch sobeckosti si Lavonne navíc uvědomoval, že to bude dobře vypadat v jeho záznamech, až ho budou chtít povýšit.

Lodní latrína se začala plnit, když dorazili k cíli -nedaleko NG 467H - a poté téměř přetekla, když byly identifikovány blížící se tahnské lodě. „Lavonne si uvědomil, že on i jeho muži se účastní něčeho velmi důležitého a pravděpodobně historického. Otázkou bylo čeho? Lavonne už viděl sám sebe jako starého kučeravého admirála, který nahrává své paměti a říká: „A poté jsem měl to štěstí účastnit se pro Říši velmi významného (co to asi je?), jež se konalo na vzdálené radiohvězdě, při němž se stalo (nikdo mi neřek co).“

Horší bylo, když se přiblížili k NG 467H.

Protože všechny vidporty a kosmoobrazovky byly zapečetěny, posádka si ještě víc než jindy připadala jako sardinky v plechovkách.

Rozkaz od fregatního kapitána jim byl doručen torpédovými posly, ale byl velmi strohý:

Hlídejte prostor od toho a toho bodu do toho a toho bodu, potom se vraťte přesně na orbitálu.

Je kosmoplavcovým svatým právem nadávat a hurovat, ale ne, když je v doslechu velitel jeho divize. Kosmoplavci se dostali do hlášení. Několik ženatých kosmoplavců se dožadovalo povolení ke vstupu do společné jídelny, protože jejich dlouhotrvající vztahy se rozpadaly. Kamarád Lavonova nejspolehlivějšího bocmana, který byl degradován, když *San Jacinto* zakotvila ve svobodném přístavu, byl připraven o hodnost za to, že upravil jeden z lodních čističů vody tak, aby produkoval alkohol s účinností paliva AM₂.

San Jacinto nebyla šťastná loď, takže Lavonne byl vlastně rád, když dostal rozkaz oddělit se od flotily a pod individuálním velením vysvobodit nešťastím postižené *Montebello*.

„Čtyři minuty, třicet vteřin.“

Lavonne se v myšlenkách vrátil na kapitánský můstek. „Při patnácti začnete odpočítávat.“

„Ano, pane, od patnácti. Blížíme se k patnácti... patnáct, záznam! Dvanáct... jedenáct... deset... devět... osm... sedm... šest...“

„Na povel zařadit hlavní pohon.“

„V pohotovosti.“

„Dva...jedna...“

„Cíl!“

A obraz *San Jacinta* se rozechvěl, jak motory AM₂ vystřelily loď na orbitálu, která je obloukem přenesla „přes“ pulsar k nejbližšímu styčnému bodu s *Montebellem*.

„Ach, hochu,“ přemítal nahlas Alex. „Tohle mi připomíná mů předky.“

Ačkoli loď vypadala jako potulný parník, který má více vlastníků než odkroucených pololetí, ve skutečnosti to byla kudlankovská výzvědná Q-loď, která měla tolik síly jako imperiální křižník a ještě lepší elektroniku. Kromě normální čtyřčlenné posádky se na palubě tísnil Sten, Alex a čtyřicet po zuby ozbrojených Gurkhů.

Ještě než Sten zmáčkl nouzové tlačítko, kterým uvědomil flotilu, nasměroval k NG 467H několik vzdálených satelitů, které, jak doufal, zaznamenají plameny z motorů jakékoliv lodi, která by se k nim blížila. Potom vyslal nouzový signál s nadějí, že satelit, jenž měl původně zachytit tenký paprsek z paláce, signál přijme a předá flotile, přestože se lodě nacházely pod interferenční clonou NG 467H.

„Netušil jsem, seržante majore Yeti, že si uvědomujete, kdo byli vaši předkové,“ poznamenal s předstíranou nevinností Naik Gunju Lama.

Kilgour se na něj obořil. „Stačí, že si takový kecy musím nechat líbit vod důstojníků, ale vod vobyčejného vojína, kerej musí zpátky do Katmandu, aby mu vytrhali chlupy, je poslouchat nebudu.“

Jak už sem řekl, kapitáne. Jeden z mých předků musil žít z almužny a-“

„Co je zase do hajzlu almužna?“ zeptal se Sten. Žádné signály se neozývaly, takže mohli dál zabíjet dlouhou chvíli. Vyslechnout si další z Kilgourových absurdních příběhů mu připadalo docela zábavné.

„Takový ovoce podobný ananasu. Ale hlavně mě nepřerušuj, hochu. A tenhle můj předek potřeboval nutně zajít k felčarovi, aby mu potvrdil, že není schopnej vykonávat svůj řemeslo.“

A ten doktor se podíval na máho předka a řekl: „Čoveče, dyk vám chybí celá část těla.“

A můj předek na to jen: „Jo.“

„Proč ste si je nenechal transplantovat?“

„Nebylo to možný,“ vysvětluje Selkirk. „Víte, až doposavad sem byl pirátem.“

Doktůrek se zamyslel, usoudil, že to docela dává smysl a pokračoval v prohlídce. A nakonec povídá: „Pane, vy ste zdravěj jako McDonald.“

Až na ty chybějící části těla.“

A tak Selkirk začal vysvětlovat: „Vidíte tu nohu? Myslim tu dřevěnou? Lez sem do jachty nějakýho zbohatlíka a přibouch mi jí poklop.“

Medik fascinovaně natahoval ušiska.

„No a ten hák?“ pokračoval Selkirk, „to je vod laserovýho výbuchu. Uťal mi pracku, jen to hvízdlo.“

„A co to oko?“ ptá se zvědavěj doktůrek.

Selkirk si sáhnul na pásku. „Jo, todle voko? To mě posral racek,“

Nebohej chirurg byl z toho celej paf.

„Racek?“

„Jo. Stál sem v dokach a koukal na jeřáb, když vtom nade mnou přeletěl racek a vydělal se.“

„Ale jak může ptačí trus...“

„No, víte, pane doctore, měl sem ten hák teprvá dva dni.“

Sten v paměti lovil správnou reakci a vzápětí ji našel. „Podělaný Římani!“ zvolal a obrátil pozornost zpět k varovným obrazovkám.

San Jacinto si to namířila k potulnému transportéru, který se zmítal v kotrmelcích, sesynchronizovala svoji oběžnou dráhu s rotující lodí a pomalu se k ní přibližovala. Dobrovolník z řad důstojníků přepnul průhled skafandru na minimální průsvitnost a vystřelil lano k jednomu z uvazovacích bloků *Montebella*. Poté navijáky torpédoborce nejnižší rychlostí přitáhly obě lodě k sobě.

Lavonne předpokládal, že zámkový systém *Montebella* nebude navzdory imperiálním předpisům pasovat na jejich, takže měl připravenou harmonikovou trubici. Nafoukla se, rozšířila se a těsně se přisála na zámek *Montebella*.

„Deset kilo, pane.“

„Všichni uzavřít skafandry.“ Jeho dvacet mužů a zbytek posádky lodi si zaklapli průzory.

„Otevřete vnější zámek.“

„Dveře vnějšího zámku se otevírají, pane.“

Vzduch se svistotem unikal z komory zámku do harmonikové trubice, jak se vyrovnávaly atmosférické tlaky. Lavonne se chopil lana ve středu vzniklé komory a doručkoval k zámku *Montebella*.

Otevřel jej a spolu se svým vrchním lékařským důstojníkem vstoupil dovnitř. Lavonne naťukal pohotovostní kód, který umožňoval současné otevření obou zámků, a čekal, až se tlaky vyrovnají. Byl připraven snad na cokoliv - na nulovou atmosféru s explodovanými těly; ohněm seškvážené muže i ženy; vzpouru; chaos. *Téměř* všechno.

Spatřil však jen tři muže. Všichni na sobě měli imperiální uniformy. Štíhlý muž v jejich čele měl hodnostní frčky kapitána imperiální gardy. Všichni tři mu willypuškami mířili na hrud.

Lavonne na ně zíral s otevřenými ústy, ale než se stačil vzpamatovat, kapitán řekl: „Imperiální služba, veliteli. Od této chvíle vaší lodi velím já!“

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

ZASEDACÍ MÍSTNOST byla plná diplomatů. Seděl v ní tahnský kontingent a Císařovi pobočníci. Ve vzdáleném rohu místnosti seděl samotný Císař a zaujatě konferoval s lordem Kirghizem a Tanzem Sullamorou. Podřízení na obou stranách čekali na konečné slovo. Dojde k dohodě, nebo se právě schyluje k válce?

Kdyby mohli vstoupit do Císařovy hlavy, už když tahnská delegace přijížděla na schůzku, nebylo by žádných pochyb. Všiml si, že všichni, od nejnižšího tahnského lorda až po lorda Kirghize samotného, na sobě měli své oficiální uniformy. Byli oděni do smaragdově zelených plášťů, rudých blůz a zelených kalhot. Blůzy měli ověšené duhovými stuhami a cinkajícími medailemi.

Věčný Císař potlačil úsměv, když je spatřil; nejlepší uniformy si lidé berou na večírky a ne na vyhlašování války. On sám měl na sobě svou nejprostší uniformu z kvalitní světle šedé látky. Na ní měl pouze jedinou ozdobu - malý zlatý knoflík s písmeny AM₂ na pozadí atomové struktury prosté částic. Věčný Císař kdysi Mahoneymu zdůrazňoval, že v záplavě zlatých prýmků na sebe může strhnout pozornost pouze prostotou. „Když jsi největší bos," poznamenal jednou, „nemusíš to nikomu oznamovat."

Císař vstal a podal Kirghizovi ruku. „Takže dohodnuto?"

Lord Kirghiz zachoval vážnou tvář, ale malému vítěznému úsměvu se neubránil. „Dohodnuto."

„Přenechme tedy detaily našim diplomatickým sborům," navrhl Císař. „V oboustranně výhodném termínu je pak můžeme podepsat, popřípadě upravit."

A nyní. Měl jsem tu troufalost předvídat, že společně nalezneme uspokojivé řešení našich minulých problémů. Pánové. Dámy. Srdečně vás zvou na menší hostinu na počest dnešní mírové dohody."

Mávl rukou a za ním se otevřely obrovské dveře. Tahnové natahovali krky, aby přehlédli nepřeborné množství jídla a pití za Císařem. Ozvalo se halasné jásání, smích a Věčný Císař odvedl hosty do hodovní síně.

Banket byl zlatým hřebem Marrovy a Sennovy dlouholeté kariéry. Ničím nešetřili, aby připravili jednu z nejexotičtějších hostin v historii Říše.

Začali od toho, že se pokusili nějak zútulnit hodovní síň obrovské vesmírné lodi. A tak nařídili, aby byly dovnitř přineseny přepážky, které pak potáhli jemnými barvami, aby vytvořili vřelou atmosféru. Stoly byly mistrně rozestavěny tak, aby se nikdo necítil odříznutý od hlavní atrakce, Císaře a Kirghize, kteří seděli naproti sobě u čelního stolu. Také vypreparovali osvětlení síně a nainstalovali nepřímý osvětlovací systém, který vyzdvihl lesk stříbrných příborů a nádobí, na nichž byly servírovány lákavě vyhlížející pokrmy.

Největším zázrakem však bylo jídlo samotné. Protože hostitelem byl Císař, menu se přirozeně skládalo z tahnských jídel, nabízejících vylepšení a koření, která jak oba šéfkuchaři věděli, potěší a upoutají jazyky Tahnů.

Co se však týkalo servírování, zašli ještě o krok dále.

Největším luxusem znamenalo být obsluhován člověkem, znamenalo to mnohem více než obsluha strojem nebo velmi drahým číšnickým robotem. K tomuto účelu Marr a Senn angažovali pretoriánské gardisty. Za každým stolujícím stál jeden gardista v plné sváteční uniformě a na sebemenší znamení nalil víno, vyměnil chod, nebo cokoliv odsunul stranou.

Tím, koho však toto uspořádání potěšilo ze všech nejvíc, byl admirál Ledoh. Sám by to nevymyslel lépe. Musel uznat, že Marr a Senn jsou velmi talentovaný pár. Bohužel, tento banket byl jejich posledním.

Ledoh pohlédl na plukovníka Fohleeho, který seděl na opačném konci stolu. Ledoh k Fohleemu pozvedl sklenku v tichému přípitku. Fohlee pozdrav opětoval.

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

VE CHVÍLI, kdy byla subprostorová komunikace dovedena téměř k dokonalosti, vypadalo drátové spojení jedné lodi s druhou téměř stejně obstarožně jako dorozumívací hadice. Ne ovšem v blízkosti NG 467H. A tak robot se zažehlými tryskami pádil k *Normandii* a táhl za sebou drát.

Jeho obvody byly možná třicet let staré, ale přesto mu přikazovaly, aby zamířil tam... tam... ke kruhu citlivého kovu... přiblížil se... zapnul zpětný chod trysek... a zástrčka komlinky zapadla do zásuvky. Spojení s *Normandií* bylo navázáno.

„Tady je doktor Shapiro,” ozval se hlas z *Normandie*. „Kolik raněných máte na palubě?”

„Tady je velitel Lavonne. Třicet pět. Moji lékařští důstojníci tvrdí, že dvanáct z nich je v kritickém stavu; bleskosvětelné popáleniny třetího stupně, nestabilizované. Všechny ostatní popáleniny drahého nebo třetího stupně, částečně stabilizované.”

„Zůstaňte ve spojení.”

Z *Normandie* se vysunuly pŕlměsíkové svorky, připnuly se na *San Jacinto*, přitáhly nákladní dveře obou lodí do spojovací vzdálenosti a dveře se otevřely.

Stenových čtyřicet Gurkhů se vyhrnulo do nákladového prostoru *Normandie* a okamžitě zahájilo palbu. Každý z nich měl nejen kukri a willypušku, ale i omračovací pistoli pověšenou na výsuvném bojovém praku kolem krku.

Stenův rozkaz byl prostý: 1. každý, koho uvidíte, musí být zneškodněn; 2. pokud nebude ozbrojen, omračte ho - jedince, kteří budou ozbrojeni nebo příliš agresivní, zabijte; 3. najděte Císaře a zajistěte jeho bezpečnost; 4. nikdo, zdůrazňuji *nikdo*, se za žádných okolností nesmí přiblížit k Císaři - nikdo, ať má jakékoliv vysvětlení nebo hodnost; kdo se o to pokusí, musí být zabit.

Gurkhové jsou Gurkhové a dokáží ocenit jednoduchost rozkazu, takže do pěti vteřin leželi všichni lidé v nákladním prostoru omráčeni na zemi. Dokonce ani „hlasatel” napojený na velící centrum *Normandie* neměl čas oznámit, že loď byla napadena.

Na povel, jako kdyby prováděl nějaké cvičení, desátník Luc Kesare přistoupil ke stolu s podnosem přikrytým utěrkou. Kirghiz se otočil a usmál se v očekávání nějaké další pochoutky, když vtom Kesareho levá ruka podržela plato a pravá, která uchopila dýku, vystřelila vpřed, takže nůž projel Kirghizovými usmívajícími se rty a patrem přímo do mozku.

A tak začal obrovský masakr...

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

ZÁSTUP Gurkhů se Stenem v čele utíkal centrálním koridorem ubytovny pro posádku, když se zvuková aparatura lodi rozvřeštěla: „Všichni muži... do hodovny síně... někdo... pokoušejí se zavraždit Císaře-“ Hlas se zarazil a ozvaly se nějaké zmatené zvuky, než systém nadobro zmlkl.

Členové posádky se vypotáčeli na chodbu a do jednoho padli k zemi omráčení Gurkhy.

U výtahové šachty Sten zvedl ruku a čtyřicet mužů se zastavilo. Dvacet z nich vedených havildar-majorem Harkamanem Limby vyslal nahoru do důstojnického sektoru s rozkazem zajistit komcentrum a řídicí kabinu *Normandie*. Ostatních dvacet Gurkhů následovalo Stena do hodovny síně.

Velké hlavní dveře do hodovny síně zely dokořán, když k nim Sten s Alexem dosprintovali. Odněkud z útrob místnosti se ozývaly zvuky zuřící bitvy. Na Stenův signál Alex spolu s Gurkhy opatrně vstoupili dovnitř.

Umělecké dílo, které Marr se Sennem vytvořili, bylo pryč. Z převrácených stolů se ještě kouřilo. Místnost byla po kotníky zaneřáděna směskou stěpů a rozbředlého jídla. Z podlahy se na Gurkhy zubila děsivě zohavená těla.

Sten se spolu s ostatními plížil dlouhou a klikatou uličkou krve. Měli co dělat, aby v té ďábelské břečce vůbec udrželi rovnováhu. Všiml si mnoha mrtvých pretoriánů i Tahnů. Tu a tam ležela těla Gurkhů, kteří padli při bránění svého Císaře.

Alex chladnými očima přehlížel mrtvá těla. „Joj,“ řekl. „Tohle je zrada hodná Campbellů.“

Sten s úlevou zjistil, že Císařovo tělo mezi zmasakrovanými není.

Kousek od konce stolu byl kroužek možná patnácti pretoriánských zrádců, všichni mrtví a všichni s velkými rozšklebenými ranami. V jejich středu ležel Gurkha s prostřeleným hrdlem. Sten v něm poznal Jemedara Kulbira. Zemřel pro svoji čestnou přísahu, že bude Věčného Císaře chránit i za cenu vlastního života.

„Nuž pohleď, zde leží hrdina, hochu zlatý,“ špitl Alex s takovou úctou, že upustil i od svého slangu.

Než Sten stačil něco dodat, z chodby vedle hodovny síně náhle vyšlehl plamen.

„Vpřed!“ zvolal Sten a všichni přeskakující zbývající těla proletěli síní.

Když zabíhali za roh, spatřili četu pretoriánů, jak likviduje poslední tříčlennou skupinku Gurkhů. Sten sotva stačil zahlédnout subadar-majora Limbu, jak vytahuje kukri a sebevražedně se vrhá do chumlu mužů. Dva pretoriáni zemřeli dřív, než stačili zahájit palbu. Nato Limbu padl.

Stenovi Gurkhové pokropili pretoriány zezadu. V mžiku jich patnáct lehlo mrtvých a Stenovi muži se už hnali dál po Císařově stopě.

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

CÍSAŘ NAKOPL obtlouklého Tanze Sullamoru, aby sebou pohnul na cestě po kajutních schůdkách; otočil se s willypuškou v ruce a sestoupil na žebřík za ním. Když přendal nohy ze schůdků na podélná madla pro ruce, aby mohl brzdít při sestupu skluzem, podivil se, že si jeho tělo stále pamatuje, jak se má v krizových situacích pohybovat.

Císař dopadl na pláty dělostřelecké paluby a uskočil stranou ve chvíli, kdy kulka AM₂ zasáhla místo, kde by jinak stál. Po schůdkách nahoru vylétly čtyři kulky a pretoriánova hrud' explodovala. Císař dál tiskl spoušť a kropil vršek schůdků. Kulky antihmoty uřízly úchyt žebříku a Císař jej ramenem shodil dolů.

„Bude jim trvat aspoň minutu, než vymyslí, jak se dostat dolů," poznamenal nahlas.

Polovinu této minuty Císař využil k tomu, aby si to všechno srovnal v hlavě. Když pretorián zabil Kirghize, Císař na chvíli zkoprněl. Nějaká nepatrná část jeho mysli na něj zavrčela jako vzteklý pes: Možná je čas zúčastnit se pořádný hospodský rvačky a vydat se na cestu domů.

Gurkhové mu ve smrtící smršti zachránili život, jak se ti snědí mužíčkové seběhli kolem stolu uprostřed. Naik Thaman Gurung ukryl Císaře v náručí, strhl jej na zem a vlastním tělem pokryl dávku z willypušky. Subadar-major Chittahang Limbu měl willypušku přepnutou na plnou automatiku a kropil jejími kulkami hodovní síň.

Císař se vykutálel zpod Thamanova těla, popadl Gurkhovu zbraň a uvedl své vojáky do pohybu. Najdi nějakou barikádu, říkal si, když se jeho skupina probíjela k východu. Mohl se pokusit stáhnout do svého apartmá, ale mozek bývalého inženýra jej postrkoval na záď, ke strojovně *Normandie*.

Uvědomoval si, že hrstka Gurkhů pod vedením subadar-majora Limbu, co mu kryje záda, nemůže vydržet dlouho. Ale i ta chvíle mu poskytne dostatečný náskok na cestě do strojovny. Věděl, že jakmile tam bude, je schopen uhonit do bezvědomí jakýkoliv počet útočníků.

Císař prozkoumal dělostřeleckou palubu. Kdyby v chodbě, jež se vinula od přídě až po palivovou a motorovou část, nebyly raketometry, stojany se střelami a palebné posty, vypadala by dělostřelecká paluba *Normandie* jako promenádní paluba jakékoliv linkové lodě. Tak tady ne, usoudil. Tady bych moc dlouho nevydržel.

Ledoh již na něj čekal u dalšího poklopu, který vedl do kuchyňských prostor. Císař pokynul a jeho muži vyrazili. Byl mírně udiven, když si uvědomil, že mu už zbývá jen Sullamora, Ledoh a dva Gurkhové. A ještě víc jej překvapilo, když se přistihl, že se vlastně dobře baví.

Sten, Alex a Gurkhové seskočili na dělostřeleckou palubu výtahem pro střely. Padesát metrů od nich chodbou kradmo postupovala skupina pretoriánů.

Bylo jich dvacet. Sten zaregistroval, že ho jeden z nich zahlédl a že chce varovně zakřičet.

Sten v pádu k zemi rukou plácl do červeného vypínače na zdi. Na vypínači stálo NABÍT.

Goblinová střela vysoko nad palubou se rozjela po kolejích k raketometu za pretoriány.

Systém dokázal vypálit z raketometu jednu střelu každých šest vteřin, takže raketa se po nabíjecí dráze hnala velmi rychle a přibližovala se rychlostí zhruba 60 kilometrů za hodinu, když se střetla s pretoriány. Když tisíc kilo oceli narazí do několika kil masa a kostí takovou rychlostí, dochází k úrazům.

Podle Kilgourova výpočtu bylo pět pretoriánů mrtvo dřív, než si zbylých patnáct našlo úkryt za raketometry, hlavněmi děl a podobně, aby zahájilo palbu.

„Mam už toho blbnutí po krk," zamumlal a rozhodl se jednat.

Normandie nebyla vybavena pouze pro hluboký vesmír, ale i pro planetární operace. Atmosférické zbraně, jako například pásové kulomety, byly magneticky upnuty k uzavřeným střílnám.

Na stěnách byla naskládána přehršel všemožných zbraní, ale všechny byly určeny ke střelbě ze stojanu -a samozřejmě ven z lodi. Jeden z těchto přístrojů byl metač světlic, se kterým za normálních okolností zápolili čtyři muži, když ho chtěli dovléci ke střílně.

Těžkosvětlan seržant major Alex Kilgour nebyl však za žádných okolností normální. Sundal metač ze stěny, nabil, zamířil a než mohl někdo zareagovat, zmáčkl tlačítkovou spoušť.

Světlice se rozlétla dlouhou chodbou, zasáhla vzdálenou přepážku, odrazila se a... vzplála.

Signální světlice, která měla být vidět na dálku zhruba světelné vteřiny, způsobí docela velkou explozi, zvláště když vybuchne v chodbě o průřezu desetkrát deset metrů. Gurkhové a Sten jen taktak že stačili padnout na zem před blížící se ohnivou koulí, než automatický hasební systém *Normandie* zapípal a vysypal na domnělý požár několik tun hasícího prášku.

Příliš pozdě pro patnáct seškvařených hromádek, kterými ještě před chvílí byli pretoriáni.

Sten a jeho vojáci ve spěchu seběhli po rozžhaveném žebříčku, aby našli svého Císaře.

KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ

MARR A SENN se ukryli uvnitř obrovské sonické trouby. Když se masakr rozpoutal, byli právě v obří celonerezové kuchyni lodi. Jakmile uslyšeli hysterické varování palubního rozhlasu, moudře se rozhodli, že se odtud nehnou.

Senn Marra pevně objal. „Až to skončí," řekl a otřásl se, „začnou nás honit a nakonec nás taky zabijí." Pohladil svého dlouholetého druha po srsti. „Nu, což, byla to dobrá láska, ne?"

Marr se náhle vztyčil do celé své výšky. „Vojebeme je," řekl.

„Je to nutné?" zděsil se Senn.

„Jestli něčemu rozumíme, tak jsou to kuchyně. A jestli ti neurvalci vtrhnou do *mé* kuchyně, budou z toho pěkně smutní."

Začal pobíhat po kuchyni a připravovat se na finální střet. Sennovi došlo, co dělá; vyskočil, aby mu pomohl a myšlenky na romantickou smrt jej rázem opustily.

Začali se sonarovou troubou. Byla asi tři metry vysoká a stejně široká. Uvnitř byla spousta varných polic a vysouvací rožeň, který unesl celého vola. Varným médiem byl širokopaprskový zvukový projektor, který vypadal jako větší fotoaparát upevněný na hydraulických zvedácích. Když byla trouba v chodu, silné bezpečnostní dveře se automaticky uzamkly a projektor přešel nad vařeným jídlem vrhaje na ně výbuchy ultrazvuku, aby ho skrz na skrz propekl.

Nejdříve ze všeho Marr rozbil bezpečnostní zámek. Poté se do sonarové trouby oba opřeli.

Vně kuchyně zarachotilo mnoho těžkých bot. Marr se Sennem se otočili a spatřili, jak Věčný Císař couvá do velké místnosti. Táhl s sebou Tanze Sullamoru a střílel dveřmi zpět. O zlomek vteřiny později spatřili vrchního komorníka, který je následoval spolu se dvěma Gurkhy. Nik Ram Sing Rana a Agansing Rai něco volali na pronásledovatele a kropili je dávkami z willypušek.

Přikrčili se, když pretoriáni opětovali palbu. Nerezové stěny kuchyně za nimi syčely a bublaly a proměňovaly se v roztavený kov.

„Tudy," zvolal Císař a vedl svou malou skupinku k nouzovému východu z kuchyně. Přímo za ním byl tunel vedoucí do hlavního skladiště a poté do strojoven.

Zástup pretoriánů je následoval. Ram slabě vykřikl a padl k zemi, jak se mu kulka z willypušky zavrtala do břicha. Zbytek pretoriánů se šinul k Císařově skupince, která právě mizela nouzovým východem.

Senn bez váhání sbalil své chlupaté tělo do chlupaté koule a vykutálel se z trouby, do níž se schovali. Zmáčkl tlačítko ČISTĚNÍ KUCHYNĚ PÁROU a skočil zpět do trouby.

Z hubic na stěnách se vyhrnula pára. Sanitační čidla okamžitě analyzovala prostor a našla cizí - míněno biologické - předměty a poté na nevídané organizmy namířila velké množství páry.

Jedenáct pretoriánů otevřelo ústa jako jeden muž, aby vykřikli. Jejich plíce se zaplnily horkou párou a byly předvařeny dřív, než výkřik dorazil ke rtům. Kůže se jim nalila puchýři, které vzápětí praskly a vytekla z nich vodnatá tekutina.

Čistící cyklus trval pouze třicet vteřin - tak jak to stálo v návodu k použití. Za tu dobu však bylo všech jedenáct pretoriánů mrtvých. Nebo umírali. Lidské tělo je silné.

Další dusot bot, další střelba a do dveří vběhla další skupinka, Fohlee v jejím čele. Zhlédl Sennovu malou tvář vykukující z trouby. „Zabijte je!" křikl Fohlee. Komando vyrazilo vpřed, zatímco Marr se Sennem se vykutáleli z trouby. Fohlee a čtyři jeho pretoriáni běželi k nouzovému východu, kudy utekl Císař. Dveře ale byly momentálně zablokovány.

Komando zbyvších pretoriánů se kvapem blížilo k Marrovi a Sennovi.

„Pomoz mi!“ zakvílel Marr. Senn se zapřel útlými rameny do sonarového vaříče a narovnal se.

Pomalů... pomalíčku... se projektor zvedl.

„Ted!“ vykřikl Marr a oba proskočili deštěm palby z willypušek. Marr měl akorát tak čas zmáčkнуть vypínač vaříče, než se bezpečně schovali za ocelovým košem na potraviny.

Čočka sonaru zablikala a pomalu se naplno rozežhnula. Neviditelný, ale smrtící paprsek se zavrtal do pretoriánů, kteří mu běželi v ústřety.

Marr se Sennem se přikrčili za košem a poslouchali strašlivé sténání umírajících pretoriánů. Během několika vteřin byl každý příslušník komanda uvařen skrz naskrz, a dokonce ještě než se maso začalo škvařit, hnědnout a doutnat, jejich vnitřní orgány explodovaly a kusy tkáně potřísnily padesát metrů kuchyňské stěny.

Marr pohlédl na ta jatka a oklepal se. Senn se pokoušel vyhlédnout za ním, ale Marr svého druha zatlačil zpět, aby jej uchránil před celoživotním traumatem. Marr ucítil, jak se to malé místočko krásy v jeho nitru svrásklo.

Ozval se hlasitý křik a hřmot. Marr vzhlédl ke vchodu do kuchyně a zaujal pohotovostní pozici u ovládacího tlačítka vaříče. Věděl, že ten, kdo právě vstupoval dveřmi, zemře stejnou smrtí jako komando vojáků předtím. Jeho prst již téměř mačkal tlačítko, když uviděl, že do místnosti vrazila štíhlá postava.

V jediném okamžiku v ní rozpoznal Stena a jeho prst sklouzl mimo tlačítko. Marr ani nečekal na to, co bude následovat. Skočil zpět za koš vedle Senna.

Pohlédl do velkých lesklých očí svého druha. „Málem jsem zabil našeho mladého kapitána!“

Zabořil tvář do Sennova měkkého kožíšku a rozplakal se.

Sten s Alexem střelili do týla čtyři pretoriány, kteří se tlačili do nouzového východu. Fohlee měl právě akorát dost času, aby je zaregistroval a schoval se za řeznický stroj, což byl samostatný robot z červeně nalakované oceli. Jeho třikrát pět metrů velký trup stál na místě; nože ostré jako břitvy i drapáky na podávání masa visely zcela nehybně dolů.

Sten padl na kolena a protáhl se do mezery mezi strojem a zdí. Pomalu se sunul temným tunelem. *Pohybuje se Fohlee, nebo čeká za rohem!* Nebylo tam téměř žádné místo k manévrování a Sten si musel přehodit zbraň do levé ruky, aby se pohnul vpřed.

Tam! Zahlédl černý čumák Fohleeho pušky a udeřil do něj. Přitom však ztratil rovnováhu a padl na podlahu. Pěst se však přesto dotkla chladného kovu a on ucítil, jak Fohleeho sevření povoluje. Uslyšel, jak zbraň zarachotila o podlahu. Sten kotoulem vylétl z temného tunelu. Už se chtěl postavit na nohy, když jej silná rána poslala zpět k zemi. V pádu nemotorně prohnul tělo, čímž se však vyhnul Fohleeho dýce. Zahlédl stín boty řítící se na jeho hlavu; podařilo se mu uchopit třemi prsty její patu a trhnout jí do strany. Fohlee se zapotácel a pozadu narazil do robota.

Stroj s hlasitým zavrčením ožil a jeho horní část se otočila, přičemž podávací drapáky začaly hledat nějaké maso. Než se Sten stačil vzpamatovat, Fohlee se drapákům uhnul a zvedl pušku ze země. Oba dva pozvedli zbraně ve stejnou chvíli. Ale hák na maso se vyhoupl na řetězu z robota a zasekl se Fohleemu do krku. Křičel a zmítal se v agónii, jak jej hák přitahoval do sevření drápů řeznického robota.

Sten se přistihl, že zděšeně a zároveň s jistým uspokojením pozoruje, jak mistrně si stroj s Fohleem poradil. Během několika málo vteřin jej ta spousta nožů stáhla zaživa z kůže. Malinké hadičky se připlazily jako hadi, aby mu odsály krev. Zavrčely pily, které přeřezaly všechny klouby, a vykostňovací nože se blýskaly, jak se míhaly sem a tam a oddělovaly maso.

Fohleeho konečný výkřik se ještě rozléhal po kuchyni, když byl poslední kousek jeho těla naporcován, zabalen a zavezen do chladicího boxu.

Sten nepřítomně natáhl ruku a přístroj vypnul. Potom zkoprněle obešel řeznického

robota, aby se podíval, co je s Alexem.

KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ

ZDROJE ENERGIE i motory se možná nesrovnatelně změnily, ale každý kosmický mechanik jedenadvacátého století by byl ve strojně *Normandie* jako doma. Komory byly úplně stejné obrovské kovové místnosti s dlouhou ozvěnou, které pulzovaly neviditelnou silou. Zářící pohonné jednotky AM₂ mohly být třeba diesel-elektrické nebo nukleární. Všude kolem běsnících strojů a tajemných měřáků se vinuly lávky a schodiště.

Vzhledem k tomu, že *Normandie* nikam neletěla, byl tu pouze jeden hlídkující důstojník a údržbář. Ti však již leželi v kaluži krve.

Jednu úroveň nad nimi spatřil Císař dva pretoriány, krčící se za linkou pro přísun AM₂. Zamyslel se, poté opatrně zamířil a čtyřikrát vystřelil. Čtyři kulky zasáhly obě strany pavoucí lávky a odřízly ji; pretorián se zřítíl na palubu.

„Pojďte, admirále. Kryjte se,“ zvolal a Ledoh spolu se zbývajícím Gurkhou mu pomohli vytáhnout přenosný svářecí přístroj k nouzovým dveřím. Císař byl na sebe pyšný, když jeho tělesná paměť upravovala směs kyslíku a plynu, zapálila plamen a bodově zavařila bezpečnostní poklop, kterým právě prošli.

„To nám dá trochu času, Miku.“

Ledoh na něj zíral a jiná část Císařova mozku se podivovala, co se s tím chlapem zatraceně děje. Když přestřelka začala, Ledoh byl jedním z prvních, kdo vytáhl služební pistoli, ale byla mu vyražena z ruky jedním, podle Císaře přehnaně opatrným, Gurkhou. Nemůže být přece vyděšený, pomyslel si Císař. Vlastně možná ano, přemítal, když vedl tři muže po lávkách. Třeba je to už příliš dlouho, co mu někdo střílel za zadkem.

Možná byl stejně vyděšený jako Sullamora, který sípal za Císařem a jeho tvář měla téměř infarktově rudou barvu.

Ledoh čekal, až se všichni čtyři ocitnou na dalším podlaží. Teď, řekl si. Teď. Ten zatracený Gurkha mi první šanci zkazil. Teď je ten pravý čas a už v ruce držel svůj ceremoniální meč a vrhal se vpřed s čepelí namířenou doprostřed Císařových zad.

Ale stejně jako všichni spiklenci podcenili nebezpečnost Gurkhů, tak Ledoh podcenil postřeh Naika Agansing Raie.

Rai - Stenův bývalý netopýří muž - nějakým způsobem skočil mezi Císaře a čepel - a byl proboden skrz plíce. Sesunul se k zemi a málem vytáhl Ledohovi meč z ruky.

Ledoh udělal krok vpřed, vytrhl čepel z Gurkhovy hrudi a vrátil se k dalšímu úderu - a tehdy se Tanz Sullamora stal hrdinou.

Tlustŏchovi se nějakým zázrakem podařilo divoce píchnout Ledoha hlavní willypušky do žeber - neboť neměl ponětí, jak se z willypušky střílí - a odstrčil jej na zábradlí lávky. Sullamora se ještě stále kochal svou statečností, když se Ledoh otočil a hruškou meče jej udeřil do krku. Sullamora se, lapaje po dechu, skácel k zemi a Ledoh už se vrhal vpřed...

Císaře stojícího na druhém konci lávky přistihl s prázdnými rukama a s willypuškou stále přehozenou přes záda.

„Teprve teď mi to dává smysl,“ řekl Císař. „Dozvíím se ale proč?“

Ledoh skoro nemohl mluvit - všechny ty roky, všechny plány, všechna nenávist. „Rob Gades byl můj syn,“ vymáčkl ze sebe nakonec.

A zaútočil.

Nezúčastněná polovina Císařovy mysli se podivila, kdo vlastně ten zatracený Rob Gades je, když z pohotovostní protipožární soupravy na stěně za ním vytahoval páčící tyč, kterou odrazil výpad admirálový čepel.

Ledohovi se zaleskly oči, když se zastavil v útočném postoji a sekl po Císařově pasu. I tento výpad byl však odvrácen. To už se Císař dal do pohybu a levou nohou kopl Ledoha do hrudě.

Souboj meče proti pajcru vypadá velmi nerovně -a vlastně nerovný je, i když v opačném smyslu, jak se poněkud nechápavě přesvědčilo mnoho lidí, kteří na Císaře během jeho inženýrské kariéry vytáhli čepel.

Zatímco se Ledoh pokoušel vzpamatovat, Císař přesunul jednu ruku po tyči a obouruč jí máchl. Ocel zařinčela o Ledohův meč a urazila jej jen těsně nad jílcem, načež Císař změnil směr úderu a zasáhl Ledoha do předloktí.

Kost hlasitě praskla a Ledoh vykřikl bolestí. Svíraje ruku, jejíž bílá kost trčela z rukávu blůzy, padl na kolena.

Císař si jej zkoumavě prohlížel. „Ty jeden ubohej parchante,“ řekl docela soucitně. „Ty ubohej, bídnej parchante.“ Ustoupil k pohotovostnímu komu vedle protipožární soupravy a zvažoval svůj další krok.

Kilgour ze všech sil zápolil se zavařeným poklopem vedoucím do strojovny, když jej Sten odstrčil stranou. Do ruky mu z pochvy v předloktí spadl nůž. Sevřel jeho rukojeť v pěsti a zatlačil nůž do poklopu. Krystalová čepel prořezávala ocel jako nějaký plast. Sten provedl dva řezy kolem zčernalých míst, která označovala svár, ramenem vyrazil poklop a vstoupil do strojovny. V jedné ruce měl kukri, svůj nůž v druhé.

Čtyři těla... Císař nikde. Pohlédl nad sebe a už byl na žebříku, pohybuje se jako lovící kočka.

Několik podlaží nad sebou viděl dvě další ležící těla a dva muže.

Císař. Stále naživu. Díky pár tuctům bohů. Dál na lávce. Druhý muž... na kolenou. Ledoh.

Ani Císař ani Ledoh Stena neslyšeli.

Sten stál na lávce přímo pod nimi, když spatřil, jak Ledoh přemáhá bolest. Jeho nezlomená ruka sáhla k opasku a vytáhla titěrnou kudlankovskou miniwillypušku. Sten byl teprve v půli cesty nahoru po žebříku, když Ledoh zamířil.

Kukri se nedá házet. Jeho jednobřítá čepel s cibulovitým, nevyváženým koncem zaručuje, že jakmile je nůž hozen, divoce se roztočí. Nicméně je to téměř celé kilo oceli.

Sten vrhl dlouhý nůž na Ledoha v zoufalém pokusu zachránit Věčnému Císaři život.

V nejlepším případě měla dýka Ledoha pořádně bacit. Ale rotující nůž se zabodl špičkou do zad vrchního komorníka Mika Ledoha a přetl mu páteř.

Ledoh, jenž byl mrtvý dřív, než se jeho prst stačil dotknout spouště willypušky, se v křečích propasíroval zábradlím a s hlasitým plácnutím dopadl na kovovou palubu mnoho metrů pod nimi. Sten vystoupal po několika posledních schůdcích a zůstal stát s očima upřenýma na Císaře. Jeden nebo druhý měl asi říci něco velmi dramatického, ale na dramatická gesta většinou dochází až při vyprávění příběhu. Oba krví potřísnění muži na sebe jen s úlevou mlčky zírali.

KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ

NAHÁ POD jasným letním sluncem vychutnávala Hainesová dokonalost okamžiku. Nápoje ve sklence na dosah ruky byly ledové; slunce pálilo; chladný vánek z lesa pod ní udržoval v hausbótu pohodlnou teplotu.

Téměř dokonalé, opravila se.

Chybí jediné a je tu jeden problém.

Poslední měsíc, poté, co se Věčný Císař vrátil na Původní svět, byl velmi dlouhý, začaly první pokusy dát všechen ten svinčík do pořádku.

Hainesová byla docela ráda, že osobně byla svědkem jen několika z nich; o těch ostatních jí vyprávěl Sten.

Imperiální flotila podle všeho okamžitě prchla poté, co byl na *Normandii* uloven poslední pretorián, protože dokonce ani Věčný Císař nedokázal sesmolit nějaké pro Tahny důvěryhodné vysvětlení smrti vrchního tahnského lorda a jeho družiny.

Kirghiz nebo jeden z jeho podřízených musel mít rozkaz pravidelně se hlásit, protože již za necelé dva dny flotila zjistila, že je pronásledována. Jedna tahnská bitevní loď s eskortou křižníků a torpédoborců byla i na *Normandii* se svým početným doprovodem příliš velká síla. Císař již však povolal posily a dvě celé skvadry bitevních lodí, které se s *Normandií* setkaly.

Tahnové bojovali statečně a naprosto bezhlavě. Navzdory všem pokusům o komunikaci bojovali až do posledního muže a za naprostého mlčení vysílaček. Sten se nikdy nedozvěděl, jestli si mysleli, že se pokoušeli Kirghize osvobodit nebo jen pomstít.

Po návratu na Původní svět se Císař okamžitě snažil vše Tahnům vysvětlit, ale diplomatické svazky byly zpřetrhány a tahnský personál ambasády stažen.

Hainesová si toho sotva všimla, protože měla spoustu práce s naháněním přeživších spiklenců. Za celý svůj život nezatkla tolik bohatých a vysoko postavených lidí.

Potom se konala soudní show, neboť Císař doufal, že se tak Tahnové dozví pravdu. Samozřejmě, že na to vůbec neslyšeli - každý totalitář ví, že je velmi snadné najít si někoho, na koho zločin svalit. Dokonce i pokusy přesvědčit Tahny o pravdě prostřednictvím neutrálních diplomatů z kultur konstitučně neschopných neupřímnosti byly ignorovány.

Série procesů byla otupující. Hainesová tak měla alespoň příležitost svědčit u soudu. Sten na imperiální nařízení podával své svědectví v oddělené síni a hlas měl elektronicky pozměněný, aby nemohl být identifikován.

Navzdory hlasitým námitkám obhajoby v hvězdné síni, bylo pětadevadesát procent spiklenců seznáno vinnými - velezrada a pokus o zavraždění Císaře byly stále trestány smrtí.

Dokonce ani těch pět osvobozených neuniklo Císařově odplatě. Právě včera na vidu hlásili, že jachta nedávno propuštěného průmyslníka explodovala s majitelem na palubě... Hainesová uzavřela řetězec myšlenek. Uvažovala o dokonalosti a usoudila, že dokonce i Císařem nařízený atentát je stále vražda.

Slunce ji pomalu uspávalo a do vědomí se jí vloudily neurčité smyslné myšlenky, když vtom uslyšela nedaleko vrčet nějaký letoun. Probrala se, vstala a sáhla si pro přikrývku. Poznala, že v letounu sedí Sten a uklidnila se; její myšlenky byly najednou poněkud méně neurčité.

Sten se ukotvil k hausbótu, prošel kuchyní, vylovil z chladničky pivo a šel k ní na palubu.

„Jak to šlo?“ zeptala se.

„Sám nevím,“ odvětil Sten. „Dobře i špatně.“

„Nech toho a mluv, kapitáne.“

„No... eh, to jsou ty dobré zprávy. Právě jsem byl povýšen.“

„Tak nalejvej bublinky a svlékej se, fregatní kapitáne.“

Sten uposlechl rozkazu, svlékl se a lehl si vedle ní. Zachrochtal zvířecím uspokojením. Hainesová čekala tak dlouho, jak jen to šlo.

„No tak, Stene. Mluv se mnou!“

Dnešní den měl skutečně lepší i horší stránky, než Sten předpokládal.

Když se *Normandie* vrátila na Původní svět, Sten, zatímco zůstal velitelem Gurkhů, byl ve skutečnosti přeřazen na speciální úkoly, které zahrnovaly nekonečná stání před soudem.

Gurkhové byli poskládáni do své původní síly a velel jim subadar-major Chittahang Limbu, ačkoliv se oficiálně stále zotavoval ze svých zranění.

Sten chodil do paláce pouze jít a spát, a kromě několika vzájemných setkání na chodbách, byl Císař velmi podivně formální a strohý.

Až do dne císařského předvolání.

Když Sten vstoupil, zasalutoval a ohlásil se, Císař seděl zcela nečinně za svým stolem.

Uběhla dlouhá chvíle, než vůbec promluvil.

Sten očekával, že bude řečeno několik věcí. Ve všech se mýlil.

„Kapitáne, jste připraven jít do války?“

Sten zamrkal, usoudil, že všechny jeho potenciální výmluvy by zněly hloupě, a radši dál mlčel.

„Dovolte mi jednu předpověď, kapitáne. Je to jen mezi námi. Během pěti E-let budeme bojovat s Tahny.“

Císař se trochu slitoval. „Klid, kapitáne Stene. Pěkně se posaďte.“

Stenovi se poněkud ulevilo. Nikdy neslyšel, že by Císař, předtím než někoho vyhodí, dotyčným poručil, aby si sedl.

„Takže, kapitáne? Vaše dojmy?“

Sten byl konsternován. Jako každý profesionální voják opravdu věřil v poněkud rozporuplné prohlášení, že vojákovou prací je vyhýbat se válkám.

Císař se pokusil o další předpověď. „Bude to děs, až to přijde.“

Mimochodem. Ani náhodou se nepletu. Zpravodajské služby hlásí, že všechny tahnské loděnice se vrhly na vojenskou výrobu. Tahnové bez ohledu na cenu skupují každou částici AM₂.

A navíc - to vůbec nepouštím do vidu - došlo u tahnských světů k mnoha šarvátkám s mými normálními hlídkovými loděmi. Ale co. Proč vám tu vlastně lžu? Všechny výzvedné lodě, které jsem tam poslal, se vrátily děravé jako řešeta.“

Na to Císař sebral láhev ze stolu. Sten se cítil trochu uvolněněji - nejdřív se měl posadit, a teď možná dokonce dostane napít. Možná mu jeho kapitánské frčky zůstanou. „Důvodem, proč jsem se vám vyhýbal, kapitáne, bylo, že jsem se snažil nemyslet na celou tuhle bolestivou událost.“

Takže každý, kdo s ní měl něco do činění, byl u mě na černé listině. Když je člověk Císařem, nikdy nesmí říct, že se plete.“

Nalil jim oběma do malých pohárků a Sten zaregistroval vůni streggu.

„Člověk si to pití časem docela oblíbí,“ řekl Císař, ale neudělal nic, čím by Stenovi pohárek nabídl. „Pamatujete si, jak jsme se zlinkovali o Dni Říše?“

Sten si to pamatoval.

„A pamatujete si, co jsem vám říkal?“

Ani na to Sten nezapomněl.

„No, takže jsem za vás udělal ten *další* životní krok.“ Císař vytáhl ze šuplíku svého stolu štůček kartiček s rozkazy a hodil je na stůl.

„Ani se neobtěžujte to číst. Jste přeložen. Pilotní škola. Tak, tak. A mimochodem, co ten

váš baculatý rabiát?"

„Seržant major Kilgour?"

„Ano, on. Nezajímá vás, kde je?"

Sten už se nad tím vlastně podívoval. Alex před pár měsíci záhadně zmizel.

„Jo. Tak toho jsem poslal pryč, protože hodlal prostřednictvím oficiálních kanálů požádat o svolení k sňatku. S nějakou policajtkou, nebo co. Zatracenej vůl. Takový lamželeza, jako je on, by se nikdy neměly ženit. No nic. I on se teď učí létat jako pták.

Navíc už to není žádný seržant major. Vykopl jsem ho na velícího důstojníka. Aspoň si nebude muset dělat starosti s tím hloupým hodnostním systémem, až se dostane k těm zatraceným mariňákům."

Císař zvedl svůj pohárek a začal ho ohmatávat. „Kapitáne, asi byste se měl vrátit do nějakého postoje podobného pozoru."

Sten stál v mžiku napružený jako péro.

„A ta druhá věc" - Císař znovu sáhl do svého stolu a vytáhl malou modrou krabičku - „je, že jste teď fregatní kapitán. Tady jsou vaše insignie." Hodil krabičku před Stena na stůl. „A teď pozvedněte ten pohárek."

Sten uposlechl.

„Přípitek pronesu já - bude na vás, fregatní kapitáne. Protože neexistuje šance, že bych vás ještě někdy spatřil."

Císař vstal. „Na vaše zdraví, veliteli Stene!" Tenhle stregg Stenovi chutnal opravdu velmi podivně.

Hainesová v duchu probírala všechny nové zprávy - kromě Císařovy jistoty o nevyhnutelnosti blížící se války - zatímco Sten dopil pivo a šel si do lodi pro další.

„A ještě něco jsem se doslechl," řekl, když dosedal. „Máš být také povýšená."

Hainesová však myslela na něco jiného. „Takže ty chceš odejít a stát se ptačím mužem. Kdy?"

„To je zbytek té dobré zprávy," dodal Sten. „Zdá se, že jsem přišel k nějakým penězům." Idiny nezákonně získané a investované finance jej konečně dohnaly a Sten seděl na více kreditech, než si myslel, že vůbec existuje.

„Ty i já máme dlouhou dovolenou, než se přihlásíme na svých nových služebních stanicích."

Hainesová se usmála, napila se ze své sklenky a mrkla. „Hej, námořníku. Nechceš si trochu zašpásovat?"

Sten se rozesmál. Poklekl vedle ní. Stáhla si jej na sebe a on ucítil její ňadra, její rty a potom už vnímal jen oslepující žár slunce.

Allan Cole a Chris Bunch
Dvůr tisíce sluncí

Z anglického originálu
THE COURT OF A THOUSAND SUNS
přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 124. publikaci

Plzeň 1999, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 165 Kč

ISBN 80-86030-88-1

Sten

PŘÍBĚH OSOBNÍ MSTY

Sten se probojoval z postu otrockého dělníka na továrním světě až na velitele Císařovy osobní stráže, imperiálních Gurkhů.

V průběhu svých prvních tří měsíců na Původním světě se však setkal pouze s intrikami dvora. Zdálo se, že imperiální palác není pro poctivého bojovníka to správné místo. Poté však bomba proměnila jeden přístavní bar v trosky a ze tří neznámých osob v něm nadělala sekunu. Stopa odhalila „spiknutí“ a poukázala přímo do řad imperiálních zaměstnanců.

Pouze díky rychlé - a krvavé - akci ze strany Stena, Alexe Kilgoura a jedné drsné detektivky může Říše zůstat pohromadě a Věčný Císař naživu.

